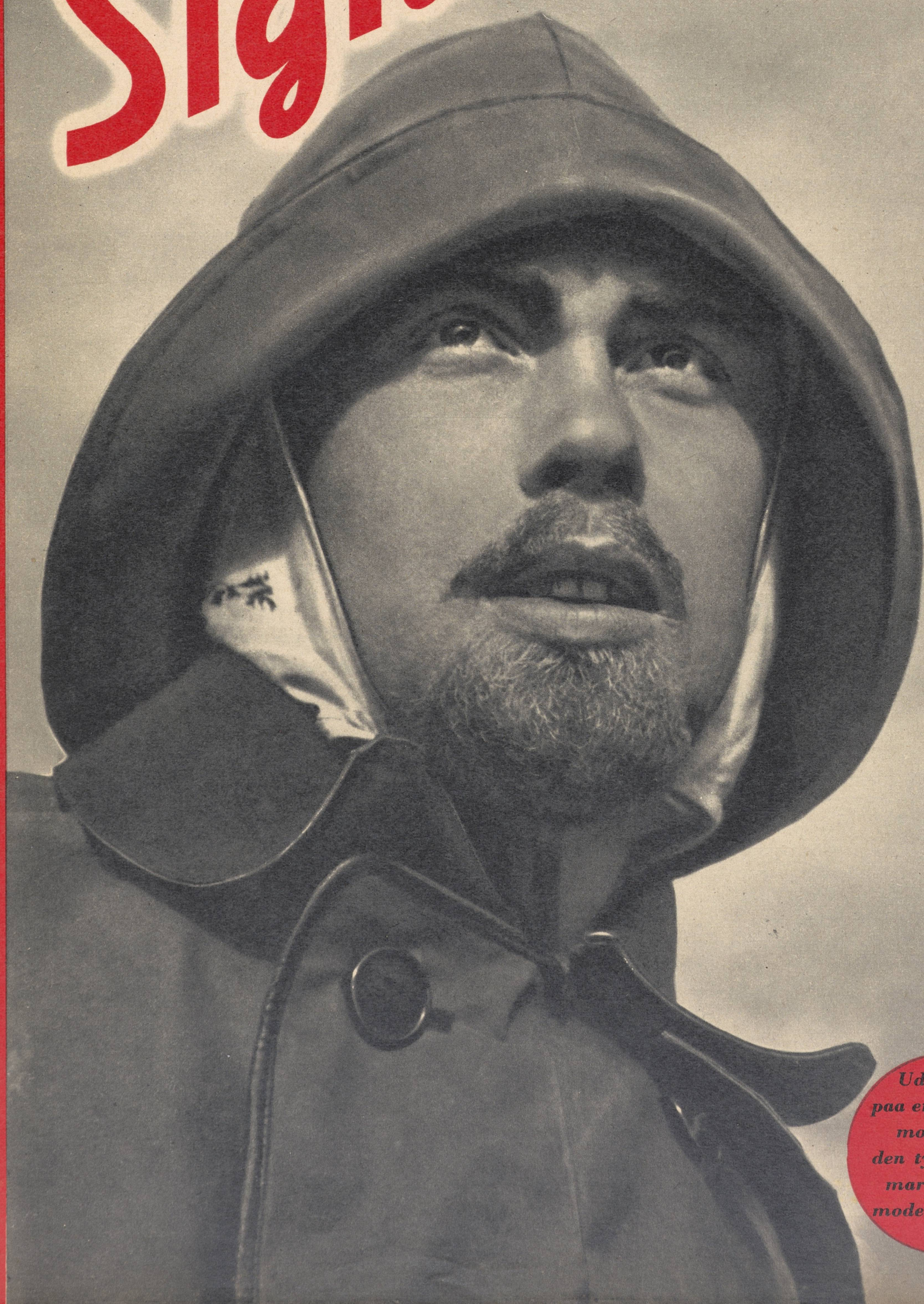
Da Nr. 15

SPECIALUDGAVE AF „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ • 1. NOVEMBER HEFTE 1940

Belgien Fr. 2.— / Böhmen-Mæhren Kr. 2.50 / Bulgarien Lewa 10.— / Danmark 50 Øre / Estland 40 Sent / Finland mk. 4,50 / Frankrig Fr. 3.— / Græekenland Drs. 11.— / Italien Lire 2.— / Jugoslavien Dinar 5.—
Holland 20 Cents / Norge 45 Øre / Portugal Esc. 2.50 / Rumænien Lei 16.— / Sverige 50 Øre / Svejts 45 Cent. / Slovakiet Ks. 2.50 / Spanien Pts. 1.50 / Tyrkiet Piaster 15.— / Ungarn 36 Filler / Amerika 10 Cents

Signal

Universitetsbiblioteket
i Tromsø

Udkigspost paa en Torpedo-motorbaad, den tyske Krigs-marines mest moderne Enhed

Heller ikke om Vinteren,

naar Sneen ligger højt, ønsker vi Kvinder at give Afkald paa Tyroler-Moden, som vi er kommet til at synes saa godt om. Indanthrenmoden har indstillet sig paa dette Ønske og skabt hensigtsmæssige, varme og klædelige Stoffer. Lige fra de mest enkle stribede og tærnede til stilfulde blomstrede Mønstre-altid fremtræder indanthrenfarvede Stoffer i livlige Nuancer og en uovertruffen vaskeægte, lysægte og ægte over for Vind og Vejr.

Se i Forretningerne paa de nye Vinter-Tyrolerstoffer; vi er sikre paa, at De vil synes om dem.

Indanthren

Med Motortorpedobaadene i Kanalen

Af PK. Kiaulehn

Mennesket kan bringe sine Medmennesker i Oprør, men Naturens Gang formaar det ikke at rokke. Og saaledes eksisterer ogsaa i Krigen, uovervindelig i sin Stilhed, Aftenfreden i Havnene, den gyldne Belysning, som hviler over de store Stømmes Udmundinger og inde i Bugterne, som Mennesket har valgt sig som sine Tilflugtssteder. Sagte, umærkeligt vugger Skibene, og Menneskene staar lænet op ad Murene eller Rælingerne og ser ud over Vandet for hver Aften at se det samme Under, hvorledes Himmel og Hav forener sig med hinanden, hvorledes de bliver til eet i den farveglitrende Dis.

Ved denne Tid sker det hver Aften, at lange Sølvhvirvler glider gennem Vandet. Snart lyser det af Guld, snart af Sølv, og medens de sidste Solstraaler farver Kridtklipperne og Skibssiderne i Havnene røde, gaar der stadig nye sitrende Hvirvler gennem Vandet ligesom en lang Havfruehale. Men ovenover dirrer en dyb Tone. Motortorpedobaadene løber ud.

*

Intet har gjort et stærkere Indtryk paa de Mennesker, der lever ved Havkysterne, end Sagnet om den flyvende Hollænder. Der findes vel heller ikke paa Operascenen noget, der virker saa voldsomt, som naar pludselig det sorte Spøgelsesskib med al sin Vægt tørner mod Rampen, som vilde det knuse Tilskuerne. Folk i Holland har altid vidst, at den flyvende Kaptajn var et Menneske af Kød og Blod, ja man kender endda nu Navnet paa den sortskæggede Mand, der for første Gang havde taget sig for at sejle lige saa ubekymret om Natten, som om det var Dag, og hvem det derfor var lykkedes at tilbagelægge Ruten til Indien paa den halve Tid af den, som andre Skibskaptajner brugte. Han kunde ogsaa driste sig til dette Vovestykke, fordi han var den første kristne Kaptajn, der sagde til selv, at Kompasset ogsaa om Natten var et Kompas. Men naar Menneskene tænkte paa den flyvende Hollænder, saa de bort fra Fornuften og troede mere paa Djævelen end paa Kompasset. Saadan opstod Legenden om Spøgelsesskibet og om Kaptajnen, der nar solgt sin Sjæl til Djævelen, og som derfor i Tid og Evighed hver Nat maa sejle om paa Havene og kun kan blive løst fra denne Forbandelse, hvis en uberørt Jomfru kaster sig i Havet for hans Skyld.

*

At møde en Motortorpedobaad i Dæmringens blege Time er som at se den flyvende Hollænder. I denne Time lyser Vandet saa stærkt, at det er, som sejlede Skibene gennem Luften. Et eller andet Sted fra lyder da den dybe, mørke Motortone over Vandet, og pludselig skyder den i rasende Fart frem imod dig. Det er, som om Bølgerne bliver hugget i Stykker, Vandet springer stejlt i Vejret, en lille graa Væg med to stirrende Polypøjne styrter fremover, og højt oppe over denne Væg staar to Mænd, stivnede til Ubevægelighed og med Sydvesten trukket dybt ned i Panden. De har set dig og dit Fartøj, før du har hørt den dybe, mørke Tone fra dette frembrusende Skib, og de har passeret dig som et vildt Spøgelse, førend du har set Omridsene, et Par gyngende Mastetoppe, et fladt Dæk og et langt, hvirvlende Skumsprøjt. Polypøjnene, som stirrede paa dig, var to Torpedorør, og den, som disse to dystre Fortidsøjne rettes imod, hans Hjerte maa skælve.

*

Jeg skriver denne Beretning i et af de Millioner af Hotelværelser, som man langs med Kysten har stablet ovenpaa hinanden, og som, alt efter som man sammenfatter et Dusin eller fem Hundrede af disse Værelser, bliver enten til Pension „Søblink" eller til „Grand Hôtel de la Page". I Morgen er jeg her ikke mere. Maaske bor jeg da i det lille Staalkammer i et stort Skib eller igen i saadan et ligegyldigt Hotelværelse. Motortorpedobaads-Folkene, til hvem jeg nu hører, fører under deres Tjeneste en lige saa omflakkende Tilværelse som fordums de gamle Kejsere.

Natten er vor Dag, og nu i den femte Eftermiddagstime har vi lige spist vort Morgenmaaltid. Paa Sengen bag mig ligger mit Læderkluns, den vandtætte Dragt, Sydvesten og Svømmevesten af Gummi. I Almindelighed har Søfolk kun Svømmeveste af Kapok, men de holder kun Mennesket oven i Vande i fire Timer. Det er tilstrækkeligt for et lille Uheld, men Motortorpedobaad-Folkene har Svømmmeveste, til at puste op. Med dem kan man praktisk talt holde sig oven Vande i ubegrænset Tid.

Endnu en vigtig Udrustningsgenstand for en Sømand fra en Motortorpedobaad er et tykt, hvidt Frottéhaandklæde! Man lægger det som et Sjal om Skuldre og Hals, fordi man paa en Motortorpedobaad stadig bliver oversprøjtet af de høje Søer, der slaar ind, og om Morgenen vender hjem som druknede Mus. Haandklædet forhindrer, at Huden og Halsen bliver sønderrevet af den salte Sø. Dette blændende hvide

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Haandklæde er Motortorpedobaadsfarerens „Chic", og man kender ham derpaa, naar han i Aftenskumringen gaar ned til Havnen.

*

Motortorpedobaadene har ingen Navne, men er kun kendetegnede med Bogstavet „S" og med et Tal. „S.X." har taget nye Torpedoer og en Krigskorrespondent om Bord. Jeg staar og ser med Ubehag paa den lille, gyngende Baad dernede, som jeg nu skal betro mig til for fjorten Dage. Da vinker man allerede efter mig, og jeg kommer. Jeg stiger ned ad en Jernlejter, men da den er til Ende hjælper der ingen kære Mor, den sidste Meter maa jeg springe. Jamen, hvor skal jeg egentlig springe hen? Der, hvor jeg kunde springe ned, ligger en Torpedo, og hvis jeg springer hen over den, knækker jeg Arme eller Ben, for lige bagved er der lutter Hjørner og Kanter af Jern. En Matros kaster en Presenning over Torpedoen. „Spring bare roligt herned!" Der er ingen anden Udvej end at springe, for alle Øjne kikker leende paa mig. Mine Sko rammer mod Torpedoen — hvad vil der nu ske? Den eksploderer ikke, men jeg rutscher straks ned, for Staalbæstet er smurt tykt ind med Fedt. Jeg har Søm under Støvlerne, og Lærredet er ikke blevet lagt over Torpedoen for min Skyld, men for at jeg ikke skal gøre den nogen Skade. Jeg snubler over en Jernrist, men holder mig oprejst, og Motortorpedobaadsfarerne hjælper mig nu ud af min Forlegenhed. Jeg maa melde mig hos Kommandanten, indskrive mig i Skibsjournalen. og trykke Folkene i Haanden, og under alt dette har jeg ikke mærket, at vi for længst sejler.

Næsten uden at jeg har mærket det, har man anbragt en lille Træstol til mig ved Rælingen, og der sidder jeg nu paa Hug, nyder Aftenfreden og tænker: dette her er altsaa Motortorpedobaadsejlads! Med dyb Brummen tegner Baaden sin Bane gennem Søen; i dens brede Kølvand følger en anden, bag den endnu een og saa een til, og hvor mange der er ialt, ja det kan man kun ane.

En Motortorpedobaad er ti Gange saa lang som bred, den er armeret med to Torpedorør, der ligger paa Forskibet, og med en Luftværnskanon, der er monteret paa Agterdækket. Imellem de to Torpedorør ligger Kommandobroen, som bare er en lille Forhøjning med Vindbeskyttelsesruder, som skal forhindre de alt for hyppige Overhalinger fra Søen. De hjælper ikke meget, men de beskytter dog saa nogenlunde Chefens Øjne. Forøvrigt har Motortorpedobaadsmændene en instinktiv Maade at dreje Hovedet væk paa, før Søen slaar ind. Den nyankomne maa se at lære denne vanskelige Kunst og betaler derfor med meget Salt i Øjne og Mund. Den første Sø, man faar over sig, gør saa ondt, som om man havde faaet en Haandfuld Tegnestifter lige i Ansigtet.

Paa Broen staar som Regel tre til fire Mand, Chefen, Styrmanden, Torpedomekanikeren og en ung Løtjnant, som stiler efter selv at blive Kommandant. Broen er maaske en halv Meter bred, bag ved den ligger Navigations-, Radio- og Kortrummet. Bag dette er de to Jernkurve anbragt, hvori Udkigsposterne, Signalgasterne, staar. Det øvrige Dæk lige til Agterskibet bestaar kun af Falddøre og Jernkasser. Deri befinder sig Taageudviklingsanlæggene, Værktøjet, Haandvaabnene og Signalredskaberne. Dette er altsaa en Motortorpedobaads Ansigt. Under Dækket befinder sig i Forskibet Opholds- og Soverum for Officererne, midtskibs Maskinanlægene og i Agterskibet Skruerne og Rummene til Mandskabet med et lille Dukkekøkken. Naar jeg siger Opholds- og Soverum, maa man forestille sig omtrent en Ubaads Rumforhold. Alt er meget trangt og snævert, fordi de tre vældige Maskiner naturligvis indtager den meste Plads, det er svære Dieselmotorer med et vanvittig højt Omdrejningstal — et Omdrejningstal, som man maaske kan gøre sig en Forestilling om, naar man betænker, at en Motortorpedobaad raser gennem Søen med en Hastighed, der næsten nærmer sig den Fart, man ellers ser paa en Motorbane.

Jeg fik slet ikke lagt Mærke til, hvordan vi passerede Kontrolstationen ved Havneudløbet. Dette fine Spil af gensidig Talen til hinanden fra Skib til Land, fra Land til Skib, bemærker man først, naar man har sejlet et Par Gange. I hvert Fald laa de sidste Bøjer allerede langt bag ved os og ogsaa Kystbatterierne, der hænger som Svalereder højt oppe i Kridtklipperne. For at sige Sandheden vovede jeg heller ikke til at begynde med at se fremad,

fordi jeg paa Grund af Faren for Søsyge vilde undgaa den gyngende Horisont. Men til sidst var der ingen Vej udenom, paa min lille Stol kunde jeg i hvert Fald ikke sidde mere, altsaa op og staa med Ansigtet frem ad! Himmelen er sort med lave Skyer, foran den staar som en Mur af Bly Kanalens Vand og derimellem ligger et smalt, gult Strejf af Lys. Nu bøjer den blyfarvede Mur sig og vil falde ned mod os, og saa er vi allerede stormet op paa dens Top, og saa suser vi ned i Dalen og op igen.

Men hvad skal man sige til Fiffi, Motortorpedobaadshunden? Den bestod paa glimrende Maade sin Prøve, for den tilbragte hele Turen agters i Mandskabsrummet, der hvor Baaden er mest udsat for Søerne, og hvor Mixer'en (saadan hedder Kokken paa Motortorpedobaaden) kun vover sig hen nogle faa Minutter, naar han nødvendigvis maa skære noget Smørrebrød, og hvorfra han regelmæssigt vender tilbage bleg og med et tankefuldt Blik. Fiffi er rask og munter, og naar en af os klatrer ned til den, springer den ham i Møde og gør ikke engang, fordi den vel ved, at en Motortorpedobaadshund under ingen Omstændigheder maa gøre saadan noget, saa længe Lugen staar aaben; den nøjes med at slikke Saltvandet af vore Hænder.

*

Jeg ved egentlig, bortset fra Motortorpedobaadene, intet Vaaben, hvis Charme i den Grad beror paa dets Underlegenhed. Naar Motortorpedobaaden har afskudt sine Torpedoer, saa er den saa godt som værgeløs. Den har naturligvis endnu sit Luftartilleri, og dens Mandskab er bevæbnet til Tænderne, men med Haandgranater kan man nu engang ikke tage Kampen op med en Destroyer. Motortorpedobaaden maa altsaa slutte sit Arbejde og udnytte sin Fart. Hvor stærk Motortorpedobaadens Fart end er, saa kan dog den Hastighed, som en Destroyer kan præstere straks til at begynde med, tage det op med mange Motortorpedobaade. Destroyeren kan imidlertid ikke holde den ud. Først naar man under den stærke Fart har siddet i dette rystende Skibsskrog, hvor Motorlarmen er saa voldsom, at alle Mand om Bord har maattet stoppe Ørene med Voks, forstaar man disse Fartøjers egentlige Væsen, der kun er Maskine og Vaaben.

Motortorpedobaadens Sukces beror paa dens Hurtighed og Taageudviklingsevne. I Løbet af ganske faa Sekunder er der lagt et Taageslør ud foran Modstanderen. Findes der nogen Skabning, der saa hurtigt kan forvandle sig fra Kat til Mus som en Motortorpedobaad? Denne stadige Anspændthed, ja selve den Kendsgerning, at man bestandig bærer Svømmeveste, og saa den evige Nat, i hvilken alle Aktioner foregaar, alt dette giver Livsfølelsen et brusende Opsving, en Oplevelsens Spænding, som man ganske vist maa betale med den dødlignende Søvn om Dagen, en Søvn, hvorunder man ligger, som om man var slaaet ihjel. Jeg sagde før, at alle i Maskinrummet maa stoppe Voks i Ørene. Gør de det ikke, saa betaler de denne Fejl med deres Søvn, thi de vil ustandseligt føle sig vækket af at høre Motorer drøne.

*

Motortorpedobaadene er den tyske Krigsmarines Floret. Denne Floret glimter og funkler hen over Kanalen, og de Mænd, som fører dette Vaaben, udfinder bestandig nye Varianter og Finter. Mange Gange minder Motortorpedobaadene mig ogsaa om de elegante Hvepse, disse Bifolkets Kavalerer, der holder Modstanderen i Aande. Som Sværme af Hvepse svirrede i de forløbne Uger vore Motortorpedobaade foran den engelske Kyst. Paa tredive Minutter farer Baadene over Kanalen og ligger som sovende Guldsmede foran Themsens Munding; bestandig parat til at leve op, dersom noget levende viser sig.

Det er altsaa, hvad der er blevet ud af Kanalen, dette ugæstfri Vandbælte, som Englænderne altid betragtede som den sikre Garanti for deres Otilværelse. Kanalens Tidevand og dens Storme var Øens Beskyttelse, Cæsar maatte vige tilbage for Jævndøgnsstormene, og den spanske Armada er gaaet til Grunde i den. Den tyske Sømand ler naturligvis heller ikke i Dag af Kanalens Farer, men han føler sig dem voksen, ja han er Herre over dem. Hvor stærkt dette Herredømme er, det mærker tydeligst Ubaads-Manden og hans yngre Broder, Motortorpedobaadfareren. Med elskværdig Foragt kalder han Kanalen for „Bækken", og han besejler denne Bæk ogsaa paa Tidspunkter, som man tidligere har anset for umulige. Det ideelle Vejrlig for Torpedoskydning er, som man vel kan tænke sig, Vindstyrke tre til fire. Men i Flodmundingerne er der jo roligt. De er det yndede Jagtterræn for Motortorpedobaade, og saaledes besejler de Kanalen, ogsaa naar Vindstyrken er meget høj, i Haabet om et eller andet Sted at finde roligt Farvand. Dens Motorers høje Omdrejningstal lader ogsaa i barsk Sø Motortorpedobaaden beholde sin Hurtighed. Det er et ejendommeligt Spil af Skæbnen, at den tyske Ingeniør Diesel, som er druknet i denne Kanals Strømme, har skabt den Maskine, der lader Motortorpedobaaden lyne som en funklende Floret over Kanalen, en sitrende Kaardespids, en Trusel og Skæbne for saa mangt et Skib og dets Sjæle.

„Torpedoklapperne op!" Som Øjenlaagene paa et Fortidsuhyre løfter Klapperne sig, og nu stirrer Torpedorørenes sorte Polypøjne ind i Dæmringen. Det ser ud, som om der er hængt et sort Klæde ned for Horisonten, gennembrudt af glimtende gule Lys, og ud af dette sorte Mørke kommer den rasende ligesom den flyvende Hollænder, et graat Fartøj, omsprøjtet af Havskum, og foroven staar ubevægelig, med Sydvesten dybt ned i Panden, de to Mænd paa Vagt. Saadan styrter det frem imod dig, dette Uhyre, og inden du ved af det, har det passeret dig som et Spøgelse eller en vild Drøm.

Europæisk AFGØRELSE

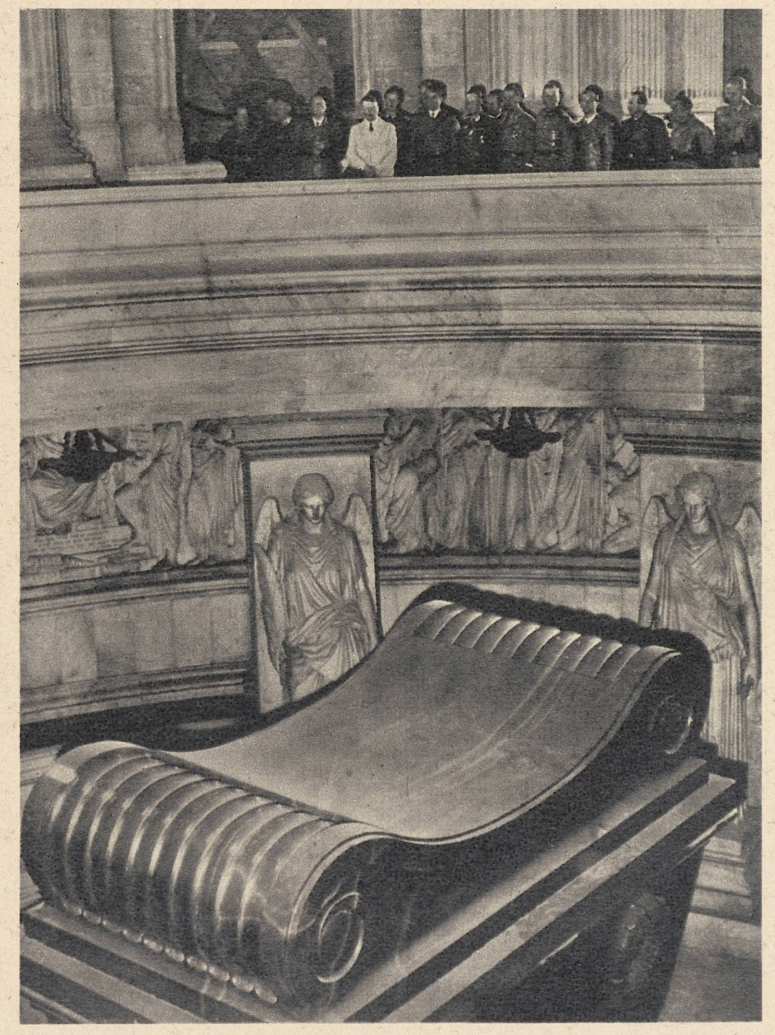
1939: Atter Krig paa to Fronter?

Tyskland fordrev Krigen fra Kontinentet

Søndagen efter Compiègne kom den tyske Rigskansler tidligt om Morgenen til Paris og opsøgte Napoleons Grav i Invalidekirken. Her stod nu den Mand, der for evig knuste den fjendtlige Magt og banede Vejen for den tyske Ære i Europa, i dybe Tanker foran den røde Marmorsarkofag. Endnu en Gang havde det været nødvendigt at erobre Kontinentet, fordi Nationerne kun bøjer sig for Erfaringens Magt. I Fortsættelse af den napoleonske Linie, som Feltherren Adolf Hitler øjensynligt var slaaet ind paa, fuldbyrdedes den Proces, som Korsikaneren i sin Tid havde forudset under sit britiske Fangenskab: Nødvendigheden af en Enighed, som ingen europæisk Nation i Længden mere kunde unddrage sig, maatte parres med en stærk Vilje for derefter at bryde frem med en Naturkatastrofes Voldsomhed. Det var et vitalt Spørgsmaal, om denne store Forenkling vilde lykkes i rette Tid til Gavn for Europa og paa Trods af alle reaktionære Beregninger.

Siden Sommeren 1940 maatte selv den mest nøgterne Iagttager nødvendigvis komme til det Resultat, at den tyske Front ved Atlanterhavet og Italiens Krigsførelse i Middelhavet ikke blot satte Frankrig ud af Spillet som fjendtlig Magt og stillede England foran Valget mellem at resignere eller at blive tilintetgjort, men at Europas Nationer virkelig ventede, at Sejrherren vilde gennemføre en fuldstændig Nyordning baade af deres specielle og af de almindelige europæiske Forhold.

Adolf Hitler ved Napoleons Grav
i Paris Juni 1940

„Jeg har været nødt til at betvinge Europa
med Vaaben. I Dag maa det overbevises."
Napoleon 1821 paa Sct. Helena

I det ubesatte Frankrig bag Demarkationslinien fremkaldte den Kendsgerning, at man efter Vaabenstilstanden med Frankrig straks var gaaet over til det totale Angreb imod England, hos alle Franskmænd lige fra Ministeren og ned til den yngste Reservesoldat den mere eller mindre oprigtige Opfattelse, at den gamle Verden, som havde sat sig til Modværge imod Hitler og Mussolini, havde lidt et fuldstændigt Sammenbrud. Med Maginotlinien var den kinesiske Mur faldet, som skilte Frankrig fra den europæiske Fremtid.

Den europæiske Borgerkrig

Uvilkaarligt følte man sig dengang tvunget til at sammenligne den politiske Situation med en revolutionær Begivenhed paa det amerikanske Kontinent, en Begivenhed som ganske vist var affødt af helt andre militære Forhold. Sydstaternes Løsrivelse, som i sin Tid gav Anledning til den amerikanske Borgerkrig, skyldtes jo ikke en beklagelig Fejltagelse, men var den sidste Fase af den aabne Kamp mellem den nye Civilisation og den gamle, der ikke var villig til noget Kompromis. Fremtiden tilhørte Yankeerne. Deres faktiske Overlegenhed var i Overensstemmelse med Amerikas skæbnebestemte Udvikling, som førte til et socialt Gennembrud over hele Linien. Den tyske Rigskanslers Forbund med il Duce førte ved Krigsudbruddet til en lignende Overlegenhed i Styrke, idet Tyskland og Italien, som maatte tage Kampen op imod de reaktionære Magter i Europa, fra første Færd kunde kæmpe for hele dette Kontinent, hvis Enighed skulde være Resultatet af deres Sejr. Hitler og Mussolini troede paa en europæisk Løsning, fordi den Udvikling, det tyske og det italienske Folks sociale Aksen Revolution i Europa. Det er den egentlige Grund til, at Stalin ikke vilde rage Kastanierne ud af Ilden for Vestmagterne, og at Amerikanerne trods al deres Sympati for det europæiske Demokrati er overordentlig skeptiske i Bedømmelsen af dettes Chancer. Af samme Grund fremskyndede den europæiske Krig den af Fyrst Konoye tilstræbte og nu virkeliggjorte politiske Strukturændring i Japan: definitiv Afstandtagen fra England og Japans Tremagtspagt med Aksemagterne. Thi denne Gang udkæmpedes jo virkelig for alles Øjne den sidste europæiske Borgerkrig, hvis Resultat, netop fordi det er definitivt, ogsaa maatte forekomme de ikke-europæiske Lande som Optakten til en international Nyordning. Idet Amerikanerne søgte at dække Englands Tilbagetog fra Europa, troede de, at de automatisk kunde forhale Tingenes fremtidige Udvikling, mens Sovjetstaten lige fra Overenskomsten med Tyskland og til Besættelsen af Bessarabien indtog en ny Stilling paa Grundlag af de faktiske Kendsgerninger.

Ingen Krigsfronter mere paa Kontinentet

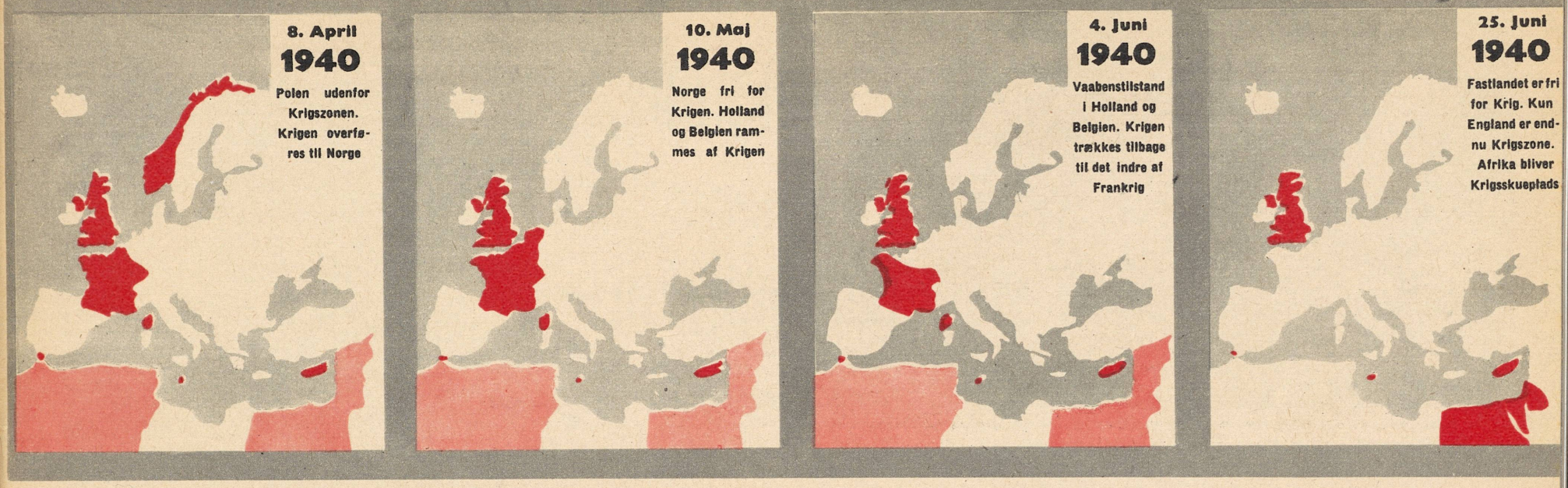
Afgørelsen af det europæiske Kontinents Skæbne er det enestaaende Resultat af et eneste Krigsaar paa Europas Slagmarker. Naar man ser tilbage paa dette Aars Begivenheder fra Eftersommeren 1939 til Englands Belejring, viser det sig, at den tyske Krigsførelse i Forstaaelse med den italienske Forbundsfælle systematisk Skridt for Skridt har befriet Europa for Krig. Saaledes var Krigsskuepladsens Flytning fra Polen over Norge til Vestfronten og dennes Fremrykning til Fastlandets Vestkyst en Følge af den militære Opfattelse, at den engelske Krig maatte føres mod England selv. Italiens Indtræden i Krigen, som i Begyndelsen endnu var rettet imod Frankrig, bragte den nødvendige Forlængelse af den totale antibritiske Front i Europas sydlige Halvdel. En enestaaende militær Kraftanstrengelse og en uforstyrret og konsekvent udenrigspolitisk Linie var nødvendig for i Løbet af et Aar at sætte de indre militære Fronter paa Fastlandet ud af Funktion og gøre op med tidligere Aarhundreders traditionelle nationale Idéverden. Men det viser sig ogsaa, at denne Front mod England, der naar fra Nordkap til Biscayabugten og som fortsættes fra Middelhavet til det indiske Hav og endelig fuldendes ved Tremagtspagten med Japan, ikke blot er en meget lang Front, men i Virkeligheden er den billigste og korteste Front, der overhovedet kan tænkes.

Kontinentalt europæisk Autarki

De gamle europæiske Staters Nederlag svarede i deres Virkning til de Paroler, Tysklands og Italiens revolutionære Propaganda havde formuleret. Nu gav den engelske Krig selv Stødet til Europas økonomiske Sammenslutning. Der findes ikke nogen produktiv Nyordning inden for Nationernes Liv, som ikke er opstaaet under ekstraordinære Forhold. Under den store økonomiske Krise havde Nøden lært et fattigt Tyskland, der var lige ved at tvivle om sin egen Kraft, modigt og forudseende at hjælpe sig selv. Det tyske Autarki, saaledes som det er forberedt i de to Fireaarsplaner, var ikke et frivilligt valgt Program og heller ikke nogen ideel Tilstand, og det samme gælder for det italienske Autarki efter Erfaringerne med den britiske Sanktionskrig under det abessinske Felttog. Det europæiske Autarki, som vi i Dag her, kunde selv den dristigste Forkæmper for Storrumsøkonomi aldrig have gennemført i Fredstider, skønt Sejrherrerne netop herved midt under Krigen har udført et stort Arbejde for Freden. Nøden

Nyordning havde taget, havde gjort dem fast overbevist om, at en europæisk Reform var nødvendig. Dette er den fundamentale Forskel mellem Hitler og Napoleon, der søgte at løse det europæiske Spørgsmaal ved Hjælp af et halvt Dusin sejrrige Felttog, men ikke naaede til den rigtige Løsning, fordi han hver Gang kun erobrede et nyt Stykke af Mellemeuropa som fransk Forland.

Hvad Tyskland og Italien i Udfordringens Time troede at kunne, hvad England og Frankrig frygtede, men alligevel ikke vilde indrømme, det forudsaa den øvrige Verden allerede inden Krigens Udbrud med Sikkerhed til Trods for al modsat Propaganda. Endnu inden England den 3. September 1939 gjorde Skridt til at lade Vaabnene afgøre Stridighederne, var Amerikanere, Russere og Japanere enige i den nøgterne Erkendelse: hvis det kommer til Krig, laver

1940: Den sejrrige Krigsførelse befrier det europæiske Fastland for Krigen

og Erkendelsen deraf var ogsaa denne Gang Nationernes Læremestre. Det er ikke Nationalsocialisterne, men den engelske Krig, der førte Europa ud i denne Nød. Medens Blokaden til Søs kun i ringe Grad kunde skade det krigsførende Tyskland, afskar den faktisk allerede før den tyske Sejr paa Vestfronten det kontinentale Vesteuropa med Undtagelse af Frankrig fra al Handel med England og de oversøiske Lande. Som et Modtræk hertil udvidede de nye Centralmagter i krigsøkonomisk Tempo paa Baggrund af de økonomiske Aftaler med Rusland og deres fri Raadighed over Donauomraadets Eksportvarer den allerede bestaaende Vareudveksling mellem det tyske Mellemeuropa og det italienske imperiale Autarki. Da saa først Skandinavien og kort derefter hele Vesteuropa kom ind under Englands Fjenders Indflydelse, var der allerede truffet alle Forberedelser til at indføje de paagældende Landes nationale Produktion i det nye Kontinentalsystem. Hertil kom nu en tredobbelt Opgave: 1) øjeblikkelig at udnytte de i de besatte Lande forhaandenværende Produktionsreserver til en Forøgelse af den militære Kraft i Kampen mod England, 2) at genopbygge hvad Krigen havde ødelagt, og endelig 3) at skaffe Arbejde og Underhold til de Millionfolk, der ufrivilligt var kommet over paa Sejrherrernes Side. For hver Krigsmaaned, der gik, blev det tysk-italienske økonomiske Kontinentalsystem udviklet til større Fuldkommenhed. I hele Storrummet mellem Sverige og Nordafrika kom nu alle disse højt udviklede nationale Produktioner til Udfoldelse efter en fælles Plan, medens de tidligere ikke havde arbejdet sammen paa blot tilnærmelsesvis samme Maade.

Under tysk Magtindflydelse

I Efteraaret 1940 holdt det krigsførende Tyskland rundt regnet en Million Kvadratkilometer europæisk Omraade med ialt ca. 66 Millioner Indbyggere besat. Hertil hørte ogsaa Norge, Danmark, Holland og Belgien, hvis Befolkning, med Undtagelse af de belgiske Valloner, er af ren germansk Afstamning og til Dels er nært beslægtet med det tyske Folk. Danmark indtog fra første Færd en ganske særlig Stilling, fordi dets politiske Uafhængighed paa ingen Maade berørtes af de tyske Tropper, der var marcheret ind til dets Beskyttelse og for at varetage det tyske Riges Interesser. Der findes ikke nogen tysk Krigsadministration i Danmark, hvorimod det danske Landbrug, efter at dets Søhandel havde ligget fuldstændig stille i otte Krigsmaaneder, uden videre indstillede sig paa den tyske Nabo og lod sig indføje i det tyske Kontinentalsystem. Et tydeligt Indtryk af, hvorledes den tyske Ledelse forestiller sig Forholdet til Nordmænd, Hollændere og Belgiere efter Besættelsen, fik man igennem Hjemsendelsen af Krigsfangerne fra disse tre Lande kort efter Fjendtlighedernes Indstilling og midt imens de tyske Krigshandlinger imod England fortsattes ud fra disse samme Landes Omraader. Fra et politisk Synspunkt var de to Poler, mellem hvilke Nyordningen under den tyske Besættelse under Krigen fandt Sted, paa den ene Side en ubetinget Agtelse over for det beslægtede Folk og paa den anden Side et ligesaa udpræget Ønske om at forhindre, at der opstaar tyskfjendtlige Distrikter ved Fastlandets Vestkyst. Man holdt derfor fast ved det Grundprincip, saafremt Krigsforholdene paa nogen Maade tillod det, ikke at ændre Forvaltningen og dens prøvede Institutioner, men autonomt at lade den forblive i Hænderne paa de paagældende Nationer.

I en senere Artikel

vil Max Clauss, Forfatteren til

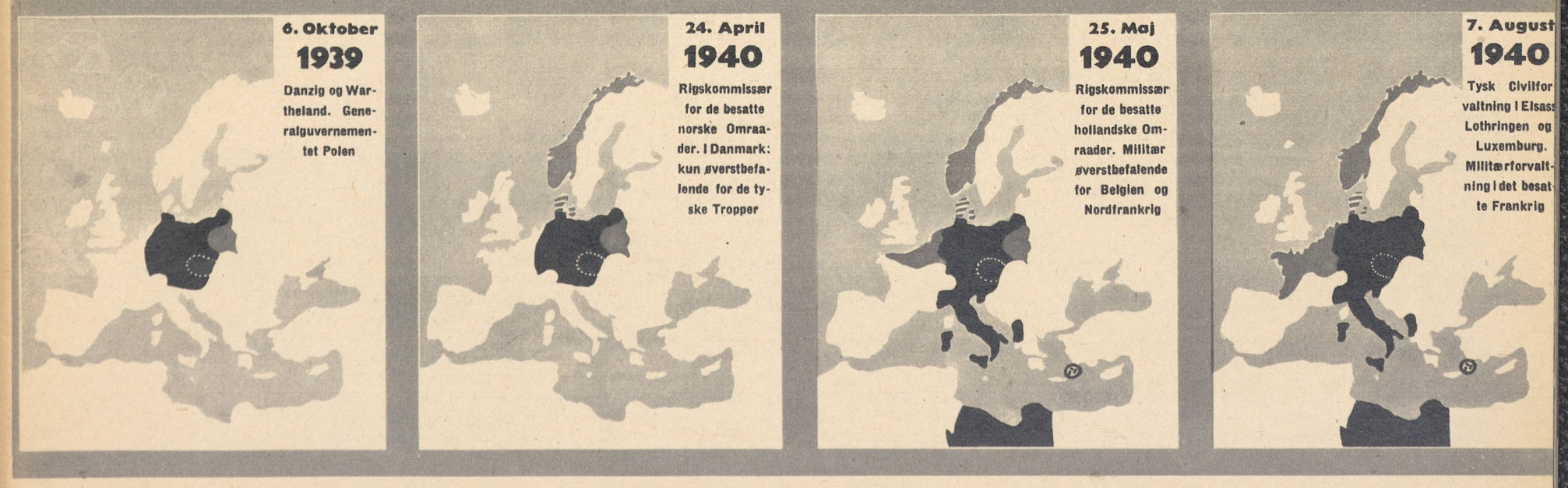
„EUROPÆISK AFGØRELSE“

behandle den ny Opbygning af Verden uden England og i en tredie Artikel den paneuropæiske Illusion

Den fælles Skæbne i økonomisk og social Henseende, som Forholdene bragte med sig, dannede Grundlaget for den gensidige Forstaaelse. Den danske og den hollandske Bonde har lige store Fordele af en nær økonomisk Forbindelse med det tyske Rige. Den belgiske Arbejder faar hele Udbyttet af en gensidig Udveksling mellem hans Lands Sværindustri og den tyske Sværindustri, saa meget des mere som det moderne Europas største Produktionscentrum efter Luxemburgs og Lothringens Indlemmelse for første Gang som samlet Kompleks er forenet i det tyske Rige. Det, der var gaaet for sig i Schlesien og Bøhmen, fandt ogsaa Sted i Industriomraadet mellem Rhinen og Maas, som ikke var blevet ødelagt, da den tyske Offensiv brød igennem Maginotlinien og dens nordlige Forlængelse. Krigsøkonomien fremskyndede Rationaliseringen og virkeliggjorde den effektive Produktionskoncentration, hvis tekniske Forudsætninger forlængst, inden Toldskrankerne for bestandig blev ophævet, var kendt i Industrikredse. Det vilde være at øve Vold imod den tyske Ledelses organiske Tænkemaade, hvis man skematisk forsøgte at finde en fælles Formel for det nye Forhold, der under Krigen er opstaaet mellem det stortyske Rige og Skandinavien (for ogsaa Sveriges Politik blev selvfølgelig i politisk og økonomisk Henseende præget af dets Forhold til det nye Kontinent) paa den ene Side og det stortyske Rige og Holland og Belgien paa den anden Side. Hvorimod det uden videre er indlysende, at Frankrig i enhver Henseende er et ganske særligt Tilfælde. Stormagten Frankrig havde med fuld Bevidsthed indvilliget i at blive en britisk Vasalstat. De tyske Provinser Elsass og Lothringen blev ligesom Luxemburg indlemmet i det tyske Riges Toldomraade. Den politiske Kendsgerning, at Distrikslederen for Baden overtog den civile Administration i Strassburg, medens Distrikslederne for Saarpfalz og Koblenz-Trier overtog de samme Funktioner i Metz og Luxemburg, understregede her den definitive Nyordning i Overensstemmelse med

Fortsættes Side 37

Europa har faaet Fred: i Krigens Sted træder Sejrherrernes Beskyttelse og ordnende Administration

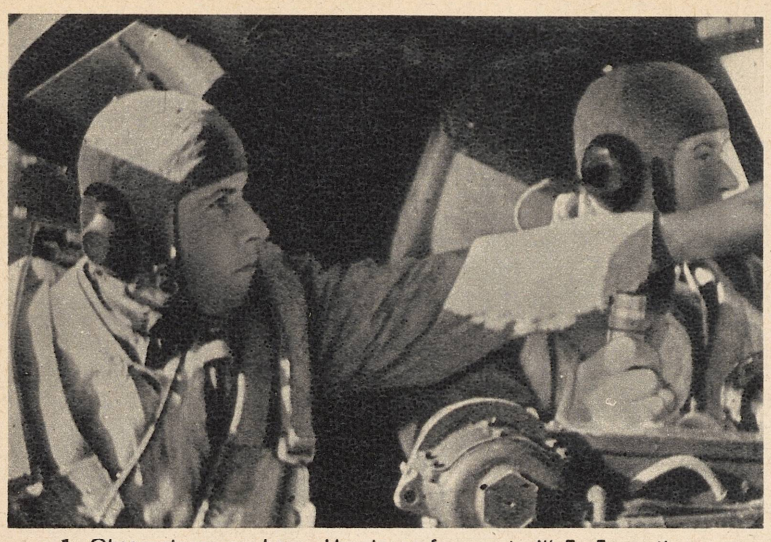

Angreb

paa en tysk

Bombeflyver –

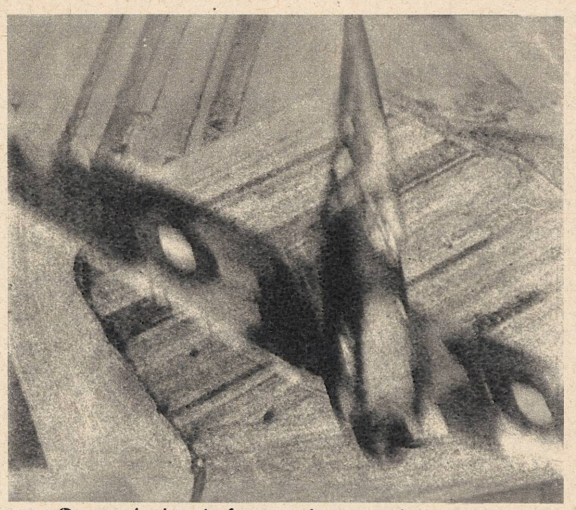
fotograferet af ham selv

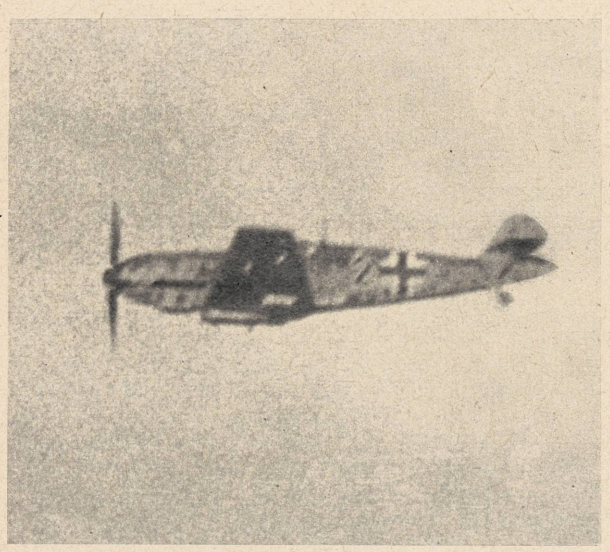
1. Observatøren raaber: „Hurricane fra venstre!" En Formation tyske Kampflyvemaskiner er paa Vej til England. Jagere ledsager den og flyver høit oppe over Bombemaskinerne mod det samme Maal. Pludselig dukker en fjendtlig Jagermaskine op . . .

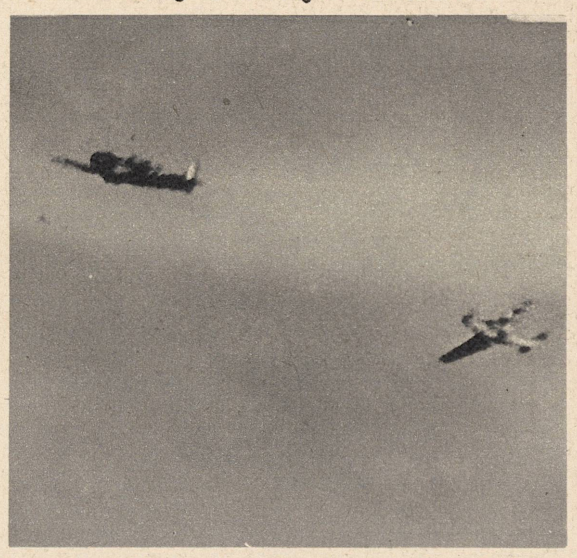
2. . . . kurver forbi i umiddelbar Nærhed og . . .

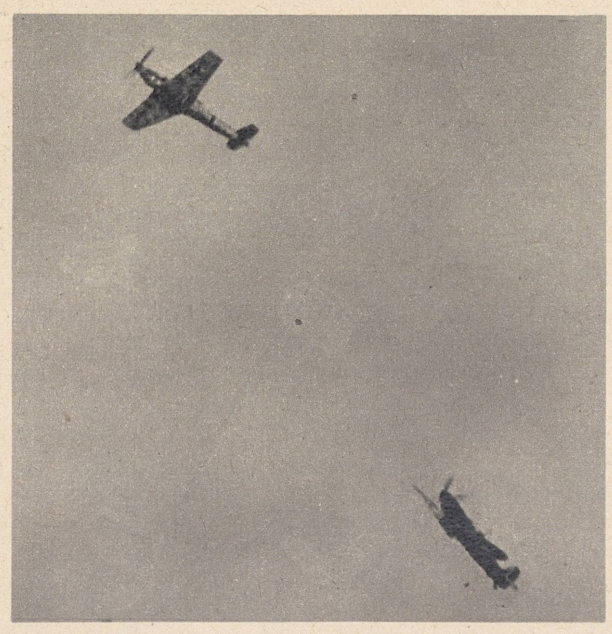
3. . . . skyder sig frem under en tysk Maskine for at angribe den bagfra. Men straks . . .

4. . . . kommer en tysk Jagermaskine brusende og . . .

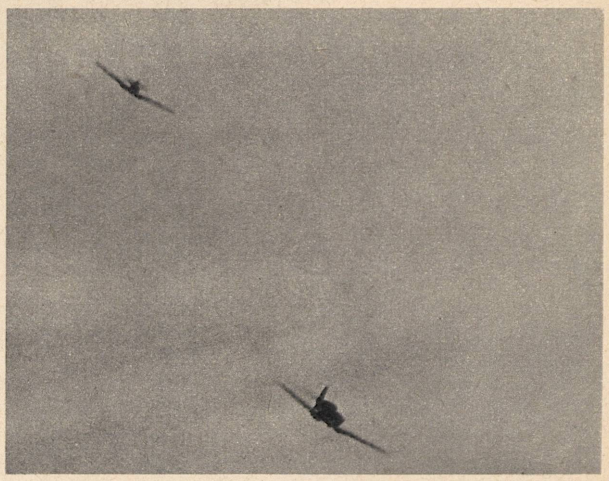
5. . . . den vilde Jagt begynder: den tyske Jager forfølger „Hurricane"n med korte Salver fra sine Maskingeværer

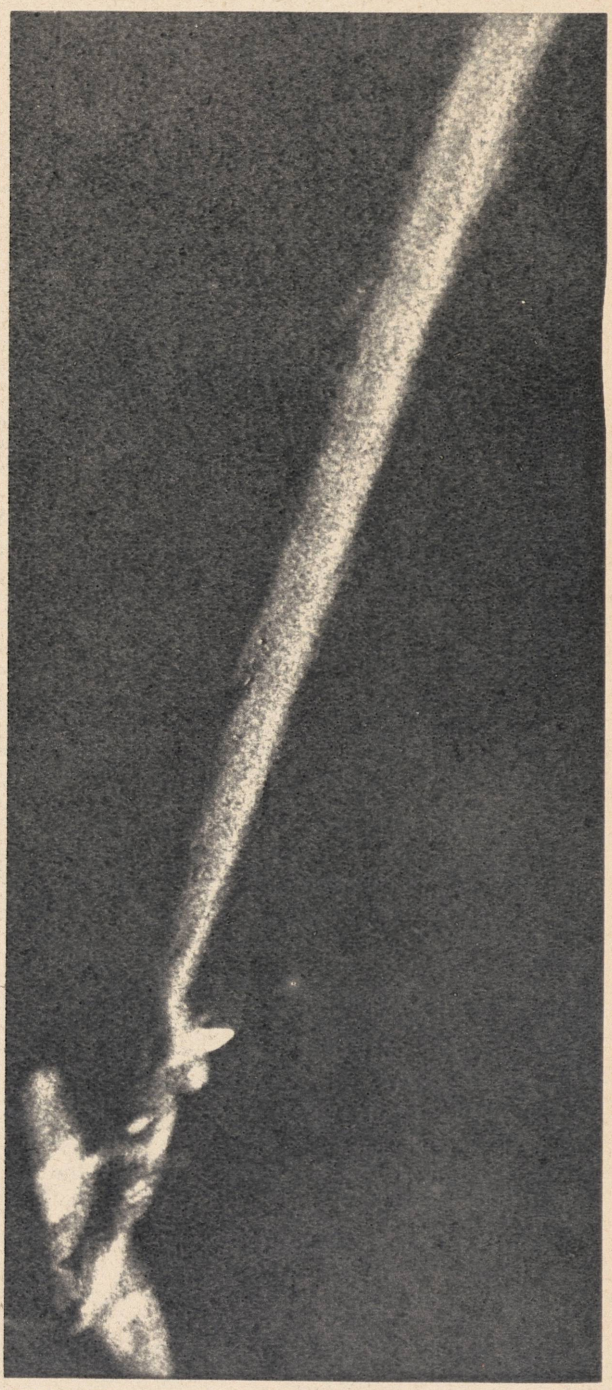
6. Saa lykkes det Hurricanen igen at komme bag ved den. Den vilde Jagt gaar videre

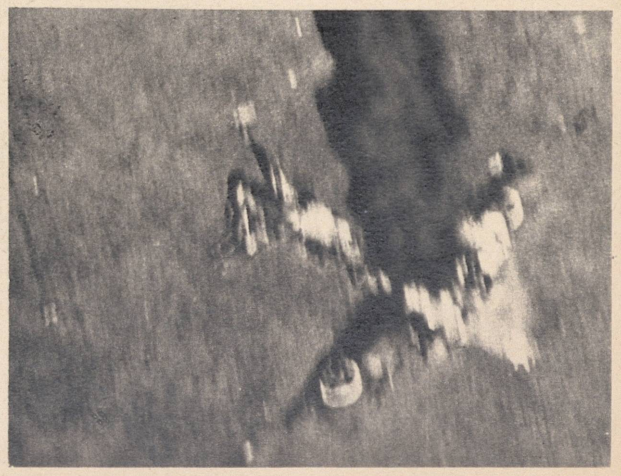
7. Atter er den tyske Jager ved en Looping kommet bag ved den engelske Maskine og fyrer ud af alle Løb

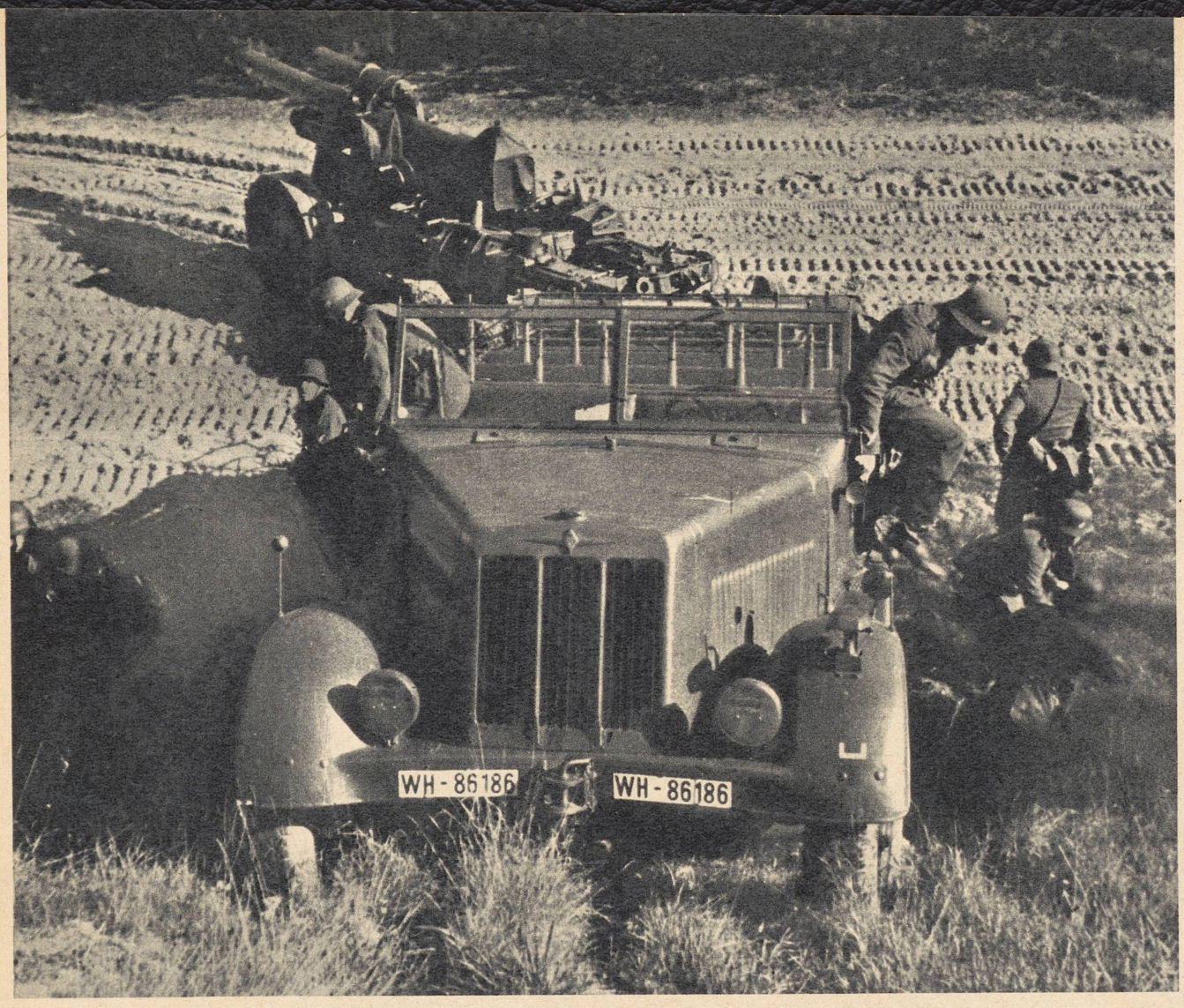
8. Truffet! Bag ved Hurricanen opstaar en Røgsky

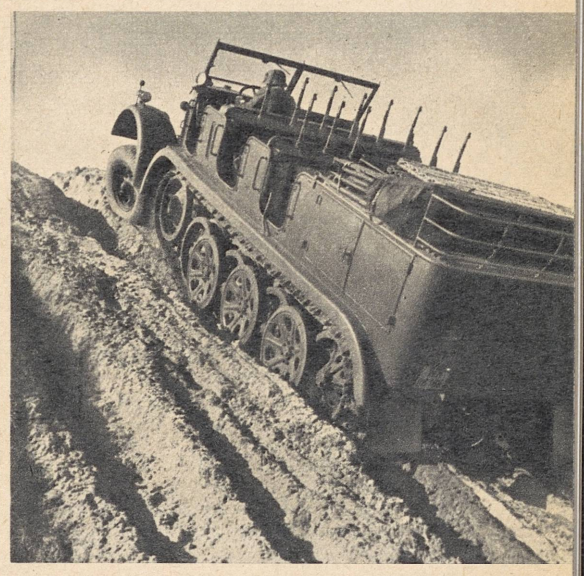
9./10. Røgen vokser. Som en Komethale staar den over Maskinen, der nu styrter lige ned mod Jorden (f.o.) Faa Minutter efter: „Hurricane"ns Endeligt (f. n.). De tyske Kampflyvemaskiner fortsætter deres Vej. Alle Billeder er taget af en PK-Fotograf, som var om Bord i den angrebne Bombemaskine og filmede Luftkampen

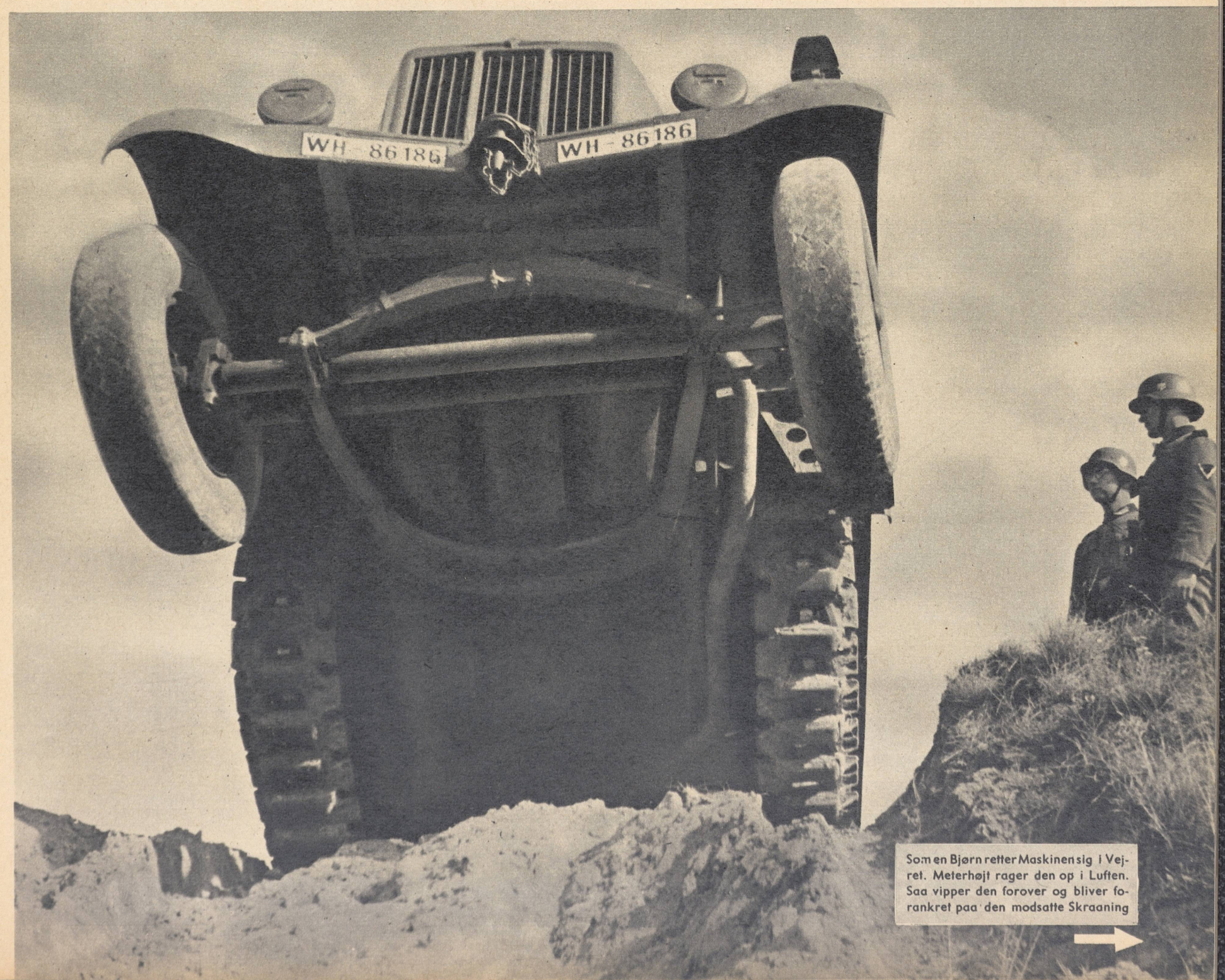
DEN VIL IKKE...

Et svært motoriseret Feltskyts er stødt paa en gammel, forladt Jernbanedæmning, hvis Skraaning er for stejl selv for den stærke Traktor. Kanonererne springer af og prodser Haubitsen af. Saa . . .

. . . kører den tunge Traktor alene op ad Skraaningen

Som en Bjørn retter Maskinen sig i Vejret. Meterhøjt rager den op i Luften. Saa vipper den forover og bliver forankret paa den modsatte Skraaning

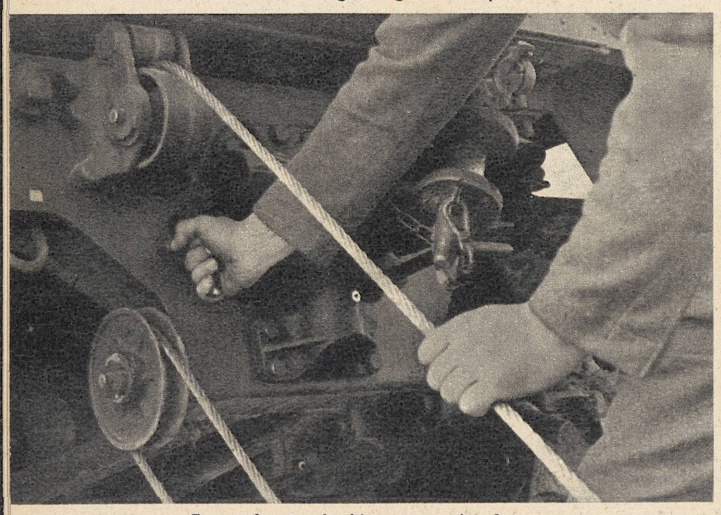
...MEN DEN SKAL

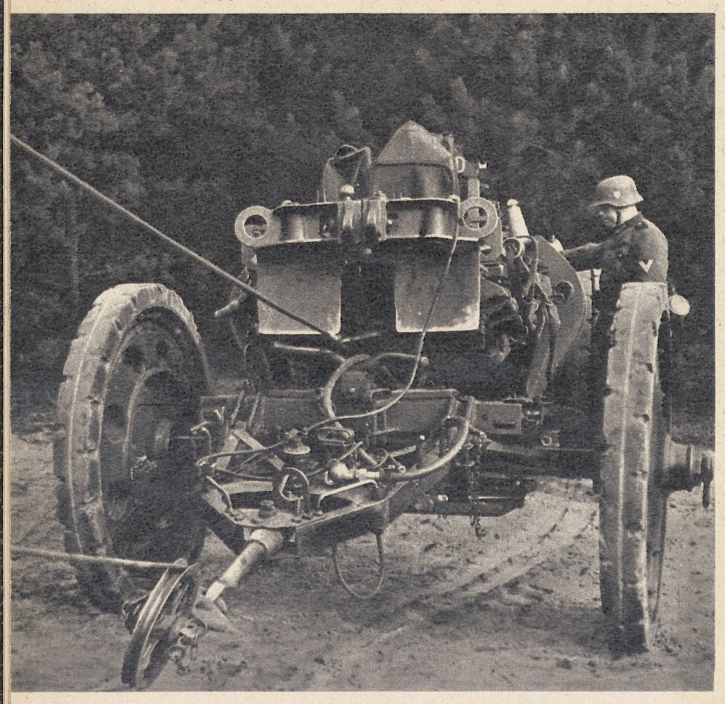
Chaufføren har sat Motorspillet i Gang: Staaltrossen spændes og trækker Kanonen op ad Skraaningen

Kanonerer trækker en Staaltrosse fra Drivhjulet ned til Kanonen og fastgør den paa denne

For at forstærke Vægtstangskraften lægger de Tovet om en Rulle til

Nedenfor staar Kanonen, der nu ved Staaltrossen er forbundet med Traktoren

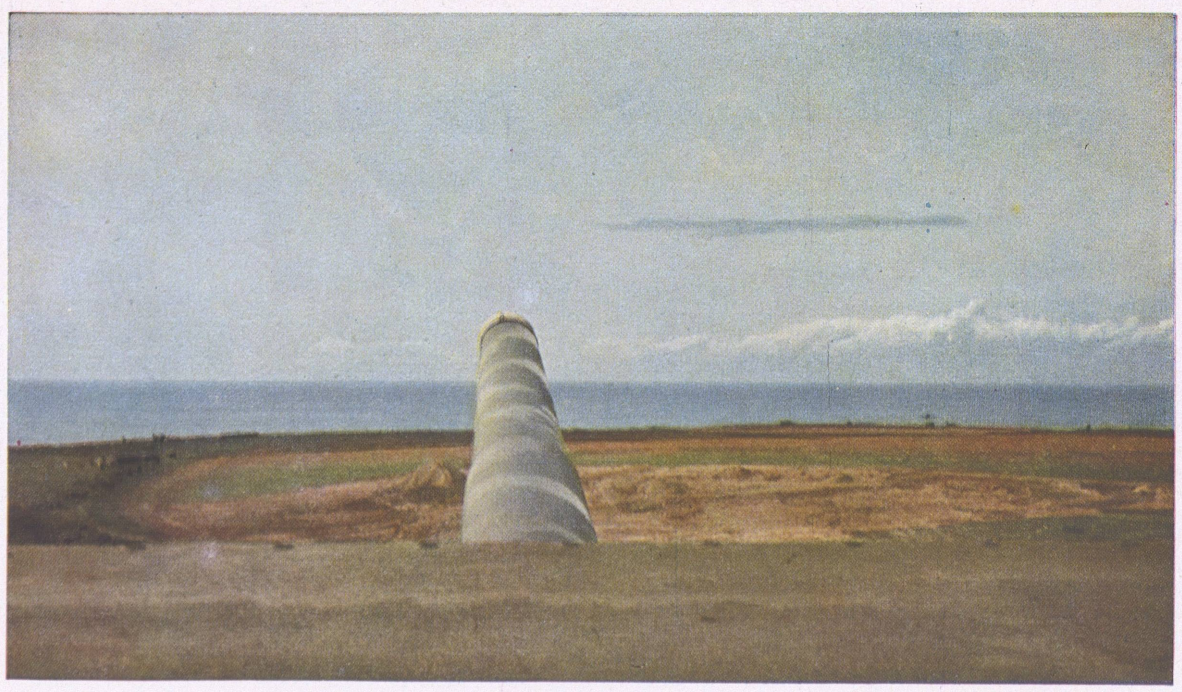

Og faa Sekunder efter er Situationen klaret! Traktorens Spil har overvundet en Forhindring, som man kun for faa Aar siden vilde have betragtet som uovervindelig for saa svære Kanoner

Ende

Et Sekund efter, at der er kommanderet „Fyr!“

lyner og tordner det fra Mundingen af denne Skinnekanon, som er kørt i Stilling umiddelbart ved Kanalkysten. Et Kæmpeprojektil farer hylende gennem Luften og styrer med matematisk Nøjagtighed mod sit Maal, en Krigshavn i „Fæstningen England“

Kæmpekanoner — ved Kanalen

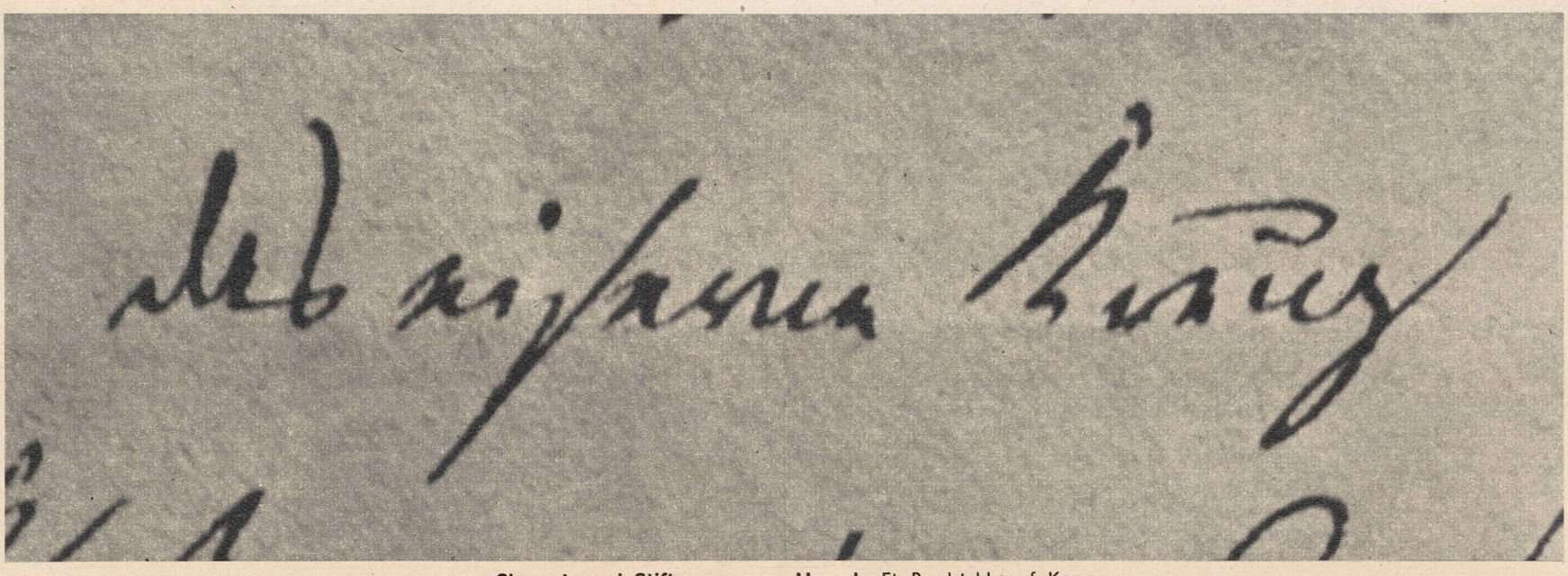
En af den tyske Kriegsmarines langtrækkende Kanoner

der truende rager op i Luften, altid klar til at aabne sin tilintetgørende Ild mod fjendtlige Konvojer eller Havneanlæg

Jernkorset af 1939

Foroven: Jernkorsets Storkors. I Midten til venstre: Jernkorsets Ridderkors med Egeløv. I Midten til højre: Jernkorsets Ridderkors. Forneden til venstre: Baandet til Jernkorset af 2. Klasse. Forneden i Midten: Jernkorset af 1. Klasse, derover Baandet til Jernkorset af 1. Klasse. Forneden til højre: Jernkorset af 2. Klasse

Skrevet med Stifterens egen Haand: Et Brudstykke af Kong Frederik Wilhelm III.s første Plan til Indstiftelsen af Jernkorset af 1813

Den Tid, i hvilken Jernkorset, den første tyske Krigsudmærkelse, der kan erhverves af saavel Officerer som af Menige, blev oprettet, var haard og dramatisk bevæget. Den 17. Marts 1813 udstedte Kong Frederik Wilhelm III i Breslau det flammende „Opraab til mit Folk". Den 10. Marts, paa den folkekære Dronning Luises Fødselsdag, var den af Kongen undertegnede Indstiftelses Statut for Jernkorset blevet offentliggjort i „Schlesische Zeitung". Indstiftelsen af dette Kors var altsaa paa een Gang ment som en Anerkendelse af ægte Soldateraand og som en Hyldest til Dronning Luise, der imidlertid ikke skulde komme til at opleve denne Dag. Hun blev stedt til Hvile i Charlottenburg Slotspark. I et Tempel, der var blevet rejst over hendes Yndlingsplads i Haven af Hohenzieritz, lod Frederik Wilhelm det første Jernkors indmure.

Han havde selv forsøgt sig med nogle Udkast dertil og derpaa overdraget andre Opgaven, indtil Berlins store Bygmester Karl Friedrich Schinkel fandt den endelige Form, som Frederik Wilhelm straks gav sin Tilslutning. Oprindelig var Korset tænkt ensfarvet sort; først da det viste sig, at den mørke Orden næppe var synlig paa mørke Uniformsfrakker, besluttede den sparsommeligt anlagte Konge sig til at give det en Rand af Sølv. Der maatte anstilles mangfoldige Forsøg, før det lykkedes at faa Sølvranden til at sidde fast paa Støbejernet. Indtil Midten af April 1813 var der kun fremstillet fire Kors, men saa beherskede man ogsaa i den Grad Metoden, at man i Begyndelsen af Maj allerede raadede over henved tre Hundrede. Hvert af dem kostede $2^1/_2$ Daler, en for hine Tider anselig Sum.

Jernkorset af 1ste Klasse bestod oprindelig kun af to Stykker sorthvidt Ordensbaand, der var syet sammen overkors; først senere blev det ogsaa fremstillet af Støbejern. Foruden Jernkorset af 1ste og 2den Klasse indstiftede Kongen endnu et Storkors, som efter Afslutningen af Frihedskrigen blev uddelt fem Gange, nemlig til Blücher, Bülow, Tauentzien, Yorck og Kronprinsen af Sverige. Denne Ordens høje Rang fremgaar af den Kendsgerning, at der 1870—71 kun fandt ni og i Verdenskrigen kun fire Uddelinger Sted af den. For Fyrst Blücher blev der oprettet en særlig Grad af den. Han modtog til Tak for Slaget ved Belle-Alliance Storkorset paa den gyldne Straalestjerne. Kun een Gang til blev det i Historiens Løb uddelt, nemlig 103 Aar senere til Generalfeltmarskal von Hindenburg til Belønning for det store Slag i Frankrig 1918.

Det første Jernkors af 2den Klasse, som fra sin Indstiftelse og til Afslutningen af Verdenskrigen ialt blev uddelt henved $5^1/_2$ Million Gange, erhvervedes

Karl Friedrich Schinkel,
Skaberen af Jernkorset af 1813 og sin Tids største prøjsiske Arkitekt

ved tapper Optræden ved Stormangrebet paa det stærkt befæstede Lüneburg af Major von Borcke i 1. pommerske Infanteriregiment. Dette Regiment havde i det hele taget i den Grad udmærket sig, at fem af dets Officerer, otte Underofficerer og to Musketerer som de første modtog Jernkorset. Det første Jernkors af 1ste Klasse fik Føreren for 9. Husarregiment, Oberstløjtnant von Helwig den 17. April 1813 efter Kampen ved Wanfried.

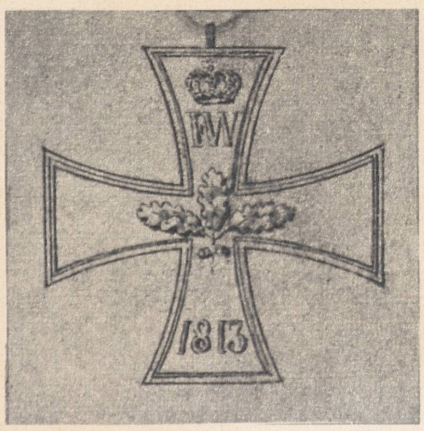
Mærkelig nok skulde ifølge Frederik Wilhelms Bestemmelse den Side af Jernkorset af 1ste Grad, hvorpaa Initialer, Egeblade og Aarstal var anbragt, oprindelig have været Ordenens Bagside. Først i Juni 1813 gav Kongen Ordre til, at „den underste Side skulde bæres øverst".

Foruden de egentlige „Ordensbærere" fandtes der under og efter Frihedskrigene ogsaa „Arveberettigede". Det var dem, som man af Sparsommelighedshensyn ikke kunde overrække Korset. Efter en Indehavers Død modtog den Mand Udmærkelsen, som havde højest Anciennitet i Regimentslisterne. Først 1837 blev denne Forordning ophævet, og Kongen skænkede selv Jernkorset til de berettigede, der endnu var i Live.

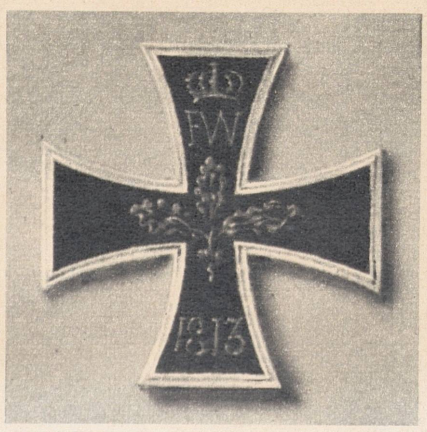
Den 19. Juli 1870 blev Jernkorset for første Gang forandret af Kong Wilhelm I. Bagsiden var som 1813-Ordenens, paa Forsiden var der foroven anbragt en Krone, i Midten et „W" og forneden Aarstallet 1870. Under den tysk-franske Krig blev der uddelt ca. 1300 Jernkors af 1ste Klasse og næsten en halv Million Jernkors af 2den Klasse.

Den anden Nyindstiftelse af Ordenen fandt Sted den 5. August 1914. I Verdenskrigen modtog for første Gang ikke-tyske Soldater i Ententens Hære den høje Udmærkelse. Af de 13.400.000 Deltagere i Krigen blev 218.000 Bærere af Jernkorset af 1ste Klasse.

Den 2. September 1939 fornyede Rigskansleren, der samtidig er Værnemagtens øverstbefalende atter engang Jernkorset, som nu allerede mange af det stortyske Riges Forsvarere med Stolthed bærer paa Brystet. Ved Siden af Jernkorset af 1ste og 2den Klasse indstiftede Adolf Hitler Ridderkorset, der bæres som Halsorden og ikke blot bliver uddelt til Officerer, men ogsaa til menige Soldater. Hertil kom ved en særlig Forordning af 8. Juli 1940 Ridderkorsets Egeløv, der bestaar af tre Sølvblade paa Baandets Spænde. Med denne Udmærkelse for de tapreste af de tapre har Føreren fortsat og fornyet Jernkorsets høje Tradition.

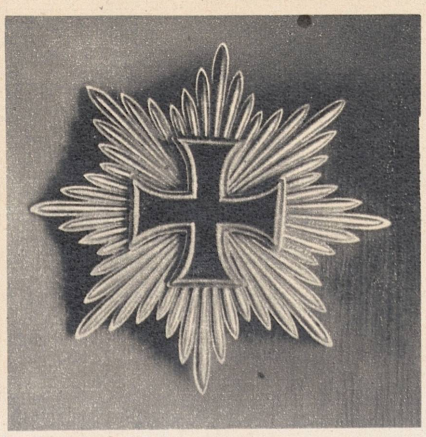
Udkastet til Jernkorset af 2den Klasse. En Skitse af Karl Friedrich Schinkel, som han udarbejdede paa Kongens Opfordring

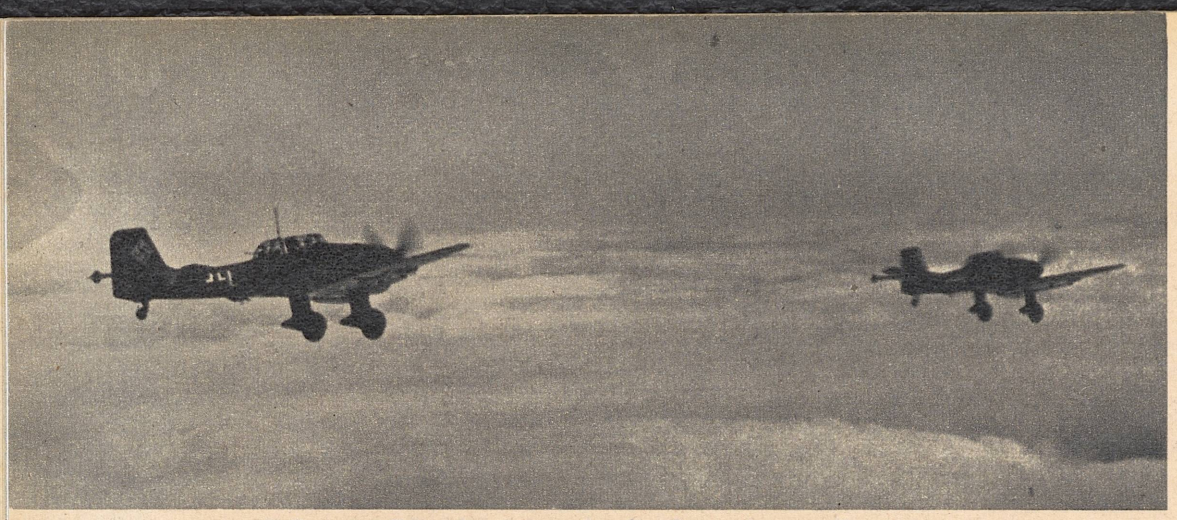
Jernkorset af 2den Klasse fra 1813. Kongen var indforstaaet med den af Schinkel foreslaaede enkle kunstneriske Form

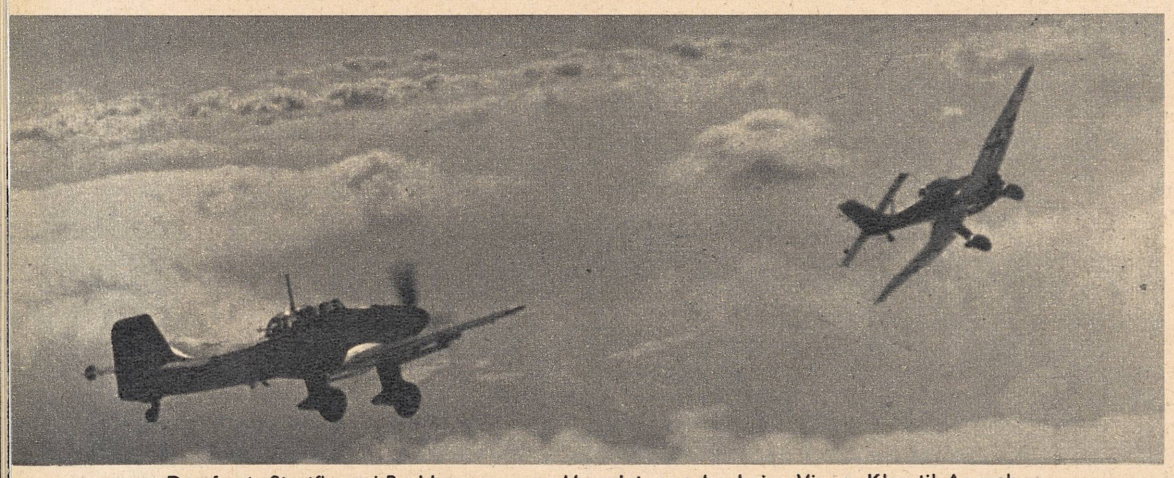
Jernkorset af 1ste Klasse fra 1813. Det sorte Silkebaand med den hvide Kant blev baaret paa venstre Brystside, og derpaa hang Jernkorset af 2. Klasse

Storkorset med Straalestjerne. Denne højeste Udmærkelse kaldtes for „Blücher-Stjernen". Generalfeltmarskal von Hindenburg var den sidste, der bar denne Orden

Vi flyver i en Enhed, bestaaende af tre Styrtflyvere, hen over Kanalen oven over Skyerne. — Jeg fotograferer vore to Kammerater

Den første Styrtflyver i Rækken gaar paa Hovedet over den højre Vinge. Klar til Angreb

Nu dykker den anden . . .

og nu gaar vi selv paa Hovedet.

Set med Pilotens Øjne

og med Fjernobjektiv fra en Dykbombemaskine

Af PK. A. Grimm

Jeg er Specialfører ved Propagandakompagniet, men ikke ved Luftvaabnet. Jeg er ofte fløjet i mit Liv, men aldrig i Krigstid. Nu har jeg endelig faaet Lov til at flyve imod Fjenden med en Styrtflyver. Af Fotografiapparater tager jeg kun min Leica med Fjernobjektiv med.

En Dag ved Middagstid kom jeg ud paa Startpladsen. Jeg blev straks klar over Vanskelighederne ved hele mit Forehavende: jeg kan hverken have nogen Flyverdragt paa eller nogen Faldskærm, og — hvad der er det allerværste — jeg kan umulig lade mig spænde fast. Jeg maa kunne bevæge mig frit, maa kunne staa op for at kunne fotografere hen over Skuldrene paa Piloten. Derfor maa ogsaa Væggen mellem begge Sæderne tages væk. Det blev jeg altsammen klar over, mens jeg stod ved Siden af en Flyvemaskine, hvis Motorer allerede var ved at løbe sig varme. Piloten, en Premierløjtnant, smiler overbærende og siger: „Jeg tror ikke rigtig, at det, De har for, kan lade sig gøre. For De vil nemlig meget snart ikke mere vide, hvad der er opad, og hvad der er nedad, og De vil kun have meget svage Forestillinger om Deres egen Person."

Det er jo meget muligt, at det vil gaa mig paa den Maade. Jeg kravler i hvert Fald over Maskinens Vinger ind paa mit Sæde bag ved Piloten, holder godt fast paa mit Kamera, som i Øjeblikket er det vigtigste for mig, og skal til at sætte mig godt til Rette paa min Plads, da der allerede bliver givet Afgangssignal, og vi starter.

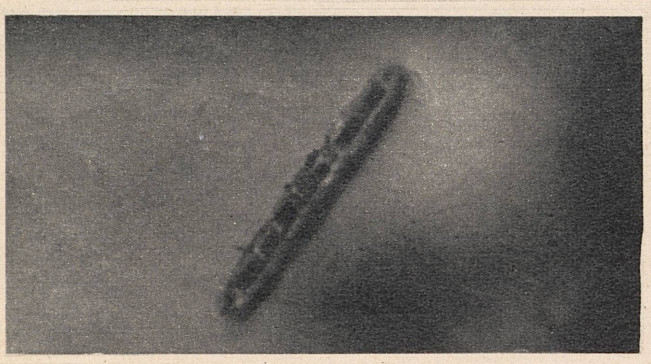
Fra nu af gaar det altsammen utrolig hurtigt. Flyvemaskinen naar i Løbet af faa Øjeblikke op i en Højde af 2500 m, og vi har allerede Kanalen under os. Vi er steget til Vejrs gennem et Skydække. Nu ser jeg først, at vi ikke er de eneste, men at vi flyver i Kæde. Der er to Styrtflyvere foran os, begge i samme Højde som vi. Oven over os har vi Solen, under os snehvide Skyer, gennem hvis Huller man skimter Kanalens solbeskinnede blaa Pletter. Jeg ved nu, at vort Maal er en Damper, som Rekognosceringsflyverne har opdaget. Premierløjtnanten sidder tavs ved Rattet, og jeg støtter Kameraet paa Knæene. Jeg tænker paa Løjtnantens Ord fra før, men foreløbig synes jeg, jeg har det meget godt. Jeg prøver mig lidt frem, rejser mig op for at prøve, i hvilken Stilling og paa hvad Maade jeg bedst vil kunne fotografere under den forestaaende Dykflyvning.

Nu synes Eventyret at skulde tage sin Begyndelse. Jeg har endnu slet ikke haft Tid til at betragte Kanalen, da Premierløjtnanten raaber gennem Strubemikrofonen: „Klar til Angreb!" Jeg rejser mig op.

Jeg ser at den første Maskine i vor Enhed gaar paa Hovedet over den venstre Vinge. Og nu ser jeg den anden Maskine gøre det samme.

Begge Maskiner forsvinder ned i Skyerne. Jeg mærker, der sker noget med mit Legeme. Der forskubber sig noget inden i mig. Nu ved jeg, hvad der foregaar med mig: jeg staar paa Hovedet, og alligevel falder jeg ikke nogen Steder hen. Med uhyre Viljestyrke holder jeg fast paa mit Fotografiapparat, og lynsnart staar det klart for mig, at det virkelig er lykkedes mig at holde fast paa Kameraet, og at jeg er i Stand til i det afgørende Øjeblik at fotografere over Skuldrene paa Piloten. Jeg føler mig trykket op mod noget, saa at jeg blot behøver at holde baade mig selv og mit Kamera fast med at Par Fingre. Det er, som om jeg med min Vilje kan overvinde alle Tyngdekraftens Love.

Men nu indtraf der noget, som i Øjeblikket virkede saa forfærdeligt paa mig, at jeg aldrig vil kunne glemme det. Indtil nu havde det naturligvis været lyst heroppe. Vi styrtede ned i straalende Solskin. Men pludselig bliver det helt mørkt omkring mig. Man kan ikke se en Haand for sig. Hvad er der sket med mig? Er vi forulykkede? — Jeg maa tilstaa, at det overhovedet falder mig svært at beskrive, hvad der foregik i mig i dette Sekund. Jeg følte en frygtelig Nedtrykthed, der virkede saa meget des stærkere, som jeg lige forinden havde befundet mig i en Slags Glædesrus. Jeg skreg et eller andet. Hvad og hvorfor jeg skreg, er mig umuligt at sige. Eller maaske dog? Hele Verden under mig var forsvundet. Fuldstændig udslettet! Der gaves intet mere.

Vort Maal: Skibet.

Med Lynets Hastighed styrter vi ned mod Maalet. Skibet bliver større . . .

. . . og større. Endnu er vi 1200 m fra Maalet

som mine Sanser kunde klamre sig til. Vi styrtede ned gennem Skydækket.

Straks efter følte jeg en dyb Lykkefølelse: stadig i denne ulegemlige, styrtende Tilstand, løsgjort fra den stoflige Verden, følte jeg mig atter i Solskin, saa Havet, Kysten, saa vort Maal. Vi var ikke røget lige paa Hovedet ned i Helvede, i det graa Intet, nej, vi udførte et Styrtangreb paa et Skib. Jeg var igen kommet til Besindelse. Jeg levede atter i denne Krigens Verden — og samtidig konstaterede jeg med Glæde, at det var lykkedes mig at koncentrere mig meget stærkt. Dernede ligger nu Damperen, som er vort Maal; Kameraet holder jeg i Hænderne, mens jeg fotograferer, bare fotograferer i eet væk. Det er uhyggeligt, ja, ligefrem beklemmende: Skibet bliver større og større og styrer lige løs paa mig.

Pludselig giver det et Stød gennem hele Maskinen. Det farer igennem mig: Bomben er

I 400 m Afstand. I næste Sekund skal Bomben udløses

Da vi var 'landede, kom en Kammerat hen til mig og sagde: „Vis mig en Gang, hvordan du bar dig ad med at staa op og fotografere under Dykningen"

Jeg viser ham det, og han fotograferer mig. Premierløjtnanten, som har ført Maskinen, smiler

blevet udløst. Jeg knipser en Gang til, men nu er det, som om en vanvittig stærk Kraft, en Jernhaand pressede mig nedad. Jeg synker i Knæ, falder ned over Radiotelegrafiapparatet — jeg føler mig som en Orm, knust og traadt flad, som et Menneske, der ikke kan bevæge en Finger, og det lykkes mig kun lige akkurat at opfatte, at Piloten i dette Øjeblik retter Maskinen op fra Faldet.

Jeg er nu kommet saa vidt til mig selv, at jeg under os kan se vort Maal og kan knipse Skibet, som er blevet ramt og nu er indhyllet i en Røgsky.

I 800 m Afstand. Skibet vokser

Flyvemaskinen flyver igen i horisontal Retning. Jeg fotograferer Bombetræfferen

Skibet forsvinder pludselig fra Søgeren. Flyvemaskinen er blevet rettet op

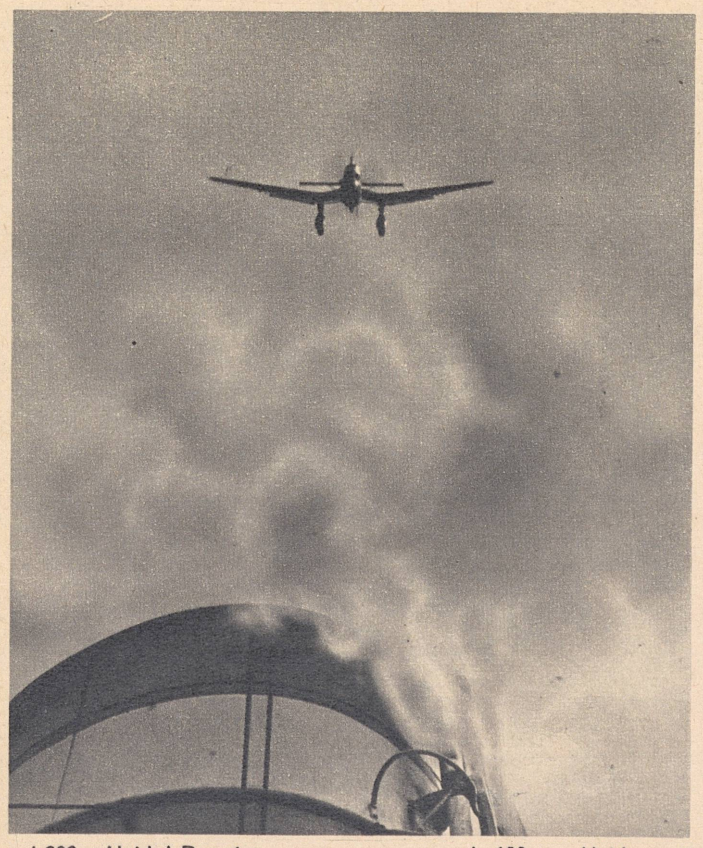
. . . og hvordan „Offeret“ ser det

Jeg staar paa det Skib, som Styrtkampflyveren skal dykke ned mod. Fra 2500 m Højde kommer en Flyvemaskine styrtende ned fra Skyerne

1500 m Højde. Den styrter direkte ned imod mig

I 800 m Højde! Den styrtende Maskines Susen lyder uhyggeligt

Nu er Maskinen kun 400 m fra mig. Den styrter lodret ned mod os. Det er forfærdeligt at se paa

Nu er Maskinen kun 200 m ovenover mig. En Helvedeslarm! Jeg vilde helst tage Hovedet til mig. En forfærdeligFølelse!

I 100 m Højde rettes Maskinen op og flyver hen over mig

Jeg vender mig om og ser Maskinen stige I Vejret som et Spøgelse

Hvordan et saadant Styrtangreb paa et Skib tager sig ud set fra Skibet, har jeg ogsaa fotograferet. Ganske vist ikke under et virkeligt Angreb; men jeg bad en Pilot om at dykke ned mod et Skib, som jeg befandt mig paa. Det gjorde han ogsaa, og Billederne paa disse Sider viser, hvordan et saadant Angreb tager sig ud fra Skibet.

Styrtkampflyveren fjerner sig mere og mere . . .

. . . og drager igen opad mod Skyerne

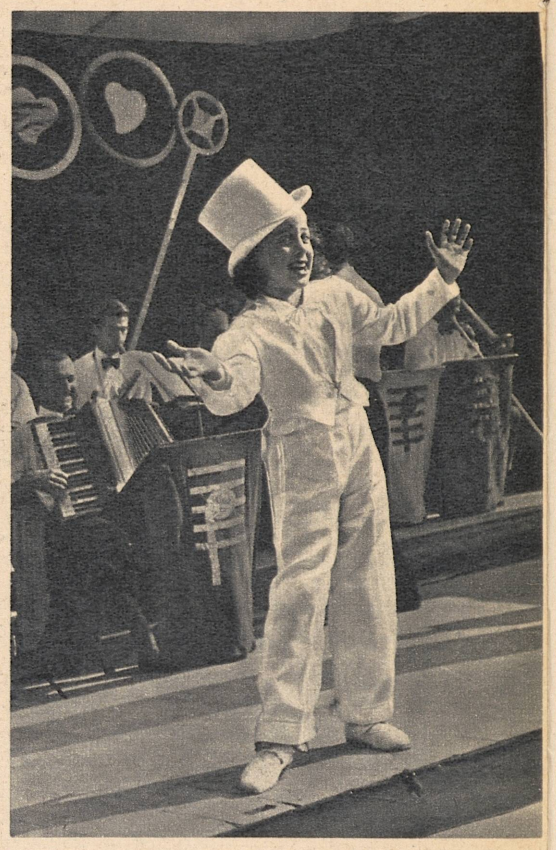
Regimentets Datter

I Løbet af de sidste to Dage har jeg besøgt Frontteatrene ved to af de italienske Armeer. Som pedantisk Journalist begynder jeg med de organisatoriske Enkeltheder og kan meddele, at Frontteatrene underholdes og ledes af „Dopolavoro", den italienske Organisation, der svarer til den tyske „Kraft durch Freude". Der er for Tiden 25 Tournéer i Gang. Disse bestaar af Omnibusser med Bivogne, som bringer Skuespillere og Artister, Rekvisitter og Scene ud til Soldaterne, der opholder sig paa de afsides liggende Steder ved Nord-, Syd-, Øst- og Vestgrænsen samt i Afrika. Enhver Armé har faaet et bestemt Antal Teatre tildelt, og der er ialt ansat 400 Skuespillere og Artister. Der spilles hver Dag, og hver Soldat ser gennemgaaende en Forestilling hver Uge. „Dopolavoro per le Forze Armata", d. v. s. „Kraft durch Freude" for Værnemagten, uddeler ogsaa Tidsskrifter, Bøger, Soldatertidsskriftet „Fronte", Radioapparater og Frugt blandt Soldaterne. Alt dette og overhovedet hele den italienske folkelige Fritids-

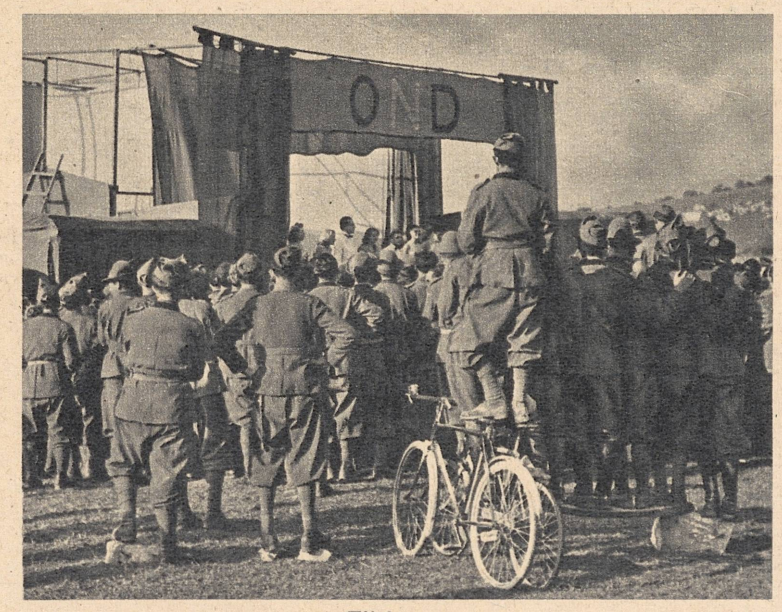

Under aaben Himmel
har man hurtigt opbygget det italienske Frontteaters Vandrescene. Varieteens Girls og Klovner præsterer godt Arbejde

En lille Berømthed
er denne tiaarige Balletstar ved Frontteatret. Med sin barnlige Charme og kunstneriske Gratie vinder hun atter og atter Soldaternes Hjerte

Tilskuerne
Den italienske Værnemagts Soldater er et taknemmeligt, men kritisk Publikum. De har et fint kritisk Instinkt for alt, hvad der angaar Teatret

Samtlige Fotos: P K Kenneweg

Og hvad der ellers bydes paa af Interesse ved den italienske Værnemagts Frontteatre

. . . Hun er godt kendt paa alle Fronter;
og alle Vegne ønsker man altid at faa hende at se en Gang til. Et af Regimenterne har adopteret hende, og . . .

organisation staar under „Ministero della Cultura populare", det italienske Propagandaministerium.

Jeg har besøgt Nordarmeens Omraade langs med den jugoslaviske Grænse og Grænsen i Alperne og har overværet en hel Del Forestillinger. Disse faar en særlig Charme ved, at de i dette klimatisk saa lykkeligt stillede Land kan finde Sted i det fri. Bilerne gør Holdt i Kasernegaarden eller uden for Byen ved Foden af en Bjergskrænt. Scenen bestaar blot af et almindeligt Podium af Træ og nogle Tæpper og Kulisser. Bjergskraaningen danner Amfiteatret. Varietéforestillingen. Skuespillet eller Operaen opføres ved Dagens Lys.

Forestillingerne staar alle paa en forbavsende Højde. Varietéernes Dansenumre er udmærkede, de unge Piger er nydelige og godt kostumerede. Komikerne bringer Vittigheder med gode Pointer. Klovnerne er smaa „Fratellinis", Folkekomedierne er djærve, men ægte og originale, og saavel Skuespil som Operaer er ofte klassiske.

Saa var der ogsaa en lille tiaars Danserinde, som et Regiment havde antaget som Regimentets Datter, og som blev fejret meget. Hun er godt kendt ved alle Fronter.

I Pauserne stimler Soldaterne sammen om det lille Teater for at faa et Kig bag Kulisserne. Garderoberne, smaa Kabiner af Teltdug, ligger lige bag ved Scenen.

En Dag oplevede jeg noget, som gjorde

. . . som Regimentets Datter
staar hun under deres særlige Beskyttelse

et stærkt Indtryk paa mig: vi var kommet for sent til en Forestilling i Fontana del Conte. Man var ved at afmontere Scenen, Soldaterne var draget af Sted, og Skuespillerne allerede til Dels klædt om. Saa hændte det, at en 16-aarig Skuespillerinde blev uenig med en Kollega om den rigtige Betoning af en Strofe. Commendatore Misasi, Lederen af Kunst- og Teaterafdelingen i „Dopolavoro", som ledsagede mig paa min Rejse, skulde afgøre Striden, og den unge Pige gik op paa den halvt nedrevne Scene og reciterede de omstridte Vers af d'Annunzio. Og saa skete det, at Soldaterne, som var ved at tage Scenen fra hinanden, langsomt og stille lagde Hammer og Knivtang fra sig, at Chaufførerne fra vore Biler kom nærmere, og at disse 10—12 Mennesker gav sig til at lytte spændt med Hovedet paa skraa, mens de snart rystede paa Hovedet og snart nikkede bifaldende. Det lykkedes mig ikke at faa at vide, om de i Forvejen kendte disse Perler af italiensk Digtkunst, for det endte med en stor almindelig Diskussion. Denne blev tilsidst afløst af en Sang af en ung Sangerinde til Ære for mig, den tyske Journalist: „Wien, Wien, nur du allein", som af Hensyn til mig høstede venligt Bifald. — og derpaa Mimis Sang af „Bohème", som fik stormende Applaus.

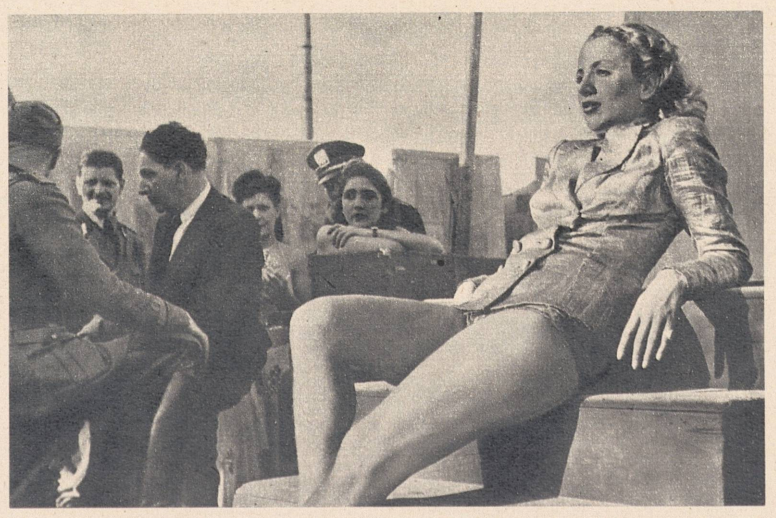
Jeg maa her tilføje, at disse Forestillingers Publikum, de italienske Soldater altsaa, hører saa fint, at de dermed bringer de kunstneriske Præstationer op paa en Højde, som jeg ingen andre Steder har truffet paa. Dette Land, hvor Avissælgeren, raaber med sin „Messaggero" i et rent Belcanto, dette Land, hvor to gestikulerende Frugtsælgerskers Strid er en ligefrem affilet dialektisk og scenisk Præstation, dette Land har den fineste Sans for alt, hvad der angaar Scenen. Her lægger man straks Mærke til en uægte, urigtig Tone. Et lille Træk paa Skuldrene, og det er ude med Manden oppe paa Scenen. Men er det godt, hvad han præsterer, er man i Stand til at rive ham i tusind Stykker af lutter Begejstring.

Den kendte venetianske Komiker, Cesco Baseggio, optræder nu for Soldaterne. Han er Helten i de evige, uopslidelige Folkekomedier i denne Egn. Her blot et Par af hans filosofiske Replikker i Rollen som den bedragne Ægtemand: „Jeg elsker hende højere, end den anden Mand er i Stand til — Hus og Hjem, ja, alt har jeg ofret for hendes Skyld — og hun bedrager mig. Men hvorfor er det nu egentlig mig, der skal være den komiske Figur? —"

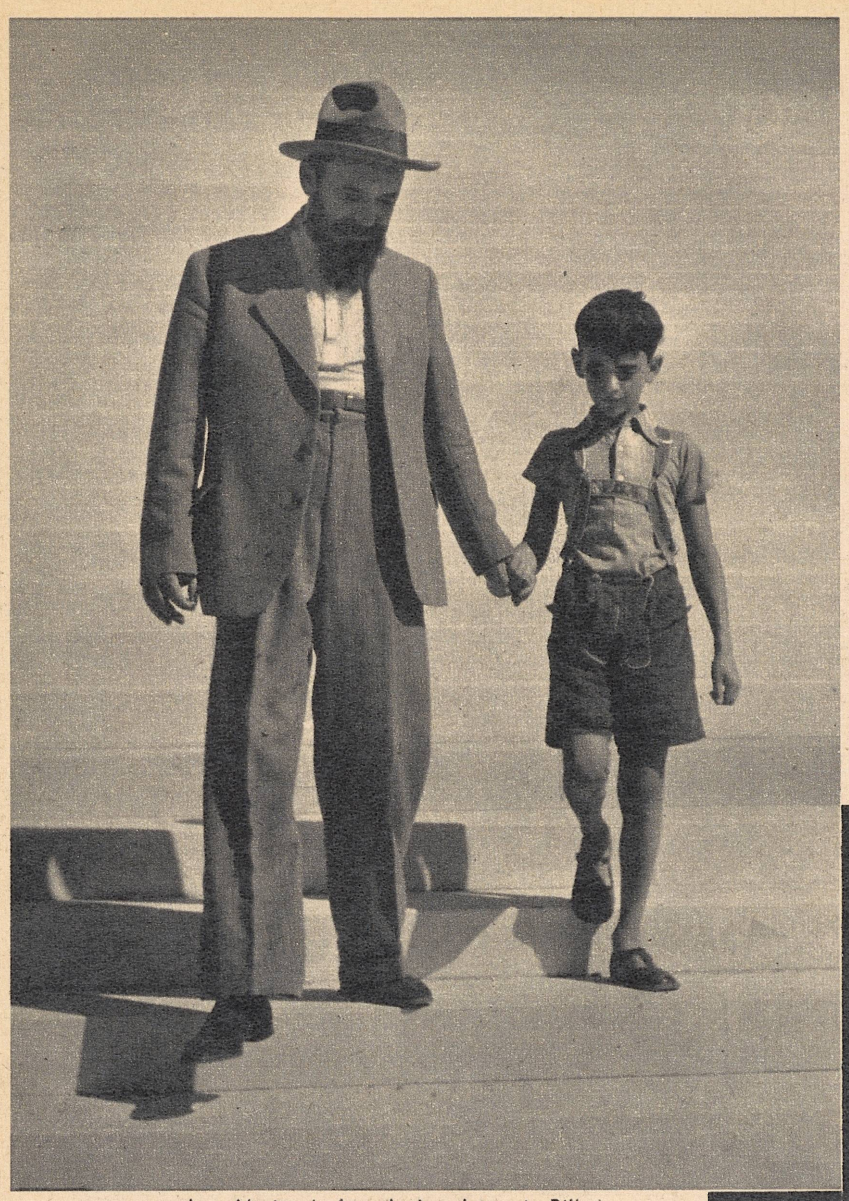
Allerede Boccaccio forsøgte forgæves at besvare dette Spørgsmaal.

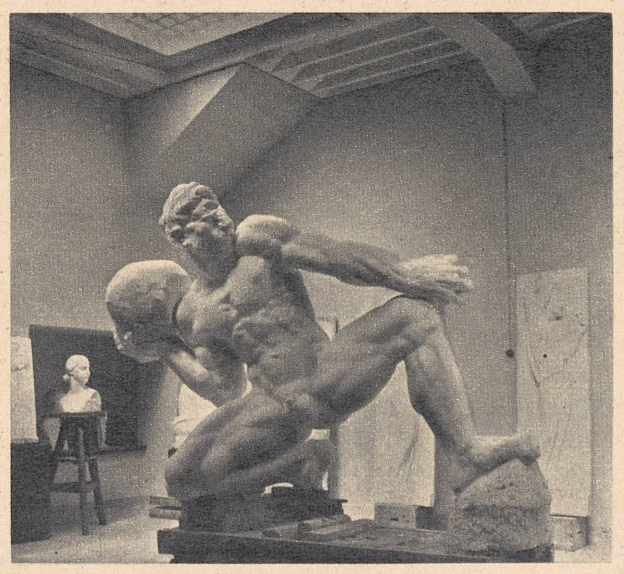
Et lille Kig bag Kulisserne
har altid sin særlige Charme. Det syntes vor udsendte Medarbejder ogsaa og beviser det med ovenstaaende . . .

. . . og med dette Billede

Ivan Mestrovic, Jugoslaviens berømte Billedhugger, med sin yngste Søn Mate paa Trappen af sin Sommerbolig i Split i Dalmatien

Et av Mestrovic's nye Mesterværker: En Gipsmodel til den monumentale Stenskulptur „Polyphem"

Ivan Mestrovic er nu 57 Aar gammel. Engang gik han som Hyrdedreng med paa Marken og udskar her alle Slags Figurer i Træ og Bark med sin primitive Kniv. Da en Avis berettede om „Fænomenet i Dalmatiens Bjerge", satte Sogneforstanderen Ivan i Lære hos en Stenhugger. Herfra førte hans Vej over Akademiet til hine vældige Værker, som alle kender. Men et Fænomen er Mestrovic vedblevet med at være, for atter og atter overrasker han os med sine Værker, altid finder han et nyt, ejendommeligt og personligt Udtryk for sit og sit Hjemlands, Jugoslaviens, Væsen.

Vidunderbarnet fra Dalmatiens Bjerge

En Sommernat i Ivan Mestrovic's Have oppe over det Adriatiske Hav

„Erindringen", et af Mestrovic's tidligste Arbejder, som hører til hans berømte „Enkecyklus"

Stukas

Styrtkampflyveren og dens Historie

Ingeniøren

Gennem et af de store Vinduer i den høje, lyse Sal ser jeg op mod en graa, trist Himmel med jagende Skyer, bestraalede af en usynlig Sol, der lader dem skinne som lyse Pletter med mørk Rand. Foran mig staar der en Mand med et venligt Ansigt. Han har Ryggen vendt mod den store Sal, paa hvis mørke Baggrund man skimter store Tegnebrætter paa mægtige Staffelier, og peger med højre Haand op mod den stormfulde Himmel, fra hvis Skyer der af og til pludselig skyder en Flyvemaskine ned mod Jorden og langsomt lander paa Flyvepladsen neden for os. Den Mand, der staar foran mig, er ingen anden end Konstruktøren af disse Maskiner, der trods Stormen nu og da suser ned fra Himlen, Konstruktøren af en Kampflyvemaskine, som netop er i Begreb med at yde et væsentligt Bidrag til Tykslands Sejr, Konstruktøren af Dykflyverne, af Junkers-Stukaerne.

Styrtkampflyvernes Konstruktør, Ingeniør Hermann Pohlmann, peger gennem Vinduet op mod Himlen, hvorfra hans Maskiner kommer dalende ned mod Jorden

Vi gaar hen gemmen den store Sal, og Hr. Pohlmann, saadan hedder Konstruktøren, bliver staaende snart her, snart der, ved et Tegnebræt for at tegne noget, ved en Træmodel for at demonstrere noget for os. Nu sidder han foran mig ved et Bord, og hans lange, fine Hænder er aldrig ubeskæftigede. Altid har han en Blyant i Haanden, altid tegner han, altid forklarer han. En Mand med en rastløs Aand, som stadig gaar rundt og tænker paa, hvordan han skal forbedre den Maskine, han har konstrueret. Da jeg spørger ham om, hvornaar Tanken om at konstruere en Dykflyvemaskine for første Gang havde grebet ham, fortæller han mig, at han en Aften sad i en Biograf og saa en Film, hvor der ved Anvendelse af fotografiske Trick vistes Flyvemaskiner, der fløj direkte mod deres Maal. Og mens han i Aftenens Mørke, i Regn og Blæst, med opsmøget Krave og Hatten trukket langt ned i Panden, gik hjemad, begyndte hans Tanker at arbejde. „Man maatte", sagde han til sig selv, „kunne konstruere en Bombemaskine, som man kan sigte med. Man maatte ikke udløse Bomberne under en horisontal Flyvning, man maatte under en næsten vertikal Flyvning bringe Maskinen saa nær til Maalet, at Bomben ikke mere kunde ramme ved Siden af, fordi de Aarsager til Fejl, der muligvis kunde gør sig gældende ved horisontal Flyvning, fjernes eller i alt Fald reduceres til et Minimum."

Hvornaar var det? Det var i 1926, at Hr. Pohlmann fik denne geniale — og hvad man ikke maa glemme — den Gang helt nye Idé, at nedkaste Bomber under vertikal Flyvning, ved Styrtflyvning. Og det var for den daværende Tid en revolutionær Idé.

Udet

Og nu kom dertil, at ogsaa en anden Mand i Tyskland havde faaet den samme Idé, en gammel, prøvet Flyver, den nuværende Generaloberst Udet, en berømt Jager-

pilot i Verdenskrigen. Udet havde sat sig for at bygge smaa, let manøvrerbare Flyvemaskiner, der skulde være saa solide, at de kunde holde til enhver Styrtflyvning, og disse Maskiner vilde Udet forsyne med Bomber. Disse smaa, let manøvrerbare Maskiner vilde han ogsaa bringe saa nær som muligt til Maalet for at gøre Træfsikkerheden saa stor som mulig.

„Ser De", sagde Ingeniør Pohlmann til mig, „Udet gik ud fra det menneskelige, fra Tapperheden, fra det sunde, kraftige Hjerte, som havde gjort det muligt for Udet selv at vinde saa mange Luftsejre. Ogsaa Jagere, og det er egentlig et Ord af Udets egen Mund, maa trænge saa nær hen til sin Fjende som muligt. Udet nærmede sig sin Modstander i 30—40 m Afstand og trykkede saa først paa Knappen, der udløste Maskingeværilden.

Saa nær som muligt til Maalet! Dertil hører der tapre Mænd og gode Maskiner. Og de gode Maskiner, dem vilde og skulde jeg nu konstruere."

Pohlmann

Og saadan staar nu Pohlmann der, lidt foroverbøjet, altid med Blikket halvt rettet mod Startpladsen udenfor, hvor Flyvemaskinerne, han har konstrueret, lader deres Motorer drøne, mens hans Tanker uafbrudt er ved hans Værk ved Styrtkampflyverne. Han selv lærte allerede før Verdenskrigen som ung Ingeniør at flyve, den Gang hos den kendte Flyvemaskine-Konstruktør Grade. I 1915 kom han som Flyver i Felten, og i 1917 blev han som Pilot i en Bombemaskine skudt ned og kom haardt saaret i engelsk Fangenskab. Da han kom hjem, begyndte han igen at flyve, ogsaa med Svæveflyvere, og i 1923 knyttede Skaberen af Junkers-Fabrikkerne ham til sig som en af sine nærmeste Medarbejdere.

Først Adolf Hitler, først det Tredie Rige gjorde det muligt for Konstruktør Pohlmann at gøre Forsøg i stor Stil og at konstruere en Flyvemaskine, der udelukkende var bygget for Styrtflyvning.

Ju 87

Og saaledes fremstod „Ju 87", foreløbig paa Tegnebrættet. Men hvor mange Problemer dukkede der ikke op under Konstruktionen heraf, saavel af fremmende som af hemmende Natur!

Mens Pohlmann trommer med Fingrene paa Ruden og ofte afbryder sig for at se ud paa Flyvepladsen, hvorfra hans Maskiner stiger op mod Himlen og atter vender tilbage, begynder han langsomt og sindigt: „Det maa jo ogsaa en Lægmand kunne forstaa, at en Dykbomber maatte konstrueres saa let manøvrerbar og saa hurtig som muligt. At de ærodynamiske Forhold ved denne Maskine maatte udregnes og udnyttes paa bedste Maade, at, for at sige det endnu en Gang, Styrtkampflyvemaskinen maatte være saa hurtig som muligt, det maa dog være indlysende for enhver, ikke sandt?

For man maa sætte Maskinen i Stand til først og fremmest at kunne naa sit Maal i horisontal Flyvning saa højt og saa hurtigt som muligt, for at den ikke allerede før Dykflyvningen skal blive tilintetgjort af fjendtlige Jagere og fjendtligt Antiluftskyts. Ikke sandt, det er d og klart?

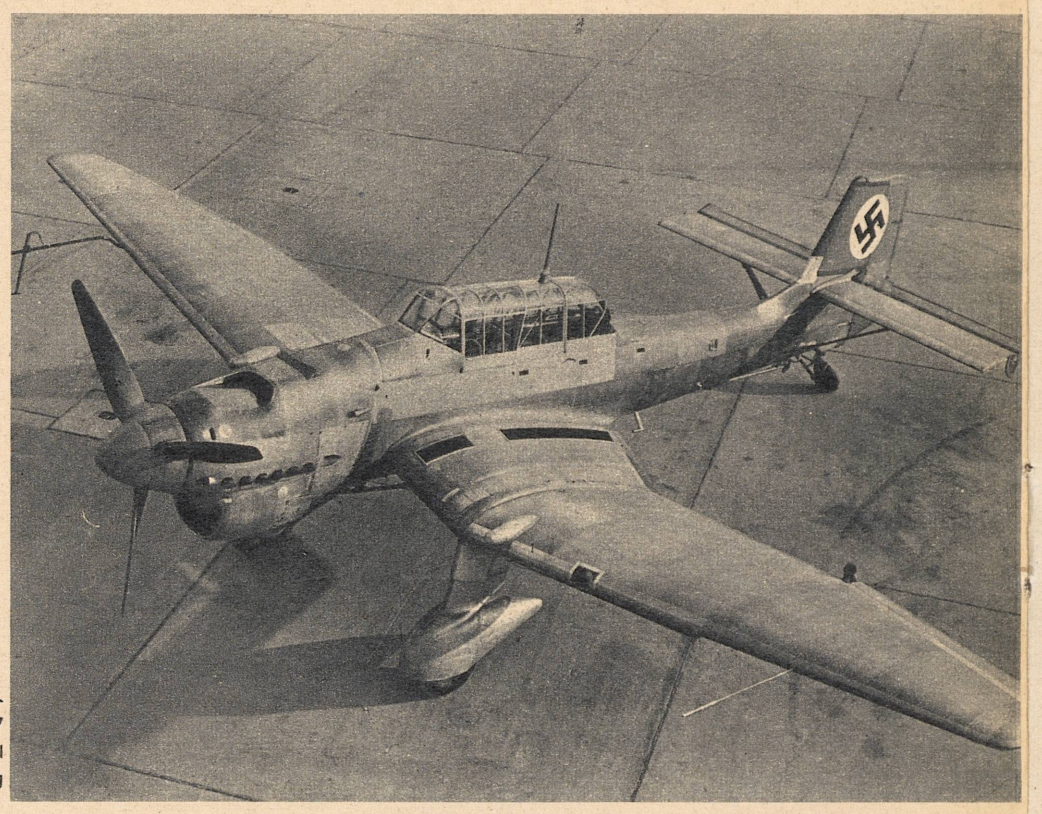
Har man opnaaet det, saa har man samtidig sat Maskinen i Stand til med en utrolig Fart at styrte sig ned mod Jorden i Dykflyvning."

„Naa", indskyder jeg, „saa var det jo godt, at man kom saa vidt."

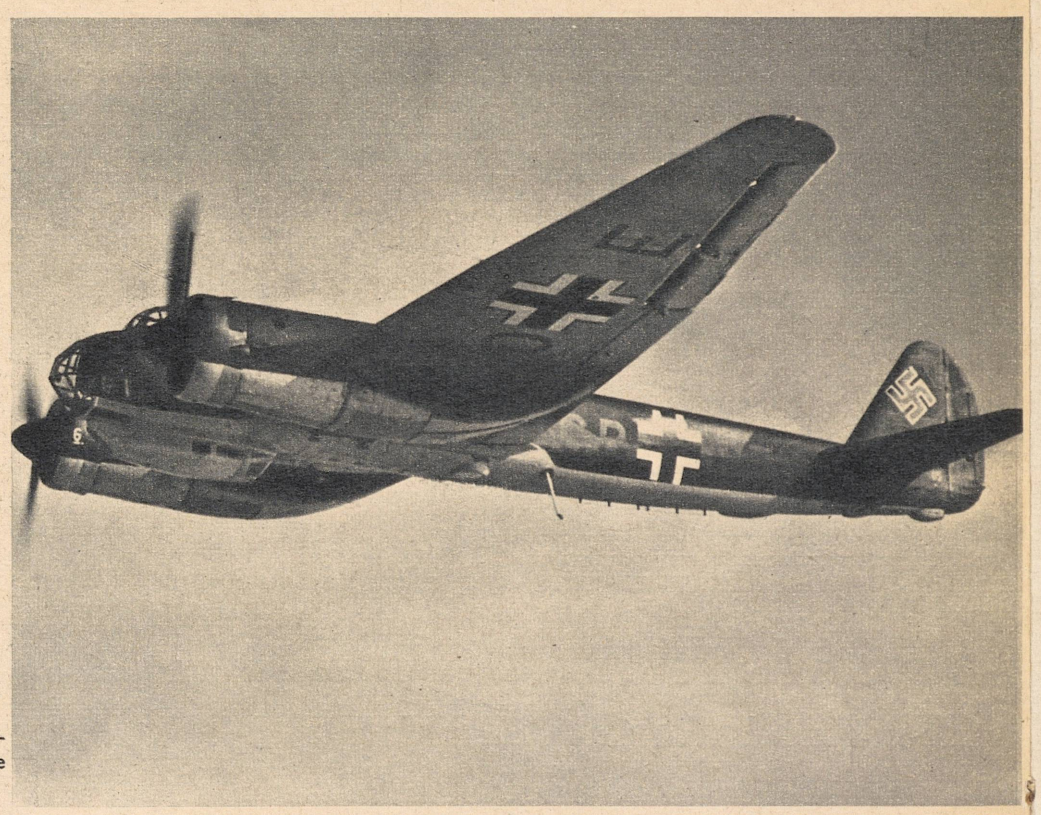
Taalmodigheden

Men Konstruktøren smiler venligt og forsikrer mig, at der opstod et nyt Problem, da man konstaterede, at Maskinen styrtede saa hurtigt, ja alt for hurtigt til Jorden, og det netop fordi dens Egenskaber som Flyvemaskine var for gode.

Og da jeg nu saa noget forundret paa ham, begyndte han med stor Taalmodighed at forklare, og det er overhovedet det forbavsende ved dette Menneske Pohlmann, denne ubegribelige Taalmodighed, hvormed han besvarer ethvert, ogsaa det mest dilettantiske Spørgsmaal. Sindigt og med et elskværdigt Smil. Og da jeg takker ham for hans overmenneskelig store Taalmodighed, saa svarer han mig igen met et taalmodigt Smil. „Det har ikke noget at sige", forklarer han, „for Taalmodighed er eet og alt ved Udarbejdelsen af en saadan Opfindelse.

Den første Dykbombemaskine! Maskinen Ju 87 havde en væsentlig Andel i den tyske Sejr i Frankrig

Dykbomberen Ju 88, den nyeste Model af dette farlige tyske Vaaben

Uden Taalmodighed vilde man aldrig have kunnet konstruere en Dykflyvemaskine."

Og nu forklarer han mig, hvorfor det var saa farligt, at Dykflyveren skød saa hurtigt ned i Dybet.

Maskinen gik med en saa utrolig Fart nedefter, at den susede til Jorden med en Hastighed af 150 m i Sekundet.

Mennesket

„Ja", siger Pohlmann og tørrer med Bagen af Haanden hen over Ruden, som begynder at dugge, „vi kunde bringe det saa vidt, at Piloten kun behøvede en Brøkdel af et Sekund for at bringe Maskinen paa ret Køl, og vi har ogsaa opnaaet dette, hvad jeg senere skal fortælle Dem. Men saa har vi endnu det menneskelige Legemes Ufuldkommenhed at kæmpe med." Nu tier han et Øjeblik, og jeg ser mig om i Salen, hvor det i Mellemtiden var blevet halvmørkt, lader mit Blik glide hen over Tegnebrætter, Maskiner og de mangfoldige, nymodens Tegneredskaber, som jeg aldrig før har set, og maa nu ogsaa smile lidt over denne Mands Paastand, at det menneskelige Legeme er ufuldkomment i Sammenligning med hans egne fuldkomne Maskiner. Jeg fortæller ham, hvad jeg tænker, men han smiler kun lidt og bliver ved sin Mening og paastaar, at det menneskelige Legeme i al Fald i det Øjeblik, hvor Piloten opfanger Maskinen, er for svagt, for denne pludselige Overgang fra den næsten lodrette Nedstyrtning til horisontal Retning kan Pilotens Legeme „ikke rigtig holde til". Han overfaldes af Synssvækkelser og mange Slags fysiske og psykiske Ubehageligheder.

For Pilotens Legeme, der hænger i Gjorden, faar en otte-til nidobbelt Vægt i det Øjeblik, Maskinen gaar over fra lodret til horisontal Stilling. Og naar Piloten saaledes hænger i de Baand, der holder ham fast til hans Sæde, ja tilmed presset ind i disse Baand med et utroligt stort Tryk, saa er han ikke mere Herre over sine fysiske og psykiske Kræfter.

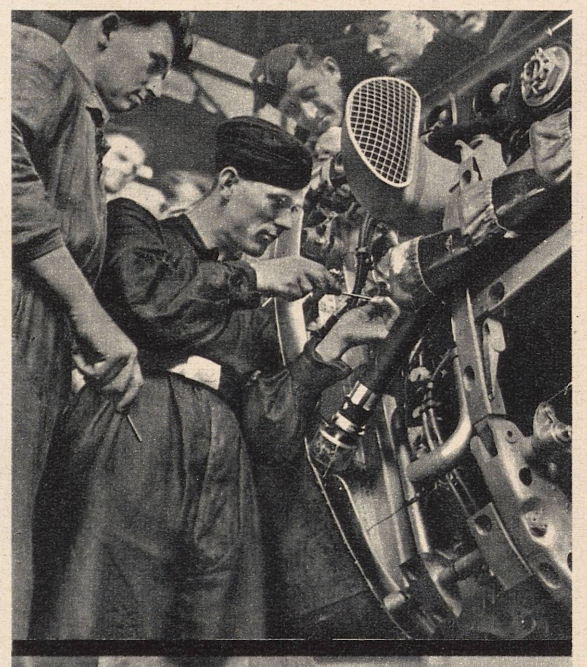
Bremsen

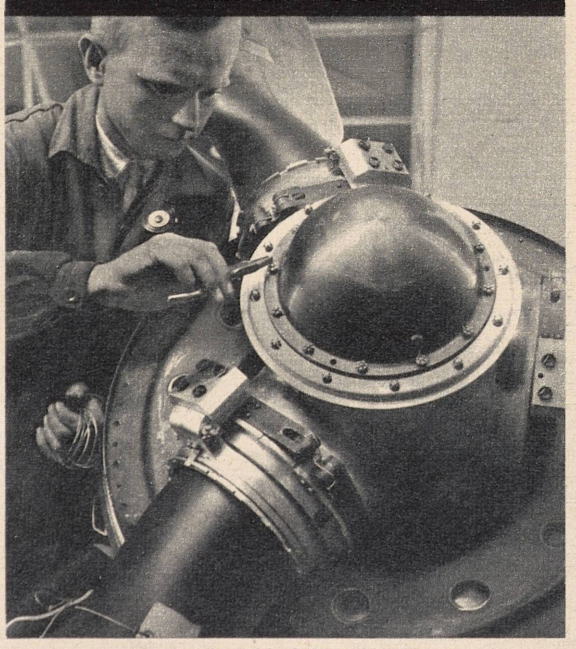
Nu tager Hr. Pohlmann Frakke og Hat. Vi tager ned med Elevatoren, og gaar hen over Flyvepladsen, mens vi maa holde fast paa Hatten, for at Blæsten ikke skal rive den af os. Vi kommer nu ind i den Hal, hvor der bygges Junkers-Stukas. Nu staar vi ved Siden af en af disse Kæmpemaskiner. Og jeg bliver næsten overvældet af den Maade, en saadan Flyvemaskine er bygget paa. Saa kompakt, saa massiv ser den ud, at man overhovedet ikke kan tænke sig, at den nogensinde skulde kunne hæve sig op i Luften. Ved Maskinen er der beskæftiget Montører. Hr. Pohlmann taler et Par Ord med en Mekaniker og siger saa til mig: „Nu skal De se, hvad jeg

Driftsbestyrer og Værkmester ved en Forhandling i Værkstedet

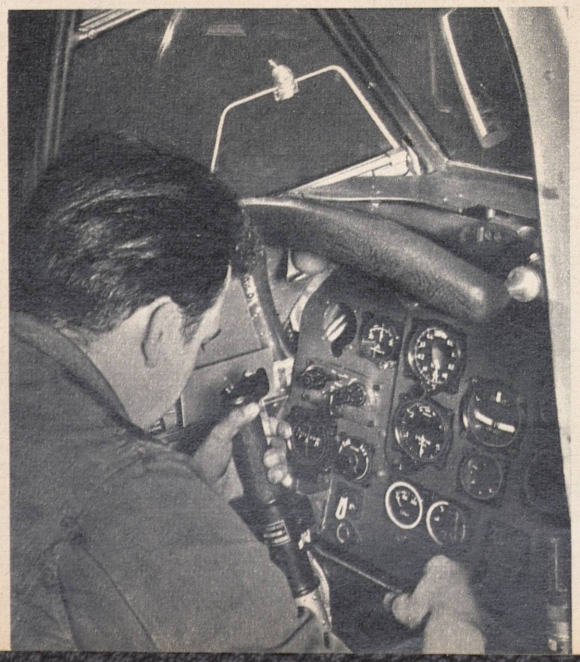
Motorledninger og Kabler bliver indlagte og forbundne

Befæstelse af Luftskrue-Hætten

Kabler i Pilotrummet

har lavet, for at Maskinen ikke skal styrte saa hurtigt ned mod Maalet." Jeg stillede mig hen foran Maskinen og passede godt paa. Og paa een Gang vokser der ud af en Dykflyvemaskines Vinger et Apparat, tilsyneladende af Staal, der forandrer Maskinens Form og paa kunstfærdig Maade gør den mindre flyvedygtig, et Apparat, som bremser Maskinen under Nedstyrtningen ved at stemme sig imod Luften.

Nu forklarer man mig, at Maskinen, der ellers vilde være ubrugelig paa Grund af „det menneskelige Legemes Ufuldkommenhed", nu ved Hjælp af denne tekniske Indretning bliver anvendelig.

Ni Greb med Haanden

Som vi nu vandrer videre gennem Hallerne og haandterer lidt med Apparaterne i Pilotrummet i Dykflyvemaskinen, bliver Hr. Pohlmann paa een Gang meget ivrig, og jeg faar Indtrykket af, at han er meget stolt af det, som han nu vil vise mig.

Og nu viste det sig — hvad der ogsaa blev forevist mig —, at Hr. Pohlmann har opfundet en Konstruktion, hvorved Piloten kun behøver at trykke paa en Knap, naar han i Forvejen har indstillet sit Visér og Højden, hvorfra han vil nedkaste Bomben.

Nu foregaar det altsaa paa denne Maade: Piloten naar i horisontal Flyvning sit Maal, identificerer det, stiller sit Visér og trykker saa paa Knappen. Nu har Piloten ikke Spor andet at gøre end at fastholde Maalet i sit Visér. Alt andet foregaar nu fuldstændig automatisk. Neddykningen, Bombeudløsningen, Overgangen til Horisontalstilling, det er altsammen noget, der ikke mere er afhængig af Piloten, men af et præcis arbejdende Urværk, som Piloten har sat i Gang ved at trykke paa Knappen.

Jeg er stum af Forbavselse, og for at forklare mig Hemmeligheden ved dette Vidunder tegner Hr. Pohlmann noget paa et Stykke Papir, som han har trukket op af Lommen paa en Montør. Men jeg beder ham om at afbryde sine Forklaringer — for det er haabløst, jeg kan absolut ikke forstaa det, og jeg maa den Dag i Dag smile, naar jeg kommer til at tænke paa den Dag, som nu var til Ende, og som jeg havde tilbragt sammen med denne saa elskværdige Mand.

Under Maaltidet tegnede han paa Papirservietten, paa Bordpladen, paa alle Cigaretæsker — paa alt muligt tegnede han Streger og Kurver med sine fine Hænder, og to eller tre Gange blev han saa glad, for det var lykkedes mig at indbilde ham, at jeg havde forstaaet hans Forklaring.

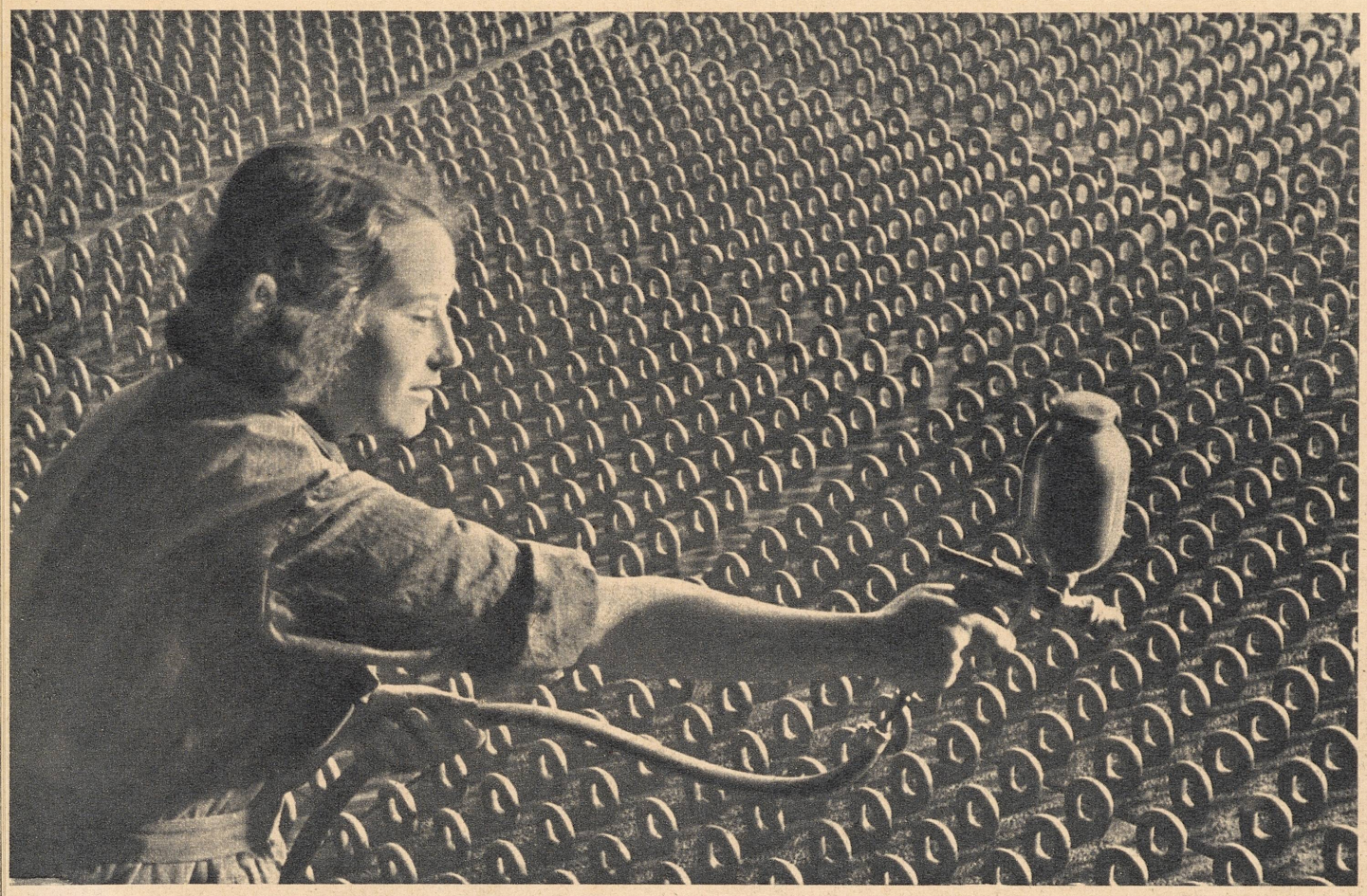
Mange Aar!

Og nu, da vi tilsidst staar i en stor Kreds sammen med Hr. Pohlmann, en af Fabrikkens Direktører og Værkmesteren, kommer vi til at tale om, hvor lang Tid det tager en Fabrik at lære at bygge en saa kompliceret Maskine, som en Dykflyver er, forudsat at Fabrikken allerede før har bygget Bombeflyvere. Hr. Pohlmann mener, at man dog maaske hertil behøver flere Aar; for hver enkelt Del af denne utroligt komplicerede Flyvemaskine maa jo gennemprøves i Aarevis. Værkmesteren peger paa det ene og det andet, f. Eks. paa et Bombeudløsningsapparat. Der krævedes Aar for at faa det til virkelig at fungere saa nøjagtigt. Forskellige mindre Apparater bliver forevist: 4 Aar, 3 Aar, ja en Gang 5 Aar havde man brugt til at faa disse saa fuldendte, som de nu er. Vi gaar tilbage gennem de store Haller og faar endnu et smukt, menneskeligt Indtryk med paa Vejen: dette næsten smittende gode Humør hos alle Arbejdere, Montører og Ingeniører, som arbejder veltilpas og systematisk i disse utrolig rene og lyse Haller. Da vi gaar igennem den sidste Hal, aabner de store Porte sig netop, og beskinnet af Dagens eneste Solstraale bliver en Maskine, der lige er blevet færdig til Aflevering, skubbet ud af Hallen, ud paa Flyvepladsen.

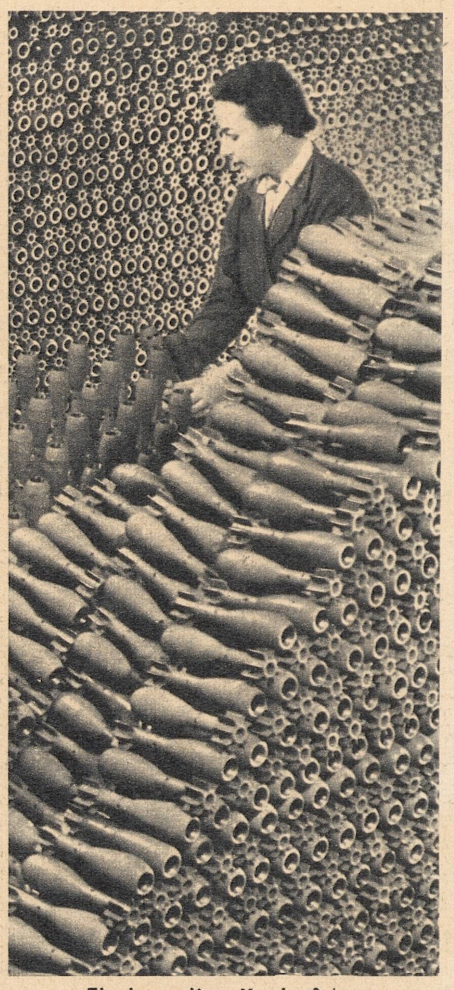

En lige færdigbygget Dykflyver ruller ud af Hallen

Ende

Ved Transportbaandet: hun oversprøjter her Kroge til Ophængning af Bomber med Farve

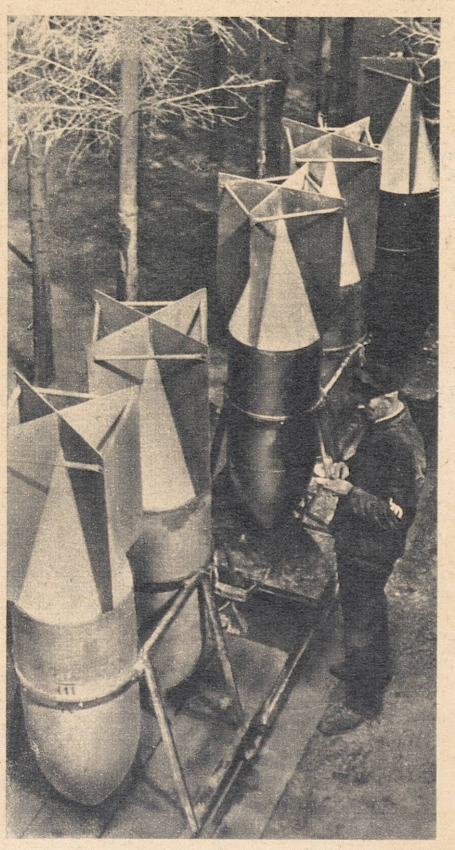

Flasker eller Kegler? Ingen af Delene, men Granater, der endnu ikke er fyldt

Mosaik i graat: Bombehylstre, som venter paa at blive gjort færdige

Hundrede? Tusinde? Hundredetusinde?

De uendelig lange Rækker af Flyvebomber, hvis Mærke omhyggelig bliver optegnet, førend de sendes af Sted

Den fremspringende Bjergkant benyttes som Trappe

Med legende, graciøs Behændighed firer Alpejægeren sig ned med Tovet om Ben og Nakke. Som en Mester behersker han alle alpine Færdigheder; han er Bjergfører i Hærens alpine Skole. I Dag er hans Elever ikke som ellers Soldater, men . . .

Alpejægere giver Undervisning

. . . en Skare Hitlerungdom

som paa et flere Ugers Kursus lærer, hvordan man skal binde sig fast i Tovet, sikre sig, slaa Hager i og sidde rigtigt i Tovet. Desuden faar de Timer i Metereologi og Kortlæsning i Bjergene. Foto: E. Baumann (2)

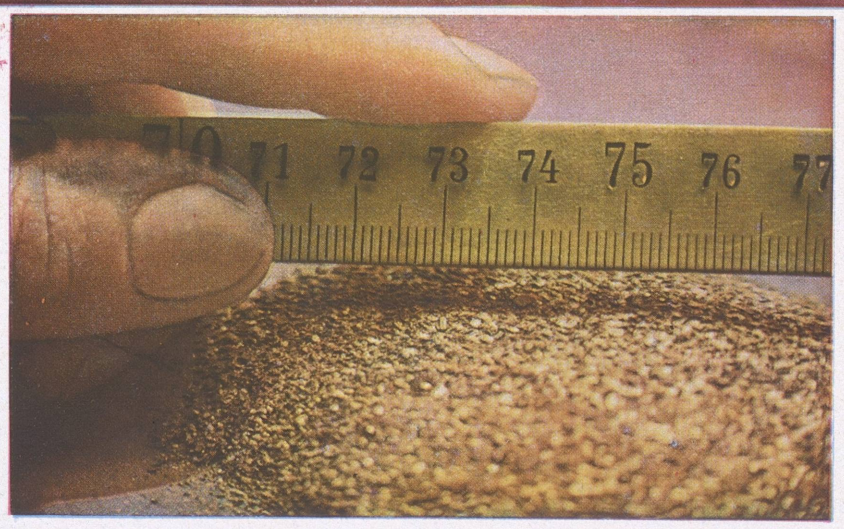

Minestrygere ved deres Arbejde

Fra Nordkap til Biscayabugten gaar Dag ud Dag og ind smaa fli
Minejagt. Naar Minesøgerne har opdaget de farlige Sprængbombe
Minefeltets Udstrækning, begynder det egentlige Arbejdet for

maa flinke Baade paa
bomber og konstateret
et for Minestrygerne.

De smaa Baade bevæger sig meget hurtigt og er kun let bevæbnede med Antiluftskyts. Ofte understøttes de i deres Arbejde af Flyvere. Disse konstaterer sammen med Baadene Mineafspærringernes Position og Udstrækning. Mændene paa Minestrygerne har ikke noget let Job; de maa tage Vind og Vejr, Strøm og Dybdeforhold med i deres Beregninger, hvis Farten skal bringe et godt Resultat. Disse Baades støtte Arbejde sikrer Farvandene ud for de besatte Kyststrækninger

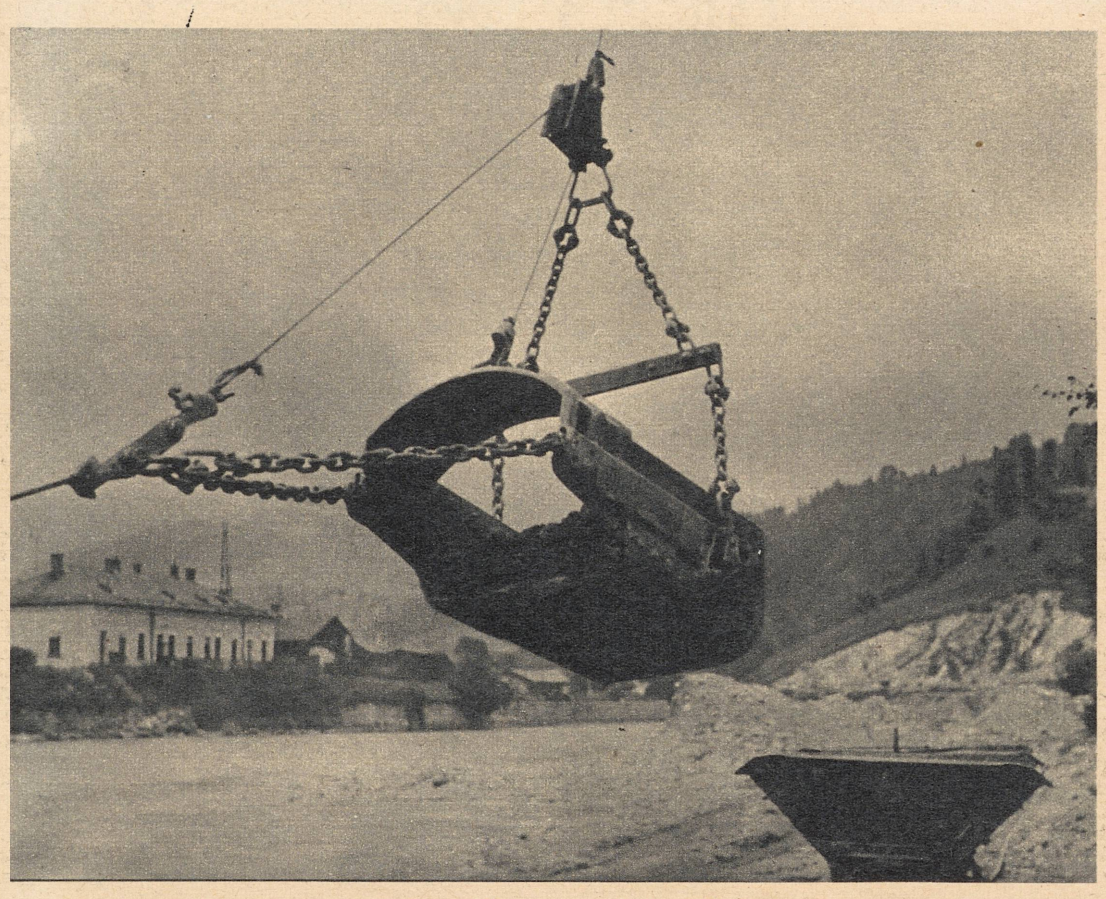

To Fingre peger paa det ædle Metal: smaa Guldblade og -klumper fra Salzach

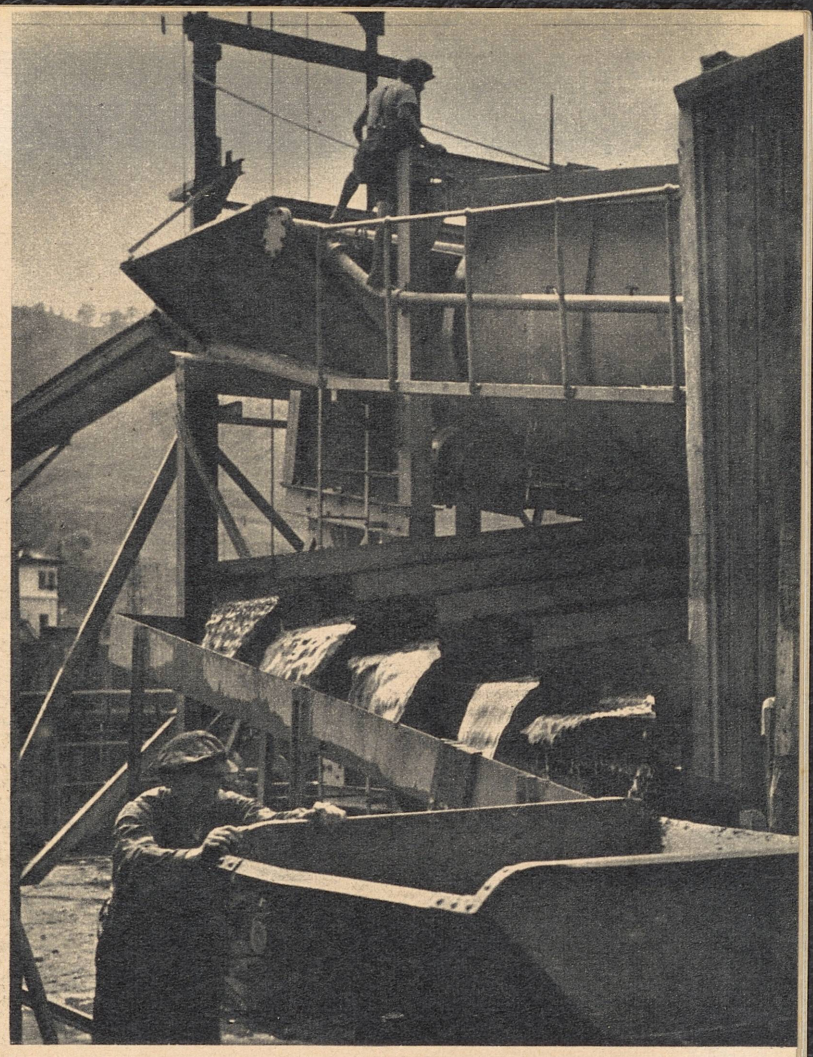
Maalt med Centimetermaal: en Guldklump fra Salzach

Guldklumper fra Alperne

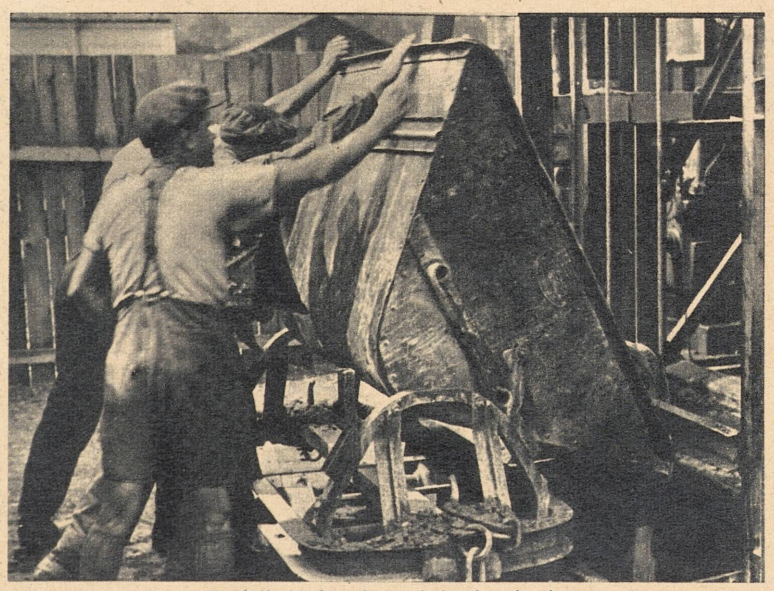
Det har I Aarhundreder været bekendt i Tyskland, at Salzachfloden i Salzkammergut fører Guld med sig. Allerede i Romertiden udvandt man Guld fra Salzach og prægede Guldmønter deraf. Nu til Dags benytter man Guldet, som Tyskland ikke længere har Brug for som Betalingsmiddel, til fint kunstnerisk Guldsmedearbejde

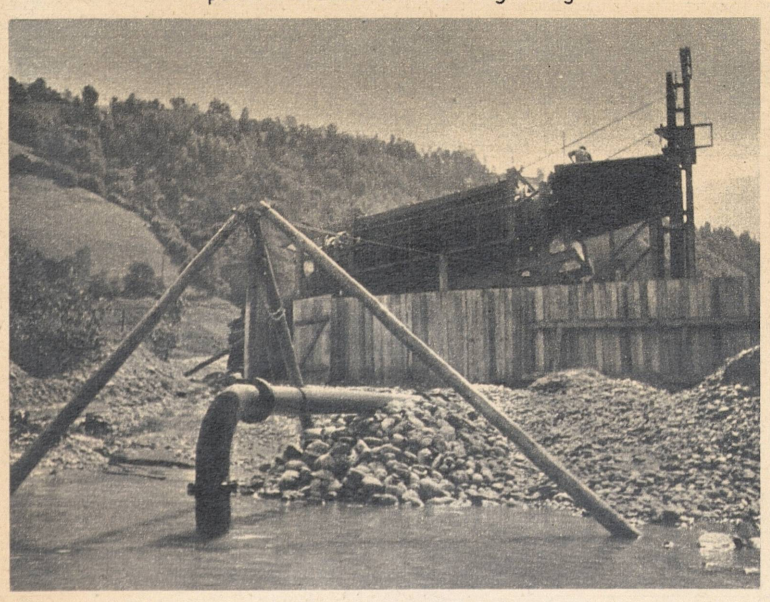
Muddermaskinen graver dybt ned i Flodlejet for at hente Sten, Mudder og Sand op

Og her bliver Stenene, Mudderet og Sandet skyllet fra, til kun Guldet bliver tilbage som smaa skinnende Guldblade og -klumper

Et Billede fra dette Arbejde: Jorden fra Flodlejet bliver fyldt om og transporteret til de store Udvaskningsanlæg

Vandet til Udvaskningen kommer ligesom Jorden og Guldet fra Salzach selv

Denne Mand spiller en meget stor Rolle: han skyller Jorden fra efter den mest primitive, men til Gengæld mest paalidelige Metode. Han svinger Karret forsigtigt frem og tilbage, til den lette Jord er skyllet væk, og kun de smaa Guldblade er tilbage blandt Stenene. Det drejer sig her om et Forsøg

I **„Paradiset"** i Monsummanogrotterne boltrer skønne Kvinder sig i „jordvarmt" Vand, efter at de . . .

I Bad hos „Helvedes Fyrste"

Ved en Bjergskraaning i den italienske Provins Toskana ligger Monsummanogrotterne, i hvilke Dante i sin Tid skal have samlet de betydningsfulde Indtryk, der antages at have ligget til Grund for Helvedesvisionerne i hans „Guddommelige Komedie". Men Efterverdenen ser mere nøgternt og praktisk paa Livet, og Grotterne med deres varme Kilder har nu i lange Tider været benyttet som det eneste europæiske Svede- og Dampbad, som bliver opvarmet af en Vulkan. Verdi, Kossuth og Garibaldi var de første berømte Gæster ved disse varme Bade, som ikke blot benyttes til Helbredelse for reumatiske Lidelser, men ogsaa til Afmagringskure.

. . . i **„Inferno"**, den varmeste Del af Grotterne, har udsat sig for den vulkanske Hedes tærende Virkning

Hyllet i uldne Badekaaber til Beskyttelse mod en hurtig Afkøling vender „Helvedesfyrstens" Kurgæster gennem Grottens Gange tilbage til Badeanstalten „Oververdenen"

Julius Berger Tiefbau AG

BERLIN

Jord- og Bjergarbejde

Anlæg af Jernbaner

Tunnelbygning

Brobygning

Anlæg af Havne

Flodreguleringer

Kanalbygninger

Vandkraftsanlæg

Sluseanlæg

Opdæmningsanlæg

Grundvandssænkninger

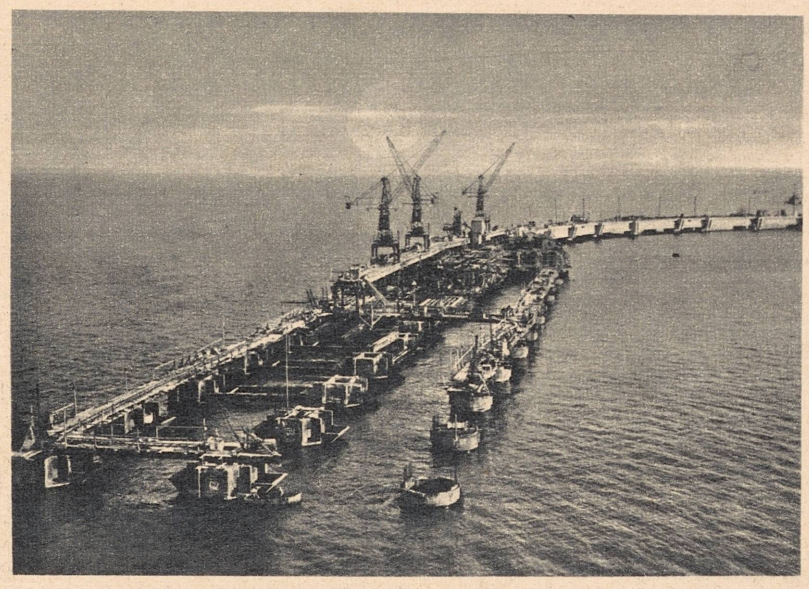
Caissons-Arbejder

Bygning af underjordiske Baner

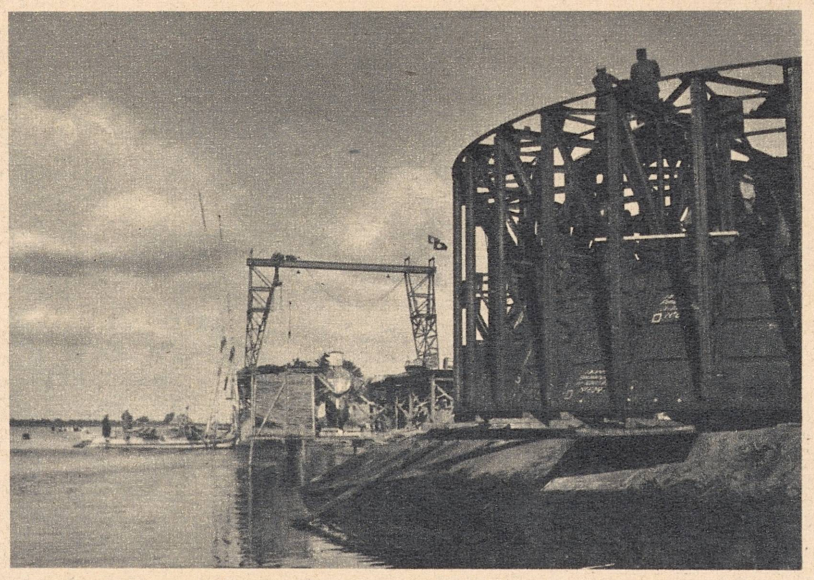
Vejbygning

Bygning af Industrianlæg

Jernbetonbygninger

Landingsanlæg Le Verdon-Frankrig

Caissons-Arbejder ved Broen Samannoud-Ægypten

Større Byggearbejder udførte i Udlandet

Teliu-Tunnelen i Rumænien	1924—1928
Jernbaneanlæg i Tyrkiet	1925—1931
Regulering af Magdalenefloden i Columbien	1926—1928
Jernbaneanlæg i Iran	1928—1930
Landingsanlæg i Le Verdon i Frankrig	1930—1933
Brobygninger i Benha og Samannoud i Ægypten	1937—1939
Havneanlæg i Bender-Chapour og Pahlevi i Iran	1937—1940
Hytteværket Keredj i Iran	1939—1940

Ny Kurs i Rumænien

AF

ALFRED GERIGK

III.

Vor udsendte Korrespondent, der har været med til at opleve Omsvinget i Rumænien, afslutter her sin Beretning fra disse dramatiske Dage.

Gennem de pragtfulde Haller og Modtagelsesværelser med deres Søjler og Vægge af gult Kunstmarmor, hen over de lysegule kinesiske Gulvtæpper, gaar General Antonescu op til Kongens Arbejdsværelse paa første Sal i Slottet i Bukarest.

Det er et Par Maaneder siden, at disse to Mænd stod over for hinanden her. Der er kun 10 Aars Adersforskel mellem dem — men hvilken Forskel i Holdning, Ansigtsudtryk og Væsen under denne afgørende Samtale.

Paa Carol ser man tydeligt Sporene af de sidste Dages Overtræthed. Han staar nervøst med Cigaretten hængende i Mundvigen og en unaturlig Rødme i Ansigtet — har Kongen maaske til Morgen igen drukket for at overvinde Matheden efter de søvnløse Nætter?

Men Arbejdsværelset er som altid gjort omhyggeligt i Stand: de kulørte Blyanter ligger sirligt ordnet paa Skrivebordet, der er friske Blomster i Sèvres-Vasen, som Madame Lupescu altid personlig ordner, ved Siden af de tre Telefoner ligger der et Bjerg af Papirer til Underskrift.

„Deres Majestæt kender mit Program og mine Fordringer." Ja, Carol kender disse Fordringer: ubegrænset Fuldmagt for Generalen, Kongens Afkald paa aktive Regeringshandlinger, Fjernelse af Hofkliken.

Det staar Kongen klart, at der maa handles hurtigt. Kan der ikke hvert Øjeblik ventes nye Oprørsforsøg? Hvor længe vil man kunne stole paa Slotsvagten? Hvor længe vil Gendarmeriet være villigt til at skyde paa Folket?

Man maa hurtigt søge at berolige det ophidsede Folk.

Ekstrablade! Et Par Linier med Kæmpebogstaver: „Hans Majestæt har indvilliget i, at Ministerpræsident Gigurto træder tilbage, og modtaget General Antonescu til en Forhandling om Nydannelse af Regeringen. General Antonescu vil i Løbet af Dagen overrække Kongen sine Forslag." Ved Totiden sælges Ekstrabladene paa Gaderne — Kl. 2 om Eftermiddagen i den ellers urørlige Middagspause. Der hersker ved Middagstid en trykkende Hede i Bukarest, alle Butikker er lukkede og paa Byggepladserne sover Arbejderne i Skyggen af Plankeværket. Men Avisdrengenes skingrende Raab og Bladenes sensationelle Overskrifter bringer hurtigt Liv i Gaderne. Man samler sig paa Fortove og i Caféer. Man ser betænkeligt op paa de kæmpemæssige Billeder af Kongen, som findes i enhver Café og Restaurant: Carol i den blaagrønne Flyveruniform, Carol med det brede Ordensbaand over Brystet, Carol i en stor hvid Kappe og Baskerhue. Eftertænksomme Blikke strejfer Billederne af Kongen: „Det er en vanskelig Stund for Carol." Det er en vanskelig Stund paa Slottet. Der staar en forbitret Kamp om hvert Punkt i Fuldmagterne, om hvert Punkt, hvor Carol skal give Afkald. Og han er klar over, at et Tilbagekald nu er udelukket. Forfatningen falder — den Forfatning, som Carol for godt to Aar siden lagde til Rette for sig selv. De kongelige Forrettigheder falder væk. Hofkliken forsvinder . . . Der er meget lidt tilbage af de kongelige Rettigheder, da General Antonescu sent om Aftenen tilstiller Carol Dekreterne til Underskrift: Kongen er ikke mere øverstbefalende, men kun „Chef" for Hæren. Han beholder Retten til at lade slaa Mønt, tildele Ordner og til at benaade, endvidere til Modtagelse af fremmede Gesandter, Afsluttelse af Overenskomster og Deltagelse i Udstedelse af Love, naar disse er af grundlæggende Betydning. Alle andre Statsrettigheder udøves af Ministerpræsidenten.

I Kongens Arbejdsværelse hersker der en trykket Stemning.

De første Pressestemmer er et Slag i Ansigtet. Her er ‚Universul': „General Antonescu skal atter vække Tilliden hos et Folk, som i ti Aar var har været behersket af en tyrannisk Regering, der har myrdet Hundreder af unge Nationalister og har pint Milliarder ud af Landet under Paaskud af, at Pengene var nødvendige til Udrustningen!"

„Et smukt Sprog den første Dag under den nye Regering. Hvis Antonescu tillader det . . ."

En trykket Stemning i Kongens Arbejdsværelse. „Mon Antonescus sidste Forsøg vil lykkes?"

Han maa abdicere

I Ministerpræsidiet paa Calea Victoriei kommer man ikke til Ro denne Nat. Besøgende kommer og gaar ad den store Trappe med de to siddende Løver. I Antonescus Arbejdsværelse afløser den ene Forhandling den anden, snart med Medlemmerne af den fratraadte Regering, snart med Førerne for de opløste Partier: Maniu. Dino Bratianu, Georg Bratianu . . . og stadig lyder den samme Fordring: „Han maa abdicere".

„Det er et sidste Forsøg . . . man maa spare Landet for nye Uroligheder . . . Carol er praktisk talt sat udenfor.. Vi maa saavidt muligt undgaa Tronskifte . . ."

Der ringes til Korpskommandanterne, der rettes telegrafiske og telefoniske Forespørgsler til Generalerne rundt omkring i Landet.

Fremfor alt dukker stadig det Spørgsmaal op: „Hvor er Horia Sima?"

Føreren for Jerngarden er rejst til Kronstadt, den By, hvor Opstanden mod Carol har sit Sæde. General Antonescu ved, at intet Regeringsarbejde er muligt i Rumænien uden Jerngardens Hjælp. Men vil Horia Sima komme til Bukarest? Lurer ikke Carols Politiagenter ved alle Gadehjørner paa at indynde sig ved hurtig og beslutsom Handling? Har General Antonescu allerede Politiet i sin Magt?

Jod-Kaliklora

Den af Lægerne anbefalede Tandpasta

indeholder 0,0075 % organisk Jod, hvoraf ca 0,000035 gr Jod resorberes af Tandkødet, naar man børster Tænderne, og saaledes ad denne Vej naar til Fordeling i Legemets indre Organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende Tandpasta af bedste Kvalitet (uden klorsur Kali!) med en meget velsmagende og forfriskende Aroma. Dette Minimum af organisk Jod er tilstrækkeligt til at desinficere Mundhulen for længere Tid (videnskabeligt bevist!) og beskytte Tænderne saavel som Tandkødet mod Sygdomme, særlig ogsaa mod den i hele Verden udbredte Paradentose.

Endvidere er Jod-Kaliklora anerkendt af Lægerne som et Prophylacticum mod Forkølelsessygdomme og Alderdomssymptomer (Arteriosklerose) og som et stimulerende Middel for alle Legemets Funktioner.

Oplysninger og Litteratur gennem den videnskabelige Afdeling i den kemiske Fabrik

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

Timerne snegler sig af Sted. Stadig nye Afslag — ingen af de Mænd, som Antonescu har Brug for, vil gaa med til et Redningsforsøg for Carol.

Torsdag Aften samler der sig smaa Grupper af unge Mennesker foran Nationalteatret i Bukarest . Man hører politiske Diskussioner og her og der en sagte Beretning om Begivenhederne i Kronstadt, Taler for Antonescu og Horia Sima. Grupperne stimler sammen omkring Talerne, men endnu har der kun samlet sig et Par hundrede Mennesker. Her løfter man een op paa Skuldrene, han gør en Bevægelse for at skaffe sig Orenlyd: „Legionærsangen!". Og pludselig istemmes Codrianusangen af mange hundrede Mennesker hele Pladsen over.

Politiet stormer derhen. Men det vælder frem fra alle Sidegader — Mængden fylder nu allerede hele Pladsen mellem Nationalteatret og Militærkasinoet. En 4 - 5 dobbel Politiafspærring forhindrer den dog i at trænge frem til Slottet.

Paa Slottet staar General Antonescu foran Kongen. Generalens Ansigt er dybt alvorligt.

„Det har indtil nu ikke været muligt at danne en Regering . . . Alle paalidelige Mænd vægrer sig ved at arbejde sammen med Deres Majestæt . . . Jerngarden synes at være ubønhørlig . . . Ogsaa i Hæren støder man paa stærk Modstand . . ."

Mellem Nationalteatret, Militærkasinoet og Universitetet er der nu allerede Tusinder af Mennesker. Man raaber: „Kongesangen!" Hatte og Huer rives af. Arme strækkes i Vejret.

„Vor Konge skal leve i Fred og Ære . . ." Højtideligt klinger Melodien til den gamle Kongesang, som oprindelig var tilegnet Dynastiets Grundlægger.

Og pludselig høres høje Raab, først enkelte, saa flere og flere: „Michael er Konge!" Raabet forplanter sig fra Mund til Mund. „Storwoiwoden Michael skal leve!"

Ordet er udtalt — ikke blot af Flyvebladene, ikke blot i Konferenceværelser, men ogsaa blandt Hovestadens Masser. Tronfølgeren nærer man stor Sympati for, den nittenaarige unge Mand, som optræder beskedent og venligt i Ungdomsorganisationens Uniform, naar Hofceremoniellet ikke paatvinger ham den prangende Officersuniform.
„Kong Michael skal leve!"

To blaa Politi-Panservogne vælter sig frem mod Mængden fra Boulevard Elisabeta. Hylen og Skrigen! Den forreste Panservogns Brandsprøjte træder i Virksomhed. Vandstraalen overøser Mængden. Men denne viger ikke fra Stedet. Først stormer et Par modige unge Fyre fremefter og saa en hel Skare efter dem. Knaldende Geværskud — ogsaa Maskingeværerne paa Panservognen giver nu Ild. Men det hele varer kun et Par Minutter, saa er Panservognen overmandet.

Paa Slottet er General Mihail, Generalstabschefen, hos Kongen. Endvidere Officerer. der staar i høj Gunst hos Kongen, Generalerne Theodorescu, Argeceanu.

„Der maa gribes ind, Deres Majestæt. Tropperne adlyder. En energisk Optræden og et Par Geværsalver, saa er hele Halløjet snart forbi."

Kongens Arbejdsværelse har oplevet mange Forhandlinger af denne Slags. Billederne fra den rumænske Krig i 1877, Haandbibliotekets Pragtbind, prydet med Carols Initialer, har været Vidner til mange Konferencer, som endte med en Befaling til at skyde.

Det staar klart for disse Mænd omkring Kongen, at deres Eksistens staar og falder med ham. Han har indsat dem i deres Stillinger. Han har benyttet dem som Redskaber, og de har Angst for den Afgrund, som de vil styrte ned i, naar Carol giver tabt.

Pludselig bliver der Røre paa Slotspladsen. Ud fra Sidegaderne hører man de regelmæssige Skridt af marcherende Kolonner. Politikordonen, som holder den store Plads afspærret, aabner sig. Feltmæssig udrustet Infanteri kommer marcherende delingsvis.

Skarpe Kommandoer lyder foran Slotsportalen, Maskingeværer bringes i Stilling. Fra de lave Lavetter peger Maskingeværløbene ind i Calea Victoriei i Retning af Ministerpræsidiet og Nationalteatret. Ved Enden af Strada Wilson og ved alle Sidegader, som fører til Boulevard Bratianu og Strada Regala er der opstillet Maskingeværer. Bagved ligger Mandskabet paa Maven paa Asfalten. Motorcykler rasler, og Ordonnanser kommer jagende i vild Fart. Efter hurtige Befalinger løber Ordonnanser med Geværet i Haanden hen over den store tomme Plads.

Foran Nationalteatret staar der stadig en stor Folkemængde, som nu istemmer Fædrelandssange. Saa er der igen en Mand, som man sætter op paa Skuldrene. „Jerngarden maatte vise, at den endnu er til. Det er nu sket. Formaalet med Demonstrationen er opnaaet. Nu kan De gaa hjem!"

Disse faa energiske Ord kommer fra en af de ranke unge Mænd, i hvis Ansigtstræk man kan spore Opdragelsen i Codreanus-Legionen.

Han er en af dem, som ved deres faldne Føreres Grave aflagde den højtidelige Ed: „Vi vil leve i Fattigdom og udrydde Lysten til Rigdom i os selv. Vi vil føre et hardt og strengt Liv uden Luksus . . . Vi vil altid være rede til at bringe Ofre for vort Land."

Nu tager nogle unge Officerer Ordet: „Gaa løs paa Slottet! Hæren skyder ikke!" Og som Svar lyder det fra de unge Mænd i Jerngarden: „Lad jer ikke ophidse. Hvad der skal ske, sker med Orden og Disciplin!" Panservogne kører op paa Slotspladsen. Truende retter de deres Maskingeværer mod Sidegaderne.

Paa Slottet er Jerngardens Kommandant hos Kongen: „Deres Majestæt, Jerngarden er beredt til at ofre sig for Deres Majestæt. Jerngarden er beredt til at forsvare Deres Majestæt mod alle Landets Fjender. Men Garden skyder ikke mere paa nationalsindede Rumænere."

„De nægter altsaa at adlyde! Saa vidt er det kommet!"

„*Jeg lader ikke skyde*"

Antonescu er atter hos Kongen: „Deres Majestæt, Landet og Hovedstaden forlanger Abdikation. Jeg har forsøgt at bevare Tronen for Deres Majestæt. Nu er der kun eet Middel tilbage: at skyde. Jeg lader ikke skyde, Deres Majestæt. I en saadan Situation vilde en Regeringschef ellers have demissioneret. Nu er Forholdene anderledes — i Dag drejer det sig ikke om en Regering, men om Landet. Jeg maa forlange, at Deres Majestæt abdicerer."

Kongens fortrolige slaar Kreds om ham, efter at Antonescu er gaaet. Urdarianu, Oberst Bengliu, Chefen for Sikkerhedstjenesten, og et Par højerestaaende Officerer. Man giver gode Raad.

En lille, der overgaar de store

At kunne opnaa højere Præstationer med mindre Formater, er Bevis paa en højtudviklet Teknik. Fotografi-Apparater, Lommeure, Radio-Apparater, bliver mindre og mindre og dog – i Forhold til deres Forgængere – bedre og bedre! Det bedste Eksempel herpaa er den nye populære Telefunkensuper 054 GWK, en yderst billig Sparesuper, hvor man alligevel ikke behøver at give Afkald paa noget som helst, hverken paa den højtskattede behagelige Kortbølgemodtagelse eller de talrige Storradio-Stationer for længere og lange Bølger. Men De bør absolut gaa hen til Deres Radiohandler for selv at overbevise Dem om, hvor glimrende dette lille Apparat bringer alle de mange Stationer, og hvad det er for et lille Musikunderværk.

Telefunken og Radio — eet Begreb.

Milepælene i Radioens Historie indtil den nyeste Tid findes for største Delen langs med den Vej, som Pionerarbejdet indenfor Telefunken gennem 40 Aars Forskning og Forbedringer har tilbagelagt. I mer end 70 Lande, altsaa næsten hele Jorden over, garanterer Telefunken, der er et Verdensforetagende paa hele det radio-tekniske Omraade, for den mest moderne Radio-Konstruktion og højeste Radiopræstation.

TELEFUNKEN

„Tage bort fra Landet! Hurtigst muligt . . . Foretage et Protestskridt fra Udlandet! . . . Man skal lade Tronfølgeren hente! . . . Jagten skal gøres klar!" En af de kongelige Biler kører ud ad Chausseen til Tronfølgerens Villa. Telefoniske Befalinger til Konstanza, til Kaptajnen paa Jagten „Lucea ferul". En sælsom Skæbne har fulgt denne Luksusja — engang tilhørte den Hertugen af Windsor, saa blev den købt af Ausschnitt, Rumæniens almægtige Finansmand, og som en Gave fra denne gik den over i Carols Eje. Vil den nu komme til at spille en Rolle ved Kongens Flugt?

„Hvis Deres Majestæt forlader Landet sammen med Tronfølgeren, saa vil Antonescu miste Fodfæstet . . . Sympatien for Deres Majestæt . . . Sympatien for Tronfølgeren . . ."

Men andre Stemmer taler vægtige Ord. „Ved at flygte gaar Deres Majestæt tabt af Deres Formue i Rumænien, Deres Aktier i Guldminerne og i Industrien."

„Hvor store er mine Tilgodehavender i Udlandet?"

„800.000 Dollar i De forenede Stater. Tilgodehavender i Sydamerika. Den Privatformue, som tilhører Deres Majestæts Moder i England . . ."

„En Flugt vil maaske gøre Ende paa Dynastiet. Deres Majestæt maa tænke paa Tronfølgeren."

Tronfølger Michael er kommet til Stede i Slottet. Han elsker sin Fader til Trods for alle hans svage Sider, som Sønnen selv har set, og som man har fortalt ham om. Han har haft en svær Ungdom, kastet frem og tilbage mellem Faderen og Moderen. Indtil sit ottende Aar blev han opdraget hos sin Moder. Nu har han i ti Aar levet sammen med Faderen, netop i de Aar, da alle sværmeriske, ideale Tilbøjeligheder vaagner i den unge Mand. Det staar Tronfølgeren klart, at en Tronfrasigelse vilde gøre det muligt for hans Moder at vende tilbage fra den Landflygtighed, som har gjort et saa stærkt Indtryk paa ham som Dreng. Men en Tronfrasigelse — det betød ogsaa at maatte give Afkald paa Faderen, sandsynligvis for stedse.

Det er smertelige Timer for Tronfølgeren. Med et sorgfuldt, fattet Udtryk hører han paa Forhandlingerne, med Taarer i Øjnene blander han sig af og til i Samtalen.

Rundt omkring Slottet hører man endnu stadig Soldater trække op. Vil det komme til den Blodsudgydelse, som Carols Favoritter fordrer? I Konstanza ligger den kongelige Luksusjagt med Dampen oppe. Vil Carol beslutte sig til at flygte?

Klokken bliver to om Natten, den bliver tre. Paa Slottet og i Ministerpræsidiet gaar Forhandlingerne stadig videre. De Efterretninger, som indløber til General Antonescu, antager en stadig mere truende Karakter. Uden Tvivl maa man anse Sammensværgelserne mod Kongen for alvorlige. Er der ikke Fare for, at et Par Brusehoveder skal trænge ind i Slottet? At en uoverlagt Gerning skal styrte Landet i Ulykke og kort før Sejren belaste den revolutionære Bevægelse med en Forbrydelse?

General Antonescu fører en haard Kamp med sin Samvittighed. Den Ed, som han har svoret Kong Carol, binder ham. Skal han fralægge sig alt Ansvar? Skal han lade Tingene gaa deres skæve Gang? Hans Ansigtstræk er haarde, da han meddeler sine Raadgivere den Beslutning, som han har fattet.

„Vi kan ikke skaane Kongen for et Martyrium, som er for intet at regne i Sammenligning Lamad Folket vilde komme til at lide. Det vilde være skæbnesvangert for Landet. Det vilde i Fremtiden give Anledning til ny Strid."

Generalen sætter sig for at skrive det sidste afgørende Brev til Kongen.
„Sire! Alle mine Forsøg paa at finde Mænd med en ægte, ren Patriotisme og en vid Horisont, som jeg vilde kunne danne en ny Regering med, for sammen med Deres Majestæt at arbejde paa Genopbygningen af den rumænske Stat, har været uden Resultat. Alle kræver de Tronfrasigelse. At skjule dette for Deres Majestæt vilde være en Forbrydelse. Jeg henleder Deres Majestæts Opmærksomhed paa det tunge Ansvar, som altid vilde hvile paa Dem, hvis Deres Majestæt ikke straks og uden Tøven opfylder min Bøn, som ogsaa er hele Hærens og hele Landets Bøn."

Samtidig gør nogle mundtlige Meddelelser Kongen fuldstændig klar over, hvor truende Faren er. Klokken er næsten fire om Morgenen, da han modtager Brevet. Betænkningstiden udløber Kl. 6 samme Morgen.

De sidste Timer af Kong Carols Regeringstid er ved at udløbe, og endnu kan han ikke tage nogen Beslutning. Men man maa i alt Fald drøfte Betingelserne. Frit Lejde til Rumæniens Grænse? Hvilket Land mon vil give ham Opholdsbevilling? Hvormeget vil man bevilge ham om Aaret?

Ti Minutter før Fristens Udløb undertegner Carol Tronfrasigelsen. Ti Aars Kongemagt er hermed til Ende, Tronen sat over Styr. Hvordan lød nu den ondskabsfulde Diagnose, som man ad Omveje bragte til hans Kundskab?

„Nervøs, med sjælelige og organiske Defekter, i Besiddelse af baade Arbejdskraft og Intelligens, men uden Maadehold i Henseende til Mad, Tobak og Nydelse af Spiritus . . . Mani for Uniformer, Ordner, Luksus. Tilbøjelighed til Praleri . . . Sygelig Selvovervurdering."

Paa den store Kong Carols-Plads jubler og synger Menneskemængden, tæt sammenstimlet om Kong Carol I's mægtige Mindesmærke. Der er Trængsel foran Gitteret ind til Slottets Forgaard. Politibetjentene i deres hvide og brune Uniformer staar indeklemte i Menneskemængden. Det er første Gang efter mange Aars Forløb, at de ikke har maattet drive Demonstranterne bort fra Slotspladsen med Gummiknipler eller Revolvere.

Ny opbrusende Jubel: den unge Kong Michael viser sig et Øjeblik i Slottets Vindue. Han har lige aflagt sin Ed i Overværelse af Patriarken og Ministerpræsidenten.

En af Mændene fra Jerngarden svinger sig op paa Slotsgitteret og bevæger Armen som en Taktstok. Kongesangen . . .

6. September — Michaels Dag. „Ærkeengel Michaels Legion" var Navnet paa det første Forbund af unge Nationalister, som Codreanu grundede. Skulde det have en dybere Betydning, at Jerngarden nu kan fejre sin Sejr paa Michaelsdagen?

I den hvide Villa i Haven bag ved Slottet pakkes der ivrigt. De sidste Dispositioner træffes før Afrejsen. Madame Lupescu tager med, hendes Pas lyder paa Fru Lorentz, et Pseudonym, under hvilket man i Aarevis har ansøgt om Rejsevisum for hende. Hofminister Urdarianu tager med, nu helt og holdent afhængig af Kongens Gunst; for de vellønnede Stillinger som Bestyrelsesmedlem i Rumæniens største Foretagender kan han ikke beholde. Kongens Skatmester tager med.

I Nattens Mulm og Mørke kører der Lastbil efter Lastbil ud af Slotshavens bagerste Portal hen til Strada Campineanu. De kører i Retning af Nordbanegaarden fuldt belæssede med Kongens personlige Ejendom. 24 Jernbanevogne staar parat til at bringe Godset væk.

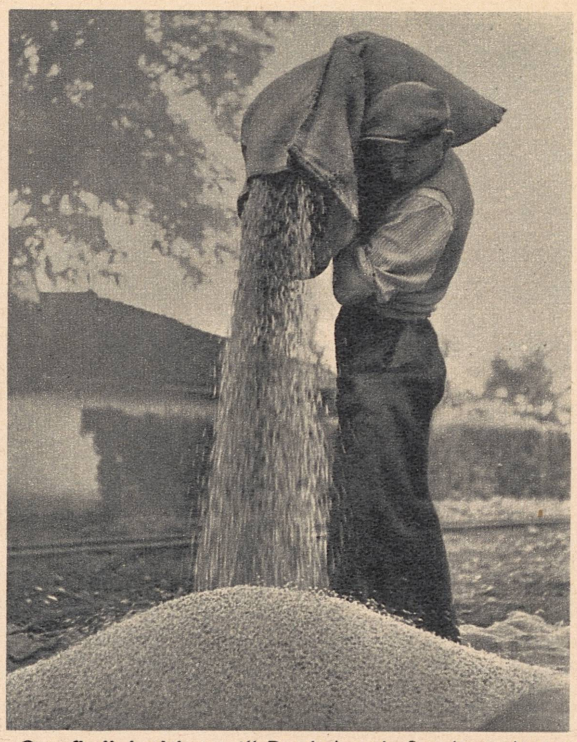
Ende

Bulgarien bliver et Soyaland. Asiens „Vidunderbønne" finder et overordentlig gunstigt Klima i Bulgarien. Efter tysk Tilskyndelse er kæmpemæssige Omraader blevet beplantet med Soya-Kulturer, hvis Furer strækker sig milevidt

Saadan ser Soyaplanten ud, en enaarig Buskbønne, der kan blive indtil 50 cm høj. Den rustbrune Stængel er tæt besat med Haar, Blomsten skinner med blegt violet Skær

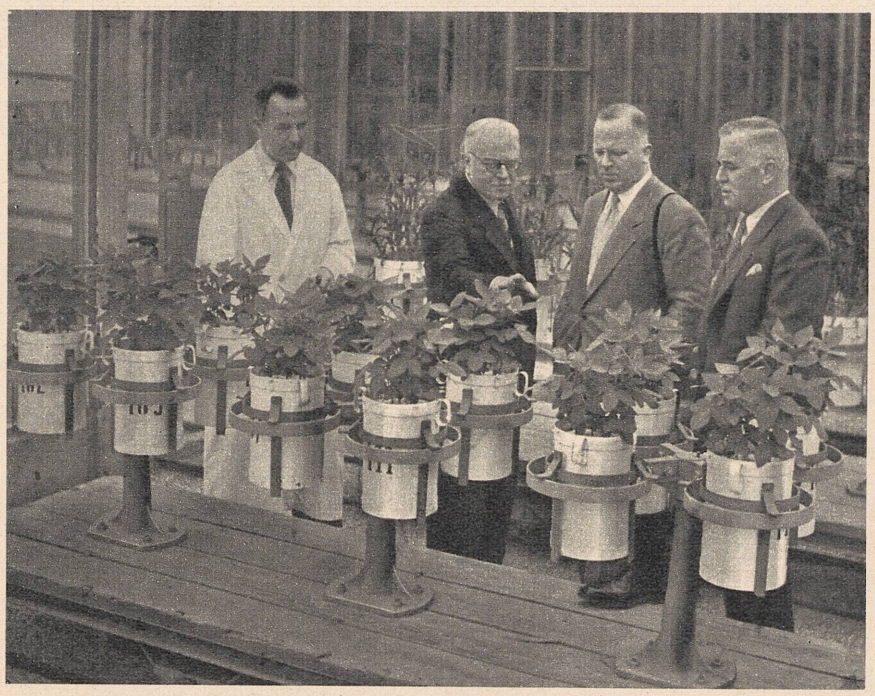
„Overflødighedshornet". Den bulgarske Soyabønne høstes kort Tid før den bliver helt moden for at undgaa de Tab, der opstaar ved, at Bælgene gaar itu. De stærkt kvælstofholdige Rødder pløjes ned igen, og man sparer derved al Gødning

„Nazi-Ernæringspillen" – uden Mystik

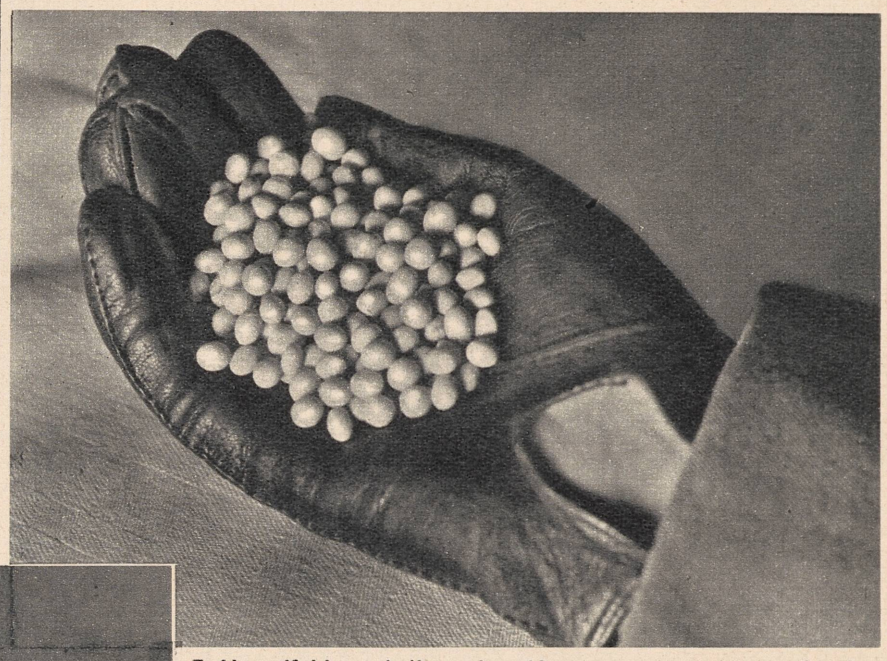
Efter at have bragt Krøniken om de forsultne tyske Soldater mente „Times" at skylde sine Læsere en Forklaring paa, hvordan det kunde være, at det tyske Infanteri alligevel havde præsteret det Under at marchere 50, 60 eller endog 70 km om Dagen under det polske Felttog. Dette skulde finde sin Forklaring i, at man anvendte mystiske Ernæringspiller samtidig med, at man paa en Maade, der ligeledes indtil videre var blevet holdt hemmelig, brugte Soyamel til Hærens Forsyning. Desværre har heller ikke den tyske Hær endnu opfundet saadanne magiske Ernæringspiller. Den marcherer ogsaa uden dem. Derimod er det rigtigt, at der bruges Soyamel til Troppernes Ernæring. Det har man aldrig lagt Skjul paa. Allerede i 1936 gav Hærens Forsyningskontor Tropperne de første Soyamelsopskrifter. Ligesom Fastlandsspærringen førte til, at man opdagede Roesukkeret, og ligesom Margarinen, der var opfundet kort forinden, spillede en Rolle ved Belejringen af Paris i 1870, paa samme Maade saa Hærledelsen sig i Betragtning af den stadige Blokadetrusel nødsaget til at koncentrere sin Opmærksomhed om at faa Kød- og Fedtforraadene til at strække længere til. Det naturlige Middel fandt man i Brugen af Soyabønnen, der var forarbejdet til Mel. Da Soyabønnen i 5000 Aar havde været kendt i Kina som en af de fem hellige Planter, og da den var indført

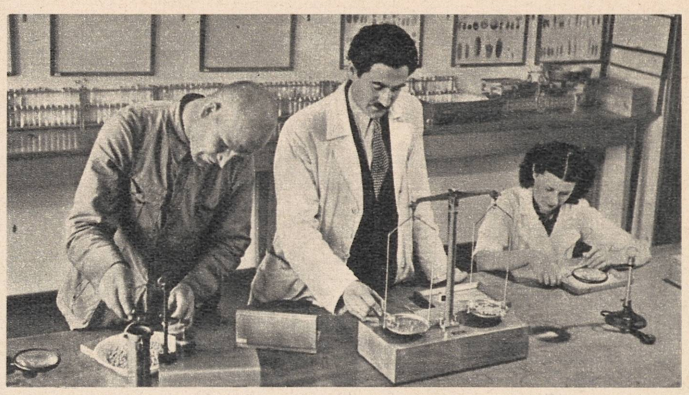
i Kanada og USA, var det forbavsende, at det hidtil kun var den japanske Hær, der ihavde indført Soyakonserves. Thi Fordelene er fra et militært Synspunkt indlysende. Et Kilogram Soyamel indeholder dobbelt saa meget Æggehvide, seks Gange saa meget Fedt og fire Gange saa mange Kalorier som det samme Kvantum skært Oksekød. Desuden kan Soyamelet efter de nye Forarbejdningsmetoder holde sig i flere Aar, og da det tørre Pulver fylder meget mindre end det vandholdige Kød, kan det let lagres, transporteres og uddeles i passende Portioner. Da det har en neutral Smag, kan man ved Hjælp af det gøre enhver Ret til en værdifuld Ernæring. Derfor har Hærledelsen med Held arbejdet for, at egnede Sorter skulde dyrkes i

Stadige Dyrkningsforsøg skal føre frem til de Dyrkningsmetoder for Soyabønnen, der giver størst Udbytte som Følge af deres Tilpasning til Klima og Jordbund. Det landøkonomiske Institut ved Universitetet i Sofia samt det tyske Institut i Müncheberg beskæftiger sig med dette Forskningsarbejde

En Haandfuld er nok til en voksen! Soyabønnen indeholder ca. 40% Æggehvide, der kvalitetsmæssig er lig med den animalske, og er desuden værdifuld i Kraft af den store Mængde Fedt- og Kulhydrat, den indeholder

I „Soya-Laboratoriet" er Videnskabsmænd ustandselig optaget af at undersøge de enkelte Soyasorters Kvalitet i Forhold til de ydre Vækstbetingelser

Tyskland. Store Forraad og Muligheden for Leverancer fra Balkan sikrer en tilstrækkelig Forsyning, saa længe det skal være. Derved raader man over et biologisk værdifuldt Æggehvidestof, som kommer direkte fra Planten uden Omvejen igennem Dyrelegemet. Den engelske Soldat har Krav paa en langt større Kødration end en Soldat i nogen anden Hær. I hvor vid Udstrækning dette Krav kan opfyldes, afhænger i saa høj Grad af den tyske Modblokade, at han maaske snart personlig vil faa at føle, at hans Regering har forsømt at træffe lignende Forsorgsforanstaltninger.

En Lækkerbidsken: en Soya-Klatkage. Den er fremstillet af vegetabilske Stoffer og ren Soya og kan i Smag, Næringsværdi og Letfordøjelighed maale sig med det bedste Stykke Kød.

Leverpølse og Blodpølse med Soya er en meget populær Ekstraforplejning for alle Soldater. De mætter hurtigt uden at fylde Maven

Ende

Tror De virkelig, at det er nok til at fralokke de besøgende Sukker, Æbler og Nødder, bare at staa paa to Ben og byde dem velkommen? Nej, langtfra! Med dette Kunststykke kan man lige netop henlede Opmærksomheden paa sig . . .

. . . men hvis man som en dreven Skuespiller breder Armene ud og sender et hjerteskærende Blik opefter, saa lader Folk sig i Reglen røre! De tror nu virkelig, at man er ved at blive vanvittig af Sult..

. . . og nu har man overhovedet ikke andet at gøre, end hurtigst muligt at tage imod alt det, som rækkes en. Det betaler sig altid — og saa bliver man desuden kendt og afholdt og kan i Ro og Mag imødese sin Pensionering

Ikke en Gang i Zoologisk Have kan en Bjørn ligge paa den lade Side!

Pelikan

Denne Fabrik er i Ry for at være moderne og mønstergyldig i Henseende til Fabriksanlæg, Præstationer og sociale Indretninger. Her fabrikeres: Pelikan-Fyldepen, -Pencils, -Blæk,-Farvebaand,-Kalkerpapir,endvidere:Pelikan-Tusch, -Farver og lignende Skrive- og Tegnematerialer. Pelikan-Fabrikater faas i alle vedkommende Specialforretninger.

GÜNTHER WAGNER · HANNOVER

Derby i Meran

„Signal“ besøgte det internationale Derby i Meran. Her mødtes de bedste Ryttere fra Tyskland, Italien, Svejts og Bulgarien

Den italienske Sportsleder, Hans Excellence Rino Parenti (t.v.) og Præsidenten for den italienske Hestesport, Grev Fulgos, paa Væddeløbsbanen i Meran

To bulgarske Gæster ved Derbyet. Til højre Kaptajn Kiurcieff, der sammen med to yngre Officerer repræsenterede Bulgariens Farver over for meget stærke internationale Konkurrenter

Tre Nationers bedste Ryttere i Sadlen: Fra venstre til højre: Ritmester Brinckmann (Tyskland), Capitano Conforti (Italien) og Premierløjtnant Musy fra Svejts

Væddeløbets Sensation: I en rød Ridedragt, med flagrende Lokker, vandt den kvindelige italienske Derbymester, Signora Bruni, over alle Officerer og andre Ryttere, som den eneste fejlfri i 2 Heste-Steeplechase

Fortsat fra Side 5

Europæisk Afgørelse

Nabosamhørigheden og den ældgamle Rigstradition. Det øvrige Frankrig deltes ikke blot i to Halvdele, det besatte og det ubesatte Omraade, men inden for det besatte Omraade er der store Strækninger, der hører til den antiengelske Krigszone. Hertil kom endvidere den særlige Situation i de franske Kolonier. Skønt de sejrende Magter ved Vaabenstilstanden selv havde ladet Problemet staa helt aabent, gav de brutale britiske Overfald, til sidst paa Dakar i Vestafrika, den franske Armé, Marine og Luftvaaben Lejlighed til at bevise Englænderne, at ogsaa et besejret Frankrig endnu vilde være i Stand til at drage alle Konsekvenser af dette britiske Forræderi.

Aksens System

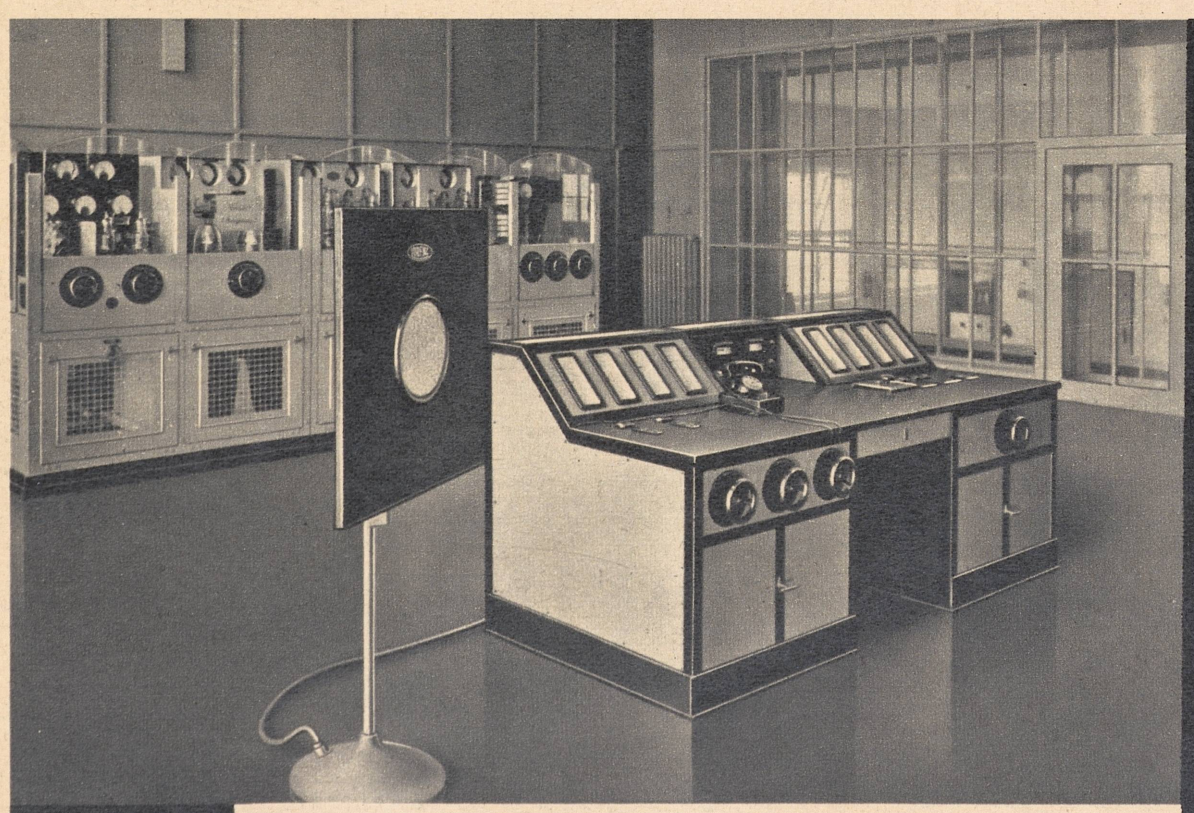
Den Akse, der skabte den nye Ordning i Europa under Krigen, var den samme, der førte den sejrrige Krig: Aksen Berlin-Rom. Det egentlige Udgangspunkt for det nye Europa er det Øjeblik i Efteraaret 1936, da de store nationale Revolutioner i det nationalsocialistiske Tyskland og det fascistiske Italien, der hidtil var forløbet hver for sig, blev ledet ind i samme Leje som Følge af Englands baade politisk og økonomisk meningsløse Forsøg paa at føre Sanktionskrig mod Italien. Her havde man et slaaende Eksempel paa, hvorledes to Organismer, der begge var bragt op til højeste Ydeevne, kunde ledes ind i et overnationalt Fællesskab. Hemmeligheden ved den aabenlyse europæiske Sammensværgelse mellen dem tyske Fører og den italienske Duce var saa simpel som nogen: Fjernelse af alle Gnidningspunkter mellem de to Nationer, planmæssig Udelukkelse af enhver skadelig Konkurrence mellem de to Riger Nord og Syd for Alperne, og alt dette med det Formaal at opnaa en øjeblikkelig virkende Fordobling af de tyske og de italienske Anstrengelser paa alle Omraader. Den tysk-italienske Enighed paa det økonomiske Omraade, hvorved de to Landes Selvforsyningssystemer, der var opstaaet uafhængig af hinanden, nu planmæssigt greb ind i hinanden, tilintetgjorde den daværende Guldblok Frankrig-England-USA's Paastand om, at Selvforsyning var ensbetydende med Isolation. I Virkeligheden laa der bag begge Landes Vilje til økonomisk Uafhængighed som Pant paa den politiske Selvstændighed Ønsket om at arbejde henimod en varig Organisation af det europæiske Storrum. Nødvendigheden af at naa saa store Resultater som muligt med en yderst sparsommelig Valutapolitik gjorde allerede i Aarene før den europæiske Krig Aksens Økonomipolitikere yderst opfindsomme. Der fandtes næppe et eneste Organisationsproblem inden for hele Omraadet fra den højtindustrialiserede Økonomi til Landbrugets eller Koloniernes Raastoføkonomi, som ikke havde været Genstand for tysk-italienske Raadslagninger, endnu før hele Europa ved Aksemagternes Sejr kom inden for den tyske og italienske Økonomis direkte Indflydelsessfære.

I Aksens System kunde foruden de mange Omraader Nord for Alperne, der var blevet besat af Tyskland, og foruden Sydøst-Europa, der var blevet holdt uden for Krigen, ogsaa Spanien igen indtage sin naturlige Plads, saa snart Landforbindelsen over Pyrenæerne var genoprettet ved Frankrigs Udtræden af Krigen, og den italienske Kontrol i Middelhavet var sikret. Aksens konstruktive Politik i Donaurummet, hvis mest bemærkelsesværdige Resultat var Ordningen af de territoriale Stridigheder mellem Ungarn, Rumænien og Bulgarien, byggede ligesom det tysk-italienske Samarbejde paa Princippet: Løsning af Grænsespørgsmaalene mellem Nationerne og planmæssig Ordning af hele Donaurummet, der ligger inde med saa rige Muligheder for hele Fremtidens Europa.

Tilfældet Rumænien var saa lærerigt et Eksempel paa Overgangen fra det gamle til det nye Europa, fordi den britiske Kapitalisme i udstrakt Omfang havde bemægtiget sig den rumænske Petroleumsindustri og ud fra denne Position søgte at beherske Landet i tysk-fjendtlig Retning. Da ogsaa det engelske Punds Herredømme, som sidst havde manifesteret sig paa Balkan i Form af et britisk Indkøbsselskab, efter Frankrigs militære Sammenbrud styrtede sammen, var det Slut med det britiske Rænkespil i Rumænien, og dermed var ogsaa Øjeblikket kommet for en Revolution, der bevidst var blevet forhindret af Kongen. Det legionære Rumænien, hvis Omraade Aksemagterne i Fællesskab garanterede, sluttede Ringen i den nye europæiske Storrumsøkonomi.

Blokadefri Fremtid

Den europæiske Nyordning under Krigen havde to Forløbere: Napoleons Fastlandsspærring og den tyske Toldunion. Fastlandsspærringen som Tvangsmiddel stemte overens med Napoleons udelukkende militære Tænkemaade, medens Prøjsen senere ved Hjælp af Toldunionen grundlagde den tyske Industri og hermed gav det egentlige Stød til Rigets Enhed. England frygtede allerede i 1914, efter at den tyske Produktion i Mellemtiden ligesom den nordamerikanske var vokset det over Hovedet, at der skulde opstaa en lignende Situation som under Napoleonskrigene, og at Centralmagterne vilde benytte Lejligheden til en definitiv Grundlæggelse af et kontinentalt Industrimonopol. Denne Situation er nu indtruffet, yderligere forstærket ved den nye Forsyningspolitik, som atter er en Følge af Efterkrigsaarene med deres Nød og Savn i Tyskland. Et Kontinent, der udnytter sine egne naturlige Hjælpekilder og tillige raader over de afrikanske Kolonialprodukter, der atter suppleres af Opfindelser som Kulsmeltning, Cellestof og syntetisk Gummi, kan ikke mere blokeres. Den har besejret Guldets Eneherredømme til Fordel for den sociale Ordning, som Nationalsocialismen og Fascismen tilstræber, og som beror paa Arbejdets Herredømme. Tyskland og Italien er paa denne Vej til en europæisk Nyordning under Krigen Fremtidens Militærgaranter, sociale Støtter og økonomiske Drivkraft.

LORENZ
er verdensberømt

for sine I. Klasses
Præstationer paa alle
Efterretningsteknikkens
Omraader, støttet
paa 6 Aartiers
forpligtende Tradition

LORENZ

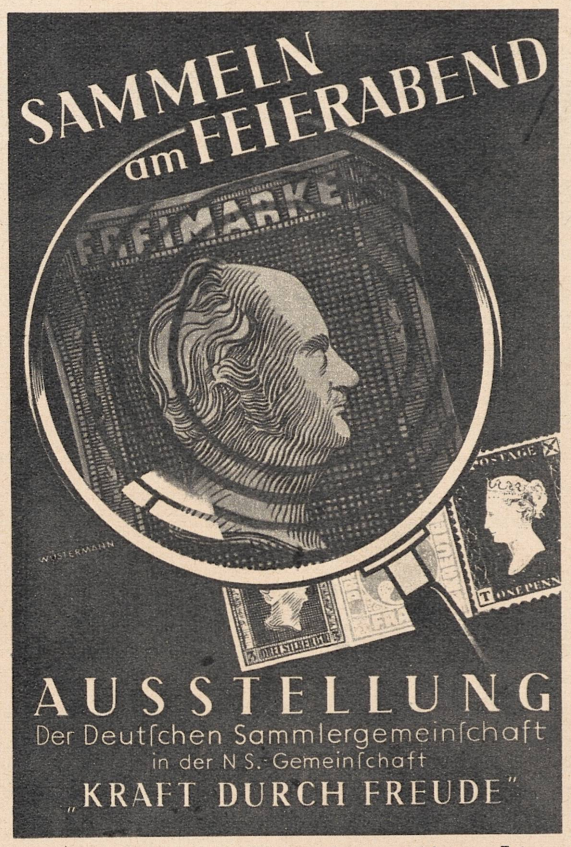
Lorenz Radiosender for alle Bølgelængder
Sender og Modtager af enhver Kapacitet og Bølgelængde for alle Formaal
Apparater og Anlæg for den traadløse Efterretningsteknik

C. LORENZ AKTIENGESELLSCHAFT
BERLIN-TEMPELHOF

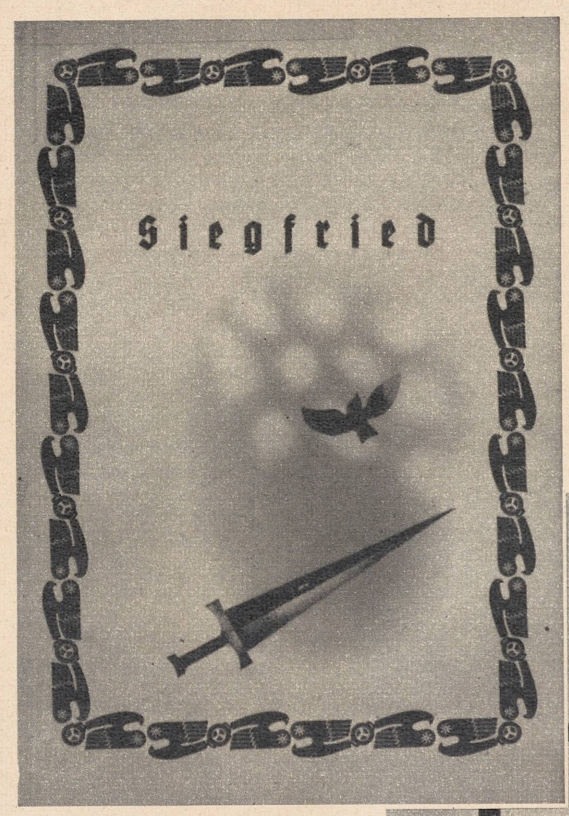
Hvad PLAKATER fortæller...

Marionetteater
Titelblad paa et Reklamehefte med Fortegnelse over Foranstaltninger og Eventyrforestillinger for Børn

For Filatelister! En Plakat, der anmelder en Frimærkeudstilling og samtidig opfordrer til „at samle i de ledige Timer". De enkelte Samlere finder her selvfølgelig ogsaa utallige Lejligheder til Ombytning

Richard-Wagner-Festspillene i Bayreuth
Programheftet til „Siegfried"-Forestillingen. En Skitse af høj kunstnerisk Kvalitet, stilfuld og moderne. Trykt for Arbejdere og Soldater i den tyske Arbejdsfront i Berlin

Plakater tjener i Almindelighed til at anbefale Varer. De fortæller om mange dejlige Ting og vil lokke Folk til at købe disse. En saadan Reklame er til stor Nytte. Ikke blot kan de paagældende Firmaers Reklamechefer glæde sig over en stigende Omsætning, men disse Plakater med deres mange Farver frisker ogsaa op i Gadebilledet. Saadan en Plakatsøjle er fortrinlig egnet til at bryde Storstadsgadens monotone Udseende, og naar Plakaternes lystige, brogede Farver lyser op mellem Anlæggenes grønne Blade, virker det i høj Grad malerisk.

„Signal" bringer her nogle tyske Plakater, som adskiller sig fra alle andre Plakater ved et helt nyt Moment: de skal nemlig ikke gøre Reklame for en eller anden Vare fra et eller andet Firma, men for en stor Statstanke. Det er den nationalsocialistiske Organisation „Kraft durch Freude" — Kraft gennem Glæde —, som med disse Plakater gør Propaganda for sine Foranstaltninger. Denne Organisation bringer Livsglæde ud til alle Samfundslag i det tyske Folk og gør det muligt for enhver at faa Del i Nationens Kulturgoder; og frem for alt gør den alt det, som hidtil kun stod aabent for de faa, tilgængeligt for enhver. Man kunde naturligvis nemt bekendtgøre Programmerne fra „Kraft durch Freude" under en eller anden ligegyldig trykt Form, da den ideelle Værdi af en saadan Reklame dog er det afgørende. Ganske vist — men denne Værdi forpligter ogsaa. En saadan Reklame bliver med stor Interesse læst af Millioner af Mennesker, og hvorfor skulde man gøre opmærksom paa noget smukt paa en eller anden ligegyldig, maaske endog hæslig Maade. Reklamen maa naturligvis være forstaaelig for alle, men Organisationen „Kraft durch Freude" har ogsaa til Formaal allerede gennem Plakatens Ydre at vække Interesse og Glæde. Saaledes er Reklameplakaterne, som Aaret igennem fremtræder i fornøjeligt skiftende Udstyr, men altid i kultiveret Form, et Udtryk for Organisationens utrættelige Bestræbelser for at gøre hver enkelt delagtig i alt, hvad der forskønner Livet og vækker og fornyer Arbejdslysten: „Kraft gennem Glæde!"

Sol, Hvile, Sport!
„Kraft durch Freude" giver utallige Mennesker Lejlighed til Vinterrejser og Vintersport

Kunsten skal være for alle
efter Fyraften! Overalt findes der Kurser, der giver enhver Lejlighed til videre Uddannelse

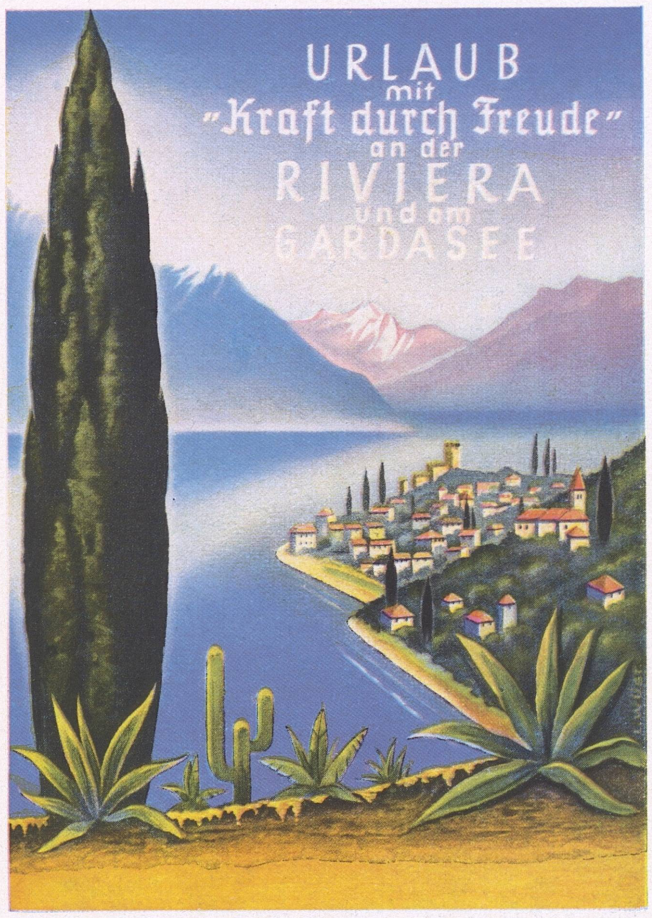
I Varieteens Verden

finder Tusinder Hvile og Adspredelse. To dekorative, dristigt stiliserede Programhefter fra den store Varieté „Plaza" i Berlin. Og det er ikke billige Tofarvetryk, det bedste er ikke for godt til de besøgende. (f. o. og t. h.). Og mange gemmer disse Programmer

Er Sejlsport en eksklusiv Sport?

I Tyskland er den det ikke mere. Heller ikke Ridning, Tennis, Hockey o. s. v. Det er nu muligt for enhver at deltage i alle Slags Sport

En Drøm bliver til Virkelighed:

En Rejse til Italien! Hvem kunde vel før rejse til Italien? Opfyldelsen af dette Ønske var kun forbeholdt ganske faa. Nu kan enhver med „Kraft durch Freude" rejse til fremmede Lande og tilbringe sin Ferie ved Rivieraen eller endnu fjernere Kyster

„Dirndl“ kaldes denne ægte bayerske Folkedragt

efter Pigen, der bærer den; „Dirndl“ betyder nemlig i de sydtyske Bjergegne „Pige“. Saadan tager „Dirndl“-dragten sig ud i sine oprindelige Omgivelser: praktisk og samtidig livlig i Farverne og smuk. Saadan er den gaaet i Arv fra Generation til Generation

En Folkedragt skaber Mode

Hvad der dog kan gøres ud af en jævn og allerede gennem Aarhundreder kendt Klædedragt! En „Dirndl" er egentlig en ung Bondepige fra de sydtyske Bjerge, som gaar med et stramtsiddende Liv og dertil en Nederdel med mange Læg. Denne jævne Dragt, som har et fortrinligt Snit og en dekorativ Farvesammensætning, og som der, hvor den hører hjemme, bliver baaret med saa megen naturlig Ynde, blev en skønne Dag opdaget af Moden. Siden den Tid kaldes den slet og ret „Dirndl", og man ser den Sommer og Vinter, i By og paa Land. Den bæres af alle Aldre og er vel det eneste Klædningsstykke, som aldrig virker umoderne. Men der er ogsaa mange andre Grunde til dens Verdensry. Den betoner de kvindelige Former, fremhæver Talje, Bryst og Arme og skjuler frem for alt Hofterne under den vide Nederdel. Endvidere er Ryggen skaaret saa fikst, at den tager sig meget smallere ud, end den maaske i Virkeligheden er. Og Materialet, det trykte Kattun eller Flanel og det grove Lærred, giver den, der bærer Dragten, et uimodstaaeligt Skær af Ungdom og Friskhed. Dertil kommer de klædelige Farver: Grantræets mørkegrønt, Bjergenes graa, Himlens straalende eller sarte blaa, Geraniens rødt sammen med de snehvide Bluser og Strømper. Alt dette kunde Moden ikke lade gaa fra sig. Paris og Amerika blev opmærksomme paa Dragten, især da elegante Damer bragte alle de smukke Ting, som hører til Dirndldragten, med hjem fra Salzburg. Man importerede Dragten og varierede

De øvrebayerske Bondekoners ældgamle Festdragt og . . .

den alt efter Modens Krav. Salzburg og Tyrol bragte ligeledes stadig nye Ting: de kækkeste Straa- og Filthatte, nye Bælter efter gamle Mønstre, Frakker og Kostumer i Stil med Bøndernes Lodendragter — alt det holdt sit Indtog ude i den store Verden. Og optog Paris Dragtmoden, saa gik Amerika endnu videre og dansede „Schuhplattler" til Harmonika—Tyrolervals og sang „Schnaderhüpfl", de lystige sydtyske Improvisationsvers. Men den ægte Dirndl er forblevet fuldstændig uberørt heraf. Hun lader sig ikke

. . . samme i ny Skikkelse: moderne Aftendirndl af Taft med lang Nederdel og Pufærmer

Og „Seppl" - Dragten. Her er der af „Dirndl"en kun blevet Personen selv tilbage

Lanz i Salzburg. Det verdenskendte Firma, hvorfra de smukkeste „Dirndler" og moderne Dragter i folkelig Stil er udgaaet

Forts. fra Side 41

paavirke af Moderne — hun ler blot og undrer sig over, at man har kopieret og lavet om paa hendes Dragt i hele Verden. Aar ud og Aar ind bærer hun sit enkle smukke „G'wand", som hun har baaret fra Barnsben af, og det falder hende ikke ind nogen Sinde at ombytte dette med moderne Bypaaklædning, endsige da med en „moderniseret Dirndl".

I Solskin: smaa hvide Bluser og hvide Bomuldsstrømper

Det mest pragtfulde ved Dirndldragten er, at den klæder enhver Kvinde i alle Aldre

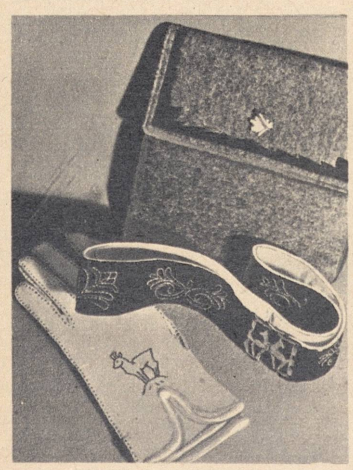
Lanz of Salzburg Madison Avenue Shop Is Opened

"Help us celebrate at our beer party . . . if you have an Austrian costume please wear it, if not bring the gay Austrian spirit"—spirit"—this invitation acocmpanied announcement of the opening of The American Lanz Shop, at 547 Madison avenue yesterday, by Lanz of Salzburg. It was a foreword to a light-hearted opening with Joseph Lanz as host in the shop, dressed in his leather shorts, brocaded vest, and almost knee-length socks, surrounded by his assistants in printed challis dirndls and salesgirls in authentic cotton dirndls with striped aprons.

Ogsaa Amerika vilde have Dirndler, og Lanz fra Salzburg aabnede en Filial i New York

Sydtysk Sommerbillede: Dirndler og atter Dirndler. Forarbejdet i Kattun eller Silke er det her den mest yndede Sommerkjole

Til venstre et „Dirndl"-garniture: broderet Bælte, Taske af Lodenstof, morsomme Handsker, Strømper med smaa paasyede Blomster og kulørte Sko

eller Forklædet af haandtrykt Stof — til Fiskesport!

Ogsaa Paris studerede Dirndldragten — og fremtryllede heraf en Kjole til fint Aftenselskab

En ægte bayersk Dirndl under Spaniens brændende Sol . . .

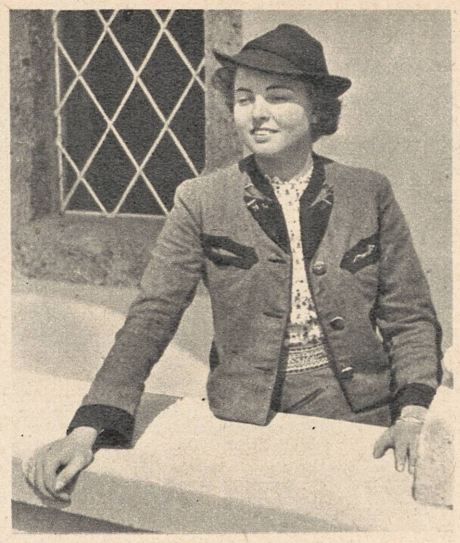
Her er kun Hatten tilbage — til Gengæld er Billedet fra Bermuda-Øerne!

I Blæsevejr: et Hovedtørklæde af Silke og en tillestrikket, broderet Trøje

I Regnvejr: et praktisk Regnslag af Lodenstof

I al Slags Vejr: den graa Lodendragt med grøn Krave og grønne Opslag paa Ærmerne

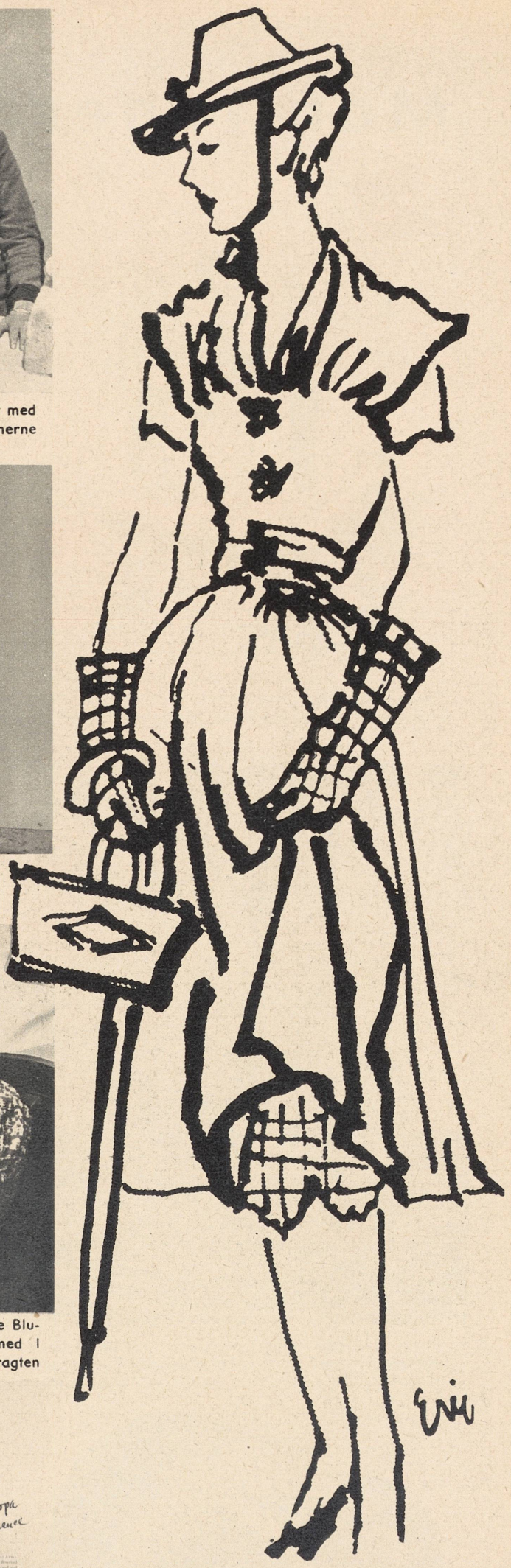
Og snart efter klæder Californien sig à la Salzburg! En mondæn Badekaabe af landligt, blaamønstret Stof

I Palm Beach og Miami ses smaa Amerikanerinder i tysk Folkedragt

Men i New York var der snart ikke andet tilbage af Dirndldragten end Sølvknapperne og Lærredet —

Den fikse Amerikanerinde lærte i Mellemtiden at spille Harmonika og synge „Schnaderhüpfl" — Viser

Folkedragtmanien. Bondepigehat og Hjertetaske til Spadseredragt — derpaa kender Salzburg Turisterne

Hovedtørklæderne og de mønstrede Bluser, som man saa gerne gaar med i Byerne, stammer ogsaa fra Dirndldragten

Folkedans og Ølaftener efter tysk Mønster er den store Mode i Amerika

Elegante Lodendragter til Salgs i Chicago og New York!

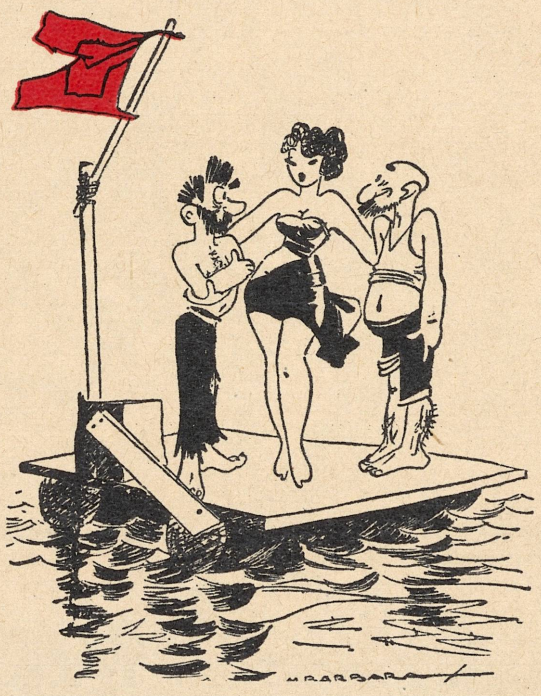

Og fikse Dirndldragter med Fløjlsvest til Dans!

Endnu en Gang lader Paris sig inspirere af Dirndldragten! Resultatet er en sort Spadserekjole til Sommerbrug, som i alle Detailler røber sin Oprindelse. For det første er der den tørklædelignende Halsudskæring og den vide, stærkt rynkede Nederdel, endvidere Skørtet og Handskerne af rød-og hvidternet Taft. Endelig den sorte Filthat, i Stedet for Haandtasken den karakteristiske lille Haandkurv og — ikke at forglemme — den store Salzburger Paraply! Allige veer det blevet en udsøgt Parisermodel. Og Anledningen til hele denne Modestrømning, som vandrede Jorden rundt, — var en beskeden lille Dirndldragt fra Salzburgegnen!

Ende

Man tager: en Ø

Paa Tremandshaand

Den ene skibbrudne til den anden: „Min Herre, den ene af os er for meget!“ Den skibbrudne Dame: „Men hvorfor dog det?“

Idyllen

„Et Ord til, og jeg lader mig skille!“ (Her, som paa Billedet nedenunder, er Parret paa Øen gift, et simpelt, men godt Trick!)

Øen

Ægteparret: „Har Du endnu et Ønske, Otto?“ — „Ja, en øde Ø!“

Man tager en Ø (1), anbringer en Palme derpaa (2) og en skibbrudden (3). Til disse Hovedbestanddele sætter man efter Smag og Behag enten en Bog (8) eller et Ur (9), eller en Shagpibe (12). Skulde det ikke lykkes ved Hjælp af disse Tilsætninger at skabe en Øvittighed, saa lader man en Damper dukke op (7). Men mere drevne Kokke benytter ogsaa gerne en smuk ung Pige (5), skyller de skibbrudnes nødtørftige Klæder dygtigt frem og tilbage i Havvandet eller tilsætter i Mangel heraf en tom Tønde (11). Ved bare at lade en skibbrudden til dukke op (ved 3) kan der imidlertid uden yderligere Tilsætninger, bare i Forbindelse med Pigen, laves en krydret Vittighed. Skulde alle disse Ting ikke føre til noget godt Resultat, saa kan man ganske roligt lade en Kasse drive i Land paa Øen. I denne Kasse kan der efter Behov findes alt, hvad man har Brug for til en god Øvittighed. Men i Reglen er det nok med Flasker til Flaskepost. Forskellige Slags Krydderier, som f. Eks. en Aare (10), kan forskønne Idyllen, men her kan enhver lave det, som han har Lyst til. At placere et Ægtepar paa Øen vil altid betale sig

Det er „Opskriften“ til Vittigheder om Øer. „Signal“ har samlet Ø-Vittigheder fra hele Verden og fundet ud af, hvilke Hovedbestanddele der hører med til at lave en god Øvittighed. Man kan variere den i det uendelige. Det drejer sig bare om at faa Ideen til en Variation! Tænk bare paa Vittigheden om Kassen! Der behøver ikke altid være Flasker i den. Den ulykkelige skibbrudne paa en lille bitte Ø, kan med stor Begejstring se en Kasse drive i Land paa Øen, og hvad er der saa i den? Et Badekar!

Det er ganske vist en blodig Forhaanelse, men det er nu en Gang det, en Øvittighed lever af. Naar vi ler deraf, skyldes det først og fremmest den menneskelige Svaghed, som kaldes „Skadefryd“. Men det komiske ligger væsentlig deri, at Menneskene paa Øen optræder paa en Maade, der slet ikke passer til Omgivelserne. De faar os uvilkaarlig til at le ad det fuldstændig vanvittige i at opføre sig paa samme Maade paa denne gudsforladte Ø som under normale Forhold. De er ikke Robinson'er, det er det hele. Den stoiske Ro, hvormed de optræder, forbløffer og virker grotesk.

Nu skulde vi altsaa være klare over Hemmeligheden ved Øvittighederne? Og nu skulde altsaa enhver være i Stand til selv at lave en god Øvittighed?

Jeg vil ikke gerne krænke mine ærede kvindelige og mandlige Læsere, men maa desværre svare: Nej! Det vilde være det samme, som hvis Skrædderen vilde præsentere os en færdig tilskaaret Klædning. „Vær saa artig, her er Ærmerne, her er Ryggen, tag Knapper, Naal og Traad, her er alt, hvad De skal bruge.“ Det vilde sikkert blive noget slemt Flikkeri. Saadan forholder det sig ogsaa med Øvittighederne.

Vi har taget dem fra hinanden, som et lille Barn gør med et Ur og et stort Barn med et Radioapparat for at se, hvad der er indeni. At sætte dem sammen igen er betydelig vanskeligere. Der findes selvfølgelig Mennesker med et godt Haandelag, men ogsaa hertil hører Erfaring og fremfor alt medfødt Begavelse!

Hvis De nu vil finde paa nye Øvittigheder, og det skulde ske, at De i fem Timer i Træk forgæves maatte bryde Deres Hjerne, saa er der kun een Ting, der hjælper, nemlig at tage det med Humør og sige til sig selv: „Aah, hva', i Mellemtiden er mine Oboere forlængst blevet reddet!“.

Forøvrigt stikker der mange Muligheder i Redningsideen. Hvis man bare tænker sig, at en Ø ogsaa kan være noget meget smukt, saa lader man et Skib dukke op og Oboerne udbryde helt bedrøvet: „I 5 Aar har vi nu i Fred og Glæde bygget paa vort Hus — og nu bliver vi reddet!“ Men dermed nærmer vi os allerede det filosofiske, og saa begynder man at spekulere. Og pludselig falder det een ind: en af Øvittighederne har vi glemt, nemlig den om et „Helle“!

For ogsaa herover kan der laves mange Vittigheder. Man behøver bare tegne en Mand, der staar paa et „Helle“, og som ikke kan forlade dette paa Grund af den stadige Strøm af Biler, der kører forbi. Og herunder skriver man ganske simpelt: „Endelig!“ og nedenunder: „Manden, der drømte om at komme til at leve paa en øde Ø.“

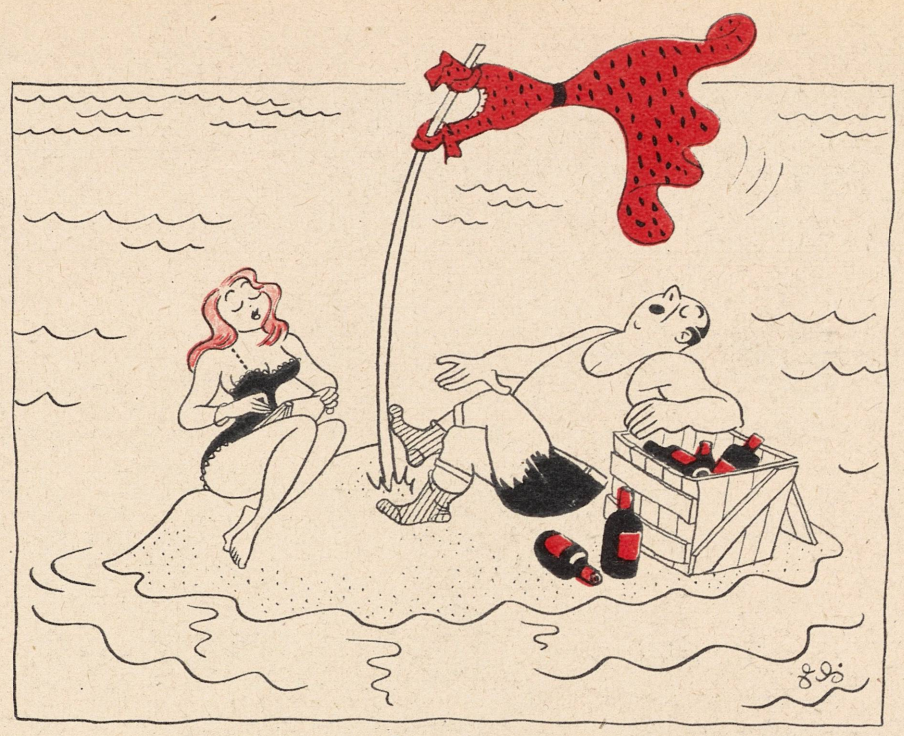
A. S.

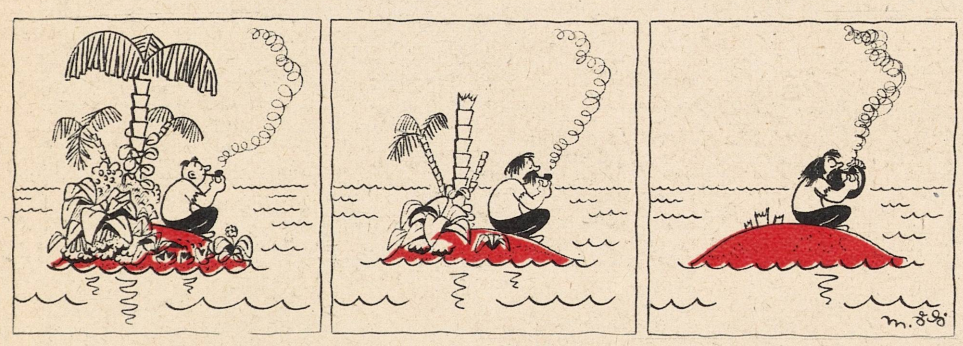
Tønden „Saa, kære Frøken, nu er det Deres Tur til at løbe rundt med Tønden, mine Bukser er allerede tørre!"

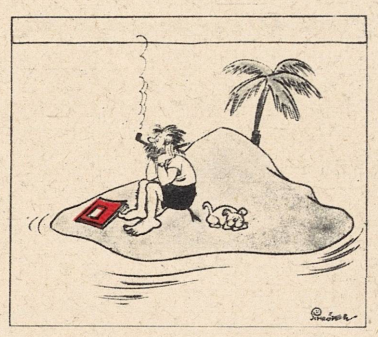
Uret „Hvad, er Klokken allerede fire? Utroligt, saa hurtigt Tiden løber!"

Kassen Generaldirektørens Flaskepost: „Frøken, vil De skrive . . .!"

Shagpiben Historien om Øen, der blev røget op. (Det er altid praktisk at paadutte Øboeren visse Svagheder. Tænk Dem bare, at Manden har den Vane at sove nøjagtig et Kvarter hver Eftermiddag, eller at han skælder ud, naar Morgenavisen ikke kommer i rette Tid — paa en Ø virker alt dette komisk.)

Bogen Dagbogen: „Hvad var det dog, jeg tog mig til i Forgaars?"

„Naaja, undtagelsesvis skal jeg saa laane Dig Bogen, men glem ikke at bringe den tilbage igen!"

Jord- og Bygningsarbejder — Jernbetonbygninger af enhver — Art og Størrelse — Beskyttelsesrum — Konstruktioner med stor Spændvidde — Beboelses- od Kolonihuse

Wagener & Csastek

Byggefirma

Berlin-Charlottenburg, Kantstrasse 118

Telefon: Hovednummer 318141

Filialer i hele Tyskland

Dampsavværk — Høvleværk — Snedkeri — Tømmerværksted — Trælasthandel — 35000 m² Fabriksareal — Jernbanesidespor

Müncheberg Savværk

Wagener & Csastek

Müncheberg (Mark), Münchehoferweg 48-50 — Telefon: Müncheberg 302

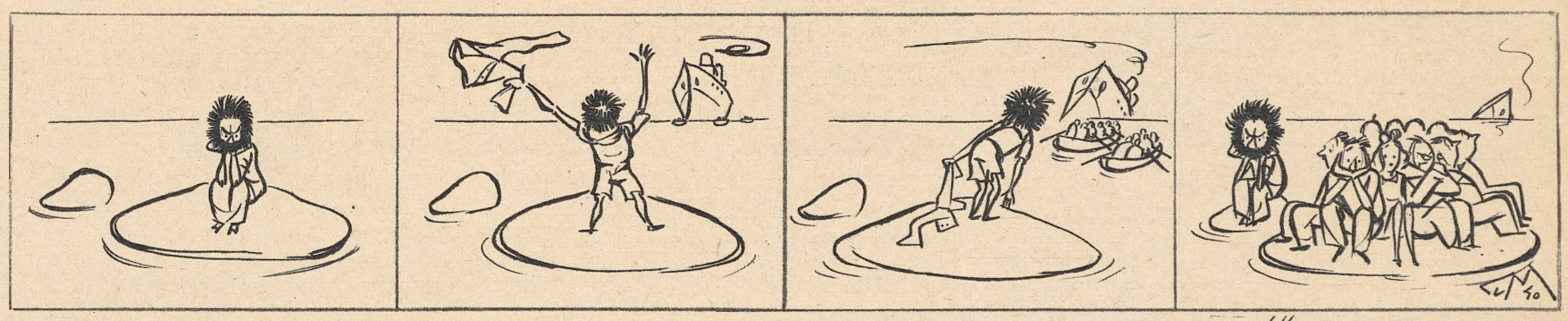

En stakkels Djævel
„De maa sørge for at gemme Dem godt, naar man henter mig — en Dames gode Navn og Rygte staar nemlig paa Spil!"

En Mand og en Kvinde

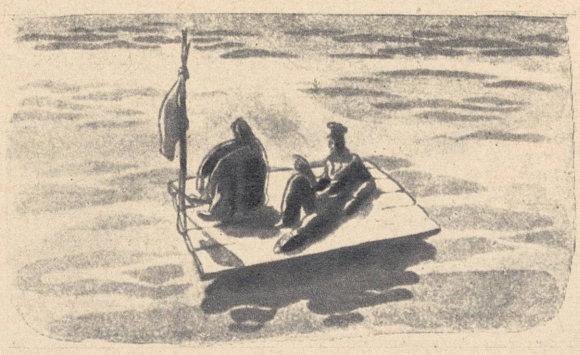
Endnu en stakkels Djævel
„Aah, den forbandede Generthed! Jeg tør bestemt ikke tale til hende!"

Til Slut endnu:
Historien om en Øbo og to Øer!

Og saa et Spring fra Øen ud paa Flaaden!

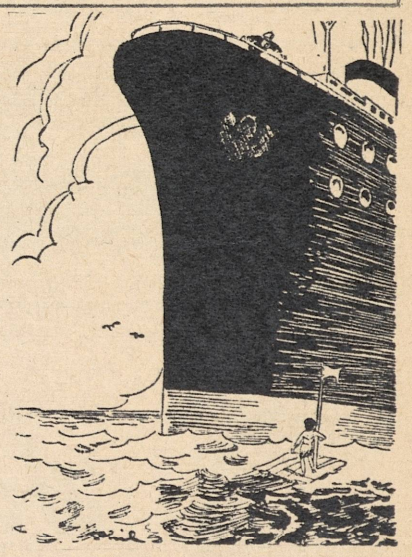
Skibbrudne paa en ensom drivende Flaade er en Slags Øboere. Deres Stilling er blot farligere og Vittighederne om dem derfor grusommere. Men netop af den Grund er Flaadeboerne ogsaa koldblodigere. Og selv om alt, hvad de siger og gør, bare er noget Vrøvl, morer man sig dog over det. Og da det altid er storartet at se Mennesker, som bevarer Ligevægten selv i de farligste Situationer, saa holder man af dem, ja man beundrer dem ovenikøbet.

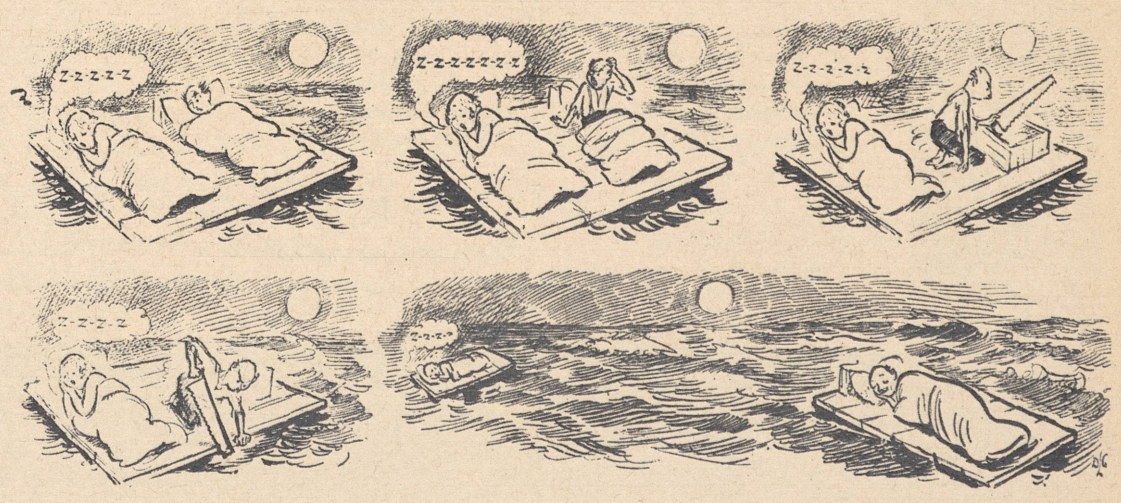
Et alvorligt Spørgsmaal: „Kan De bevare en Hemmelighed?"

Tre i en Baad
„Har De nogen Anelse om, hvem det er?"

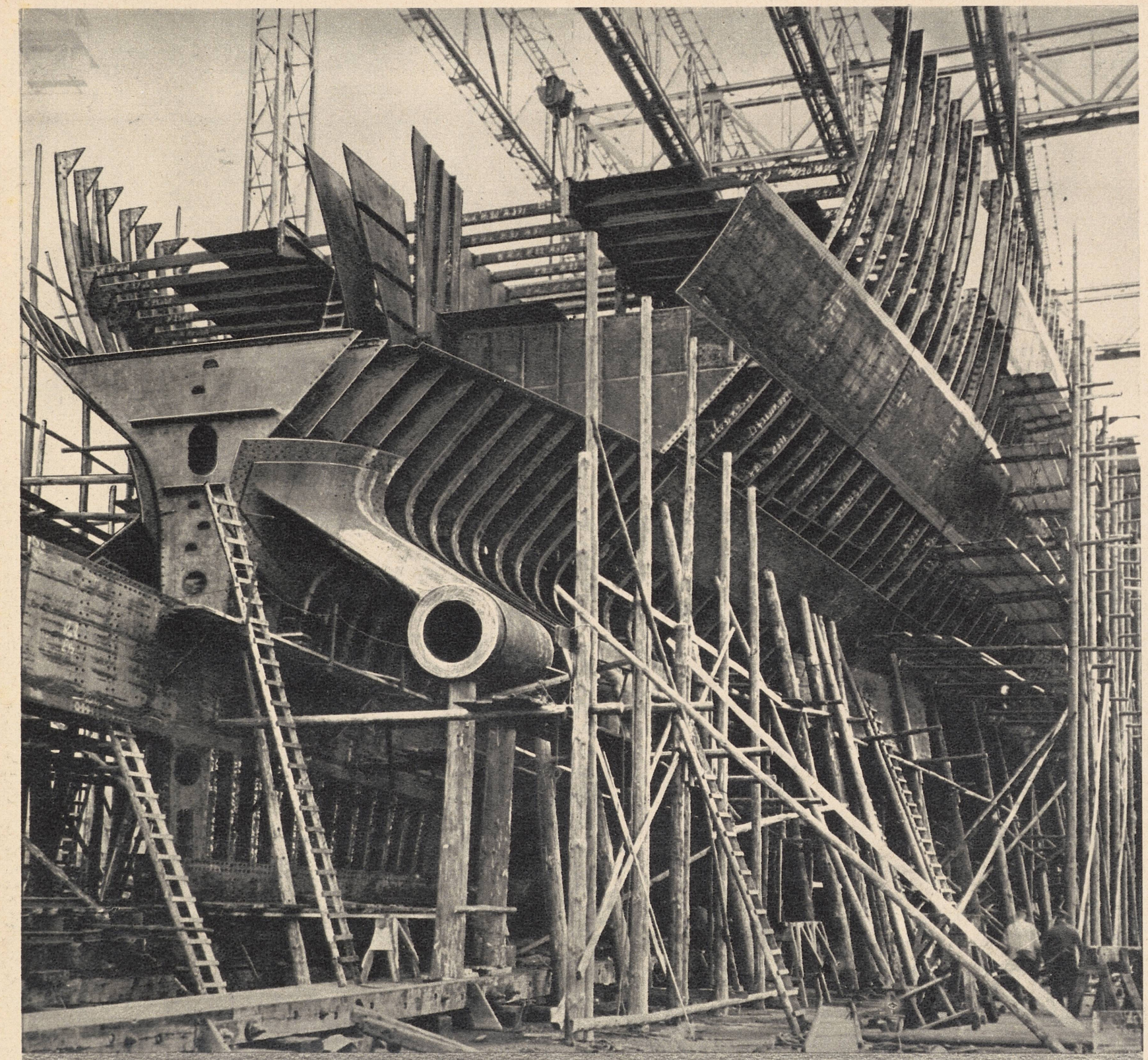

„Et Øjeblik, Frøken, saa kommer der en Rebstige!" — „Tak skal De ha', og lidt Pudder, maaske!"

Den sidste Redning: „Savbladets Toner over Havet" eller „Skilt fra Baad og Seng!"

Signal Nr. 15, 1. Aargang, 1. Novemberhefte 1940 / Udkommer 2 Gange mdl. Chefredaktør Harald Lechenperg / Forlag og Tryk: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstr. 22—26 / Alle Rettigheder forbeholdes / Entered as second class matter at the Postoffice at New York N. Y. / Printed in Germany

MANNESMANN-SKIBSPLADER

leveres i Overensstemmelse med alle Klassifikationsselskabernes Fordringer. Efter Onske fremstiller vi Skibsplader med forhojet Modstandsevne mod Rust (ligeledes med hoj Strækkegrænse og i St.-52-Kvalitet). Ogsaa Skibsmaster, Ladebomme, Davits, Profiler af alle Slags, Kedelplader, -bunde, -mantler er en Del af vore specielle Præstationer.

AV 2539

MANNESMANNRÖHREN-WERKE · DÜSSELDORF

I en eller anden Landsby ved den fransäe Kyst:

Bondehusenes Silhouetter aftegner sig fredeligt mod Horisonten, som lidt efter lidt bliver lysere. Det er køligt og stille, som man kun træffer det i det første Morgengry paa Landet. Pludselig strækker der sig en lang Staalarm højt op i Vejret mellem de rolige Silhouetter og udspyr en vældig Røgsky. Saa lyder der en rungende Torden — en af de langtrækkende Kanoner, der er rettet mod England, har affyret et Skud